

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Dân vận của Cộng và Cộng vận của Dân !!!

Nguyễn Phú Trọng, Tổng bí thư Cộng đảng, trong bài phát biểu bế mạc Hội nghị Trung ương 7 sáng ngày 11-05-2013, đã đề cập đến một vấn đề quan trọng mang tính sống còn đối với đảng: đó là vấn đề tuyên truyền, núp dưới mỹ từ “dân vận”: “*Tăng cường và đổi mới sự lãnh đạo của Đảng đối với công tác dân vận là rất cần thiết trong tình hình hiện nay*”. Lý do là: “*Trong điều kiện Đảng cầm quyền, xây dựng Nhà nước pháp quyền, phát triển kinh tế thị trường, hội nhập quốc tế, có rất nhiều vấn đề mới đặt ra tác động đến tư tưởng, tình cảm, đời sống của cán bộ, đảng viên và nhân dân. Những hiện tượng phân hóa giàu nghèo, phân tầng xã hội, cùng với tệ quan liêu, tham nhũng, xa dân, xâm phạm quyền làm chủ của nhân dân, làm suy giảm niềm tin của nhân dân đối với Đảng là thách thức đối với mối liên hệ giữa dân với Đảng*”. Nói cho đúng, đảng nhận ra rằng dân càng ngày càng thấy rõ: với việc hành xử độc quyền, xây dựng một nhà nước công an trị, phát triển nền kinh tế chỉ có lợi cho đảng, tạo ra hiện tượng chênh lệch giàu nghèo ngày càng lớn, củng cố và bành trướng tệ quan liêu tham nhũng, xâm phạm không những quyền làm chủ của nhân dân mà cả quyền tự quyết của dân tộc, đảng đã trở thành kẻ thù của đất nước.

Điều đó khiến đảng hoảng hốt: “*Chỉ có đổi mới và làm tốt công tác dân vận, củng cố vững chắc niềm tin của nhân dân đối với Đảng, tăng cường mối liên hệ máu thịt giữa Đảng với dân, cũng như khối đại đoàn kết toàn dân thì Đảng mới có sức mạnh, mới phát huy được sức mạnh to lớn của toàn dân phục vụ sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc*”. Thật ra, trong lịch sử, mối liên hệ giữa dân với đảng chưa bao giờ là liên hệ máu thịt mà là liên hệ sắt máu, và đảng đã lợi dụng niềm tin của dân để đảng có sức mạnh mà thống trị và xây dựng một chế độ độc tài tàn hại cả Tổ quốc.

Tiếp đó Ng. Phú Trọng chỉ ra “*tinh thần của việc dân vận*”: “*Phải tôn trọng và phát huy đầy đủ quyền làm chủ của nhân dân; hết lòng, hết sức chăm lo đời sống vật chất và tinh thần của nhân dân, chú trọng đến lợi ích trực tiếp của người dân; luôn trong dân, gần dân, hiểu dân, tin dân; những gì có lợi cho dân thì hết sức làm, những gì có hại cho dân thì hết sức tránh h. Thường xuyên chỉnh đốn, xây dựng Đảng, Nhà nước, chính quyền trong sạch, vững mạnh; mọi quan điểm, chủ trương của Đảng, luật pháp, chính sách của Nhà nước phải vì dân, xuất phát từ lợi ích và nguyện vọng chính đáng của nhân dân. Cán bộ, đảng viên, công chức, viên chức phải gương mẫu, tận tụy với công việc, nói đi đôi với làm để nhân dân tin tưởng, noi theo*”. Rõ ràng là kiểu hô hào rỗng tuếch và mỹ dân đều giả (41 từ “dân” trong đoạn về dân vận). Vì thực tế gần 60 năm thống trị của đảng, dân chỉ là bung xung che chắn, khiến mọc đờ đòn, động vật thí nghiệm. Đảng đã luôn coi dân như con cái để dạy dỗ, như con ở để sai bảo, như con tin để mặc cả. Và nay dân vẫn là bầy nô lệ.

Cuối cùng, Nguyễn Phú Trọng nêu phương thức hành động: (1) “*Tiếp tục nâng cao nhận thức của đội ngũ cán bộ, đảng viên và các tầng lớp nhân dân về vị trí, vai trò của công tác dân vận*”, nghĩa là tiếp tục xem tuyên truyền lừa gạt như một trong ba chân của cái kiềng vững chãi (hai chân kia là bạo lực và bưng bít); (2) “*Tăng cường công tác tuyên truyền, phổ biến kịp thời đường lối, chủ trương của Đảng, luật pháp, chính sách của Nhà nước đến với nhân dân*”, những chủ trương đường lối, luật pháp chính sách tựu trung củng cố quyền lực, thu tóm quyền lợi cho đảng. Cụ thể là qua việc lấy ý kiến nhân dân về Dự thảo sửa đổi HP, đảng muốn bắt nhân dân phải chấp nhận sự thống trị vĩnh viễn của đảng, bắt quân đội phải tuyệt đối trung thành với đảng, bắt toàn dân phải trao quyền sở hữu đất đai vào tay đảng; (3) “*Nâng cao hiệu lực, hiệu quả công tác thông tin, báo chí, truyền thông, định hướng dư luận xã hội; kịp thời ngăn chặn, đấu tranh với các thông tin xấu, độc hại, nhất là qua mạng Internet*”. Đảng đang tích cực làm điều này qua việc nắm chặt hàng ngàn báo viết, báo hình, báo điện tử công cụ với hàng chục ngàn phóng viên vô liêm sỉ, qua việc ngày càng củng cố lực lượng trí thức gia nô, ký sinh ăn bám vô tư cách trong các trường đảng, đại học, học viện công an quân đội, viện nghiên cứu các ngành, qua việc chiêu mộ thêm lực lượng (nay lên tới cả 100.000) dư luận viên chuyên viết những bình luận bênh đảng cách ngu xuẩn ngang ngược, thậm chí thô tục mất dạy, qua việc đào tạo thêm hàng ngàn tên tin tặc ngày đêm lùng sục để phá hoại hoặc chỉ điểm những trang mạng, dân mạng dám nói sự thật và bênh vực lẽ phải; (4) “*Kiên quyết, kiên trì thực hiện tốt Nghị quyết Trung ương 4 khóa XI về xây dựng Đảng, làm cho Đảng ta thực sự trong sạch, vững mạnh; tăng cường quan hệ mật thiết giữa nhân dân với Đảng*”. Thật ra thì đảng từ ngày càng trở nên một bầy sâu lúc nhúc, chẳng đảng viên nào trị được đảng viên nào (nhất là ở thượng tầng lãnh đạo), vì anh nào cũng có tí vết, cũng bị đối thủ (thậm chí Tàu cộng) nắm đầy đủ hồ sơ, tố nhau là chết cả lũ. Trong đảng cũng đang hình thành các phe phái chỉ biết tranh chấp quyền lực và giành giật quyền lợi, bỏ mặc dân tình khốn khổ, xã hội hỗn loạn, đạo đức suy đồi và an ninh Tổ quốc lâm nguy; (5) “*Nâng cao hiệu lực, hiệu quả hoạt động của bộ máy nhà nước từ Trung ương đến cơ sở. Tập trung giải quyết có hiệu quả những vấn đề bức xúc trong nhân dân, nhất là về đời sống, công ăn việc làm, giải tỏa, đền bù đất đai, giải quyết khiếu nại, tố cáo của dân, cải cách thủ tục hành chính; khắc phục tình trạng tiêu cực, phiền hà; ách tắc và tai nạn giao thông, tệ nạn xã hội, bảo đảm an sinh xã hội...*” Hiệu lực, hiệu quả hoạt động của nhà nước từ trung ương đến cơ sở chỉ là hiệu lực đàn áp bóc lột, hiệu quả tham nhũng phá hoại. Quốc hội vẫn tiếp tục mù quáng nghe lệnh Bộ chính trị để sơ suất quyết không trao quyền tự hữu đất đai cho nhân dân. Dân oan vẫn hàng ngàn đoàn người khiếu kiện trong tuyệt vọng, trong huyết lệ, và kết thúc lộ trình khổ ải bằng thương tật nơi bệnh viện vì bị đánh đấm, bằng cái chết bên đường vì đói và bệnh, hay bằng những cuốn lịch trong nhà tù vì đã dám “chống người thi hành công vụ”, “phá hoại chính sách phát triển của nhà nước”. Dân lành vẫn hàng triệu triệu điều đứng trên đường vì nạn công an giao thông đòi hối lộ, nạn côn đồ lộng hành cướp giật như chó không người, vẫn hàng triệu người vong mạng mỗi năm vì tai nạn xe cộ, vì bằng lái bán tràn lan, vì công trình đường sá cầu cống bị rút ruột. An sinh xã hội thì bị bỏ mặc với các công ty bảo hiểm hoành hợe đủ

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Dân vận của Cộng và Cộng vận của Dân !!!**
- Trg 03 ► **Dự thảo Hiến pháp 2013 (tt).**
- Các nhà trí thức Việt Nam.
- Trg 04 ► **Nghị quyết khẩn về vi phạm nhân quyền tại Việt Nam.**
- Liên đoàn Quốc tế Nhân quyền
- Trg 06 ► **Chức sắc 5 tôn giáo họp mặt tại Dòng Chúa Cứu Thế và bị...**
- Phóng viên VRNs.
- Trg 07 ► **Tín đồ Phật giáo Hòa Hảo tiếp tục bị nhà cầm quyền...**
- Gia Minh, RFA.
- Trg 08 ► **Nhận định về Dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992.**
- Lm Nguyễn Hữu Giải.
- Trg 09 ► **Nhận xét về 2 phương cách đấu tranh chống Cộng.**
- Người Việt Thâm Lặng.
- Trg 10 ► **Đừng khóc cho Phương Uyên mà hãy sống cùng mơ ước của...**
- Trần Trung Đạo.
- Trg 12 ► **Một thế hệ không cúi đầu.**
- Ngô Nhân Dụng.
- Trg 13 ► **Một đóa hoa, một tà áo và hai chế độ.**
- Phạm Thanh Nghiên.
- Trg 15 ► **Thông điệp của Tuổi trẻ qua phiên tòa Long An.**
- Trần Gia Phụng.
- Trg 17 ► **Sợ Bắc Kinh, CSVN nặng tay với hai sinh viên yêu nước.**
- Lý Thái Hùng.
- Trg 19 ► **Người trong cuộc lên tiếng.**
- Mặc Lâm pv Ng. Thiện Thành.
- Trg 20 ► **Phiên tòa phúc thẩm xử các thanh niên yêu nước tại Vinh.**
- Gia Minh RFA và Trà Mi VOA
- Trg 21 ► **Bỏ tù một đóa hoa (thơ)**
- Trần Mạnh Hào.
- Trg 22 ► **Để tiến tới một chế độ tốt đẹp.**
- Chu Chi Nam.
- Trg 24 ► **Từ quả đấm thép đến chủ trương lớn: thất bại toàn diện.**
- Đặng Chí Hùng.
- Trg 25 ► **Mâu số chung của độc tài toàn trị Cộng sản.**
- Oanh Yến Thị Phạm.
- Trg 27 ► **Dân vận là thế này ư?**
- Bùi Tín.
- Trg 28 ► **Thu hồi đất: Dự thảo HP lại "thụt lùi sâu sắc".**
- Phạm Chí Dũng.
- Trg 30 ► **Chúng ta đang ăn thịt đất nước mình (Ngô Minh).....**

điều, khát khe xét đoán, với các bệnh viện thu phí trên trời, bán cả thuốc dỏm, với các bác sĩ coi khinh bệnh nhân, tặc trách bỗ phận, đòi hỏi lộ công khai, gây tử vong còn thoái thác trách nhiệm... (6) “*Đẩy mạnh phong trào thi đua yêu nước trong các tầng lớp nhân dân. Đổi mới tổ chức và hoạt động của Mặt trận Tổ quốc và các đoàn thể chính trị-xã hội, các hội quần chúng. Kiện toàn, nâng cao năng lực dân vận của các cơ quan, đơn vị và đội ngũ cán bộ làm công tác dân vận trong toàn hệ thống chính trị, đặc biệt là trong các cơ quan hành chính nhà nước, các cán bộ thường xuyên có quan hệ, tiếp xúc trực tiếp với dân. Đổi mới mạnh tác phong công tác, thật sự gần dân, trọng dân, học dân. Thực hiện tốt Quy chế dân chủ ở cơ sở*”. Phong trào thi đua yêu nước này dĩ nhiên không phải là biểu tình chống Trung cộng xâm lược (đáng bị dẹp bỏ), không phải là dã ngoại để thảo luận về nhân quyền (đáng bị cấm cản), không phải là đòi công lý cho dân oan (đáng bị phê bình) và càng không phải là sáng tác ca khúc về đất nước, tham gia các đảng phái dân chủ, viết bài tẩy chay bầu cử giả hiệu, rải truyền đơn bảo Tàu khựa cút khỏi Biển đông, viết khẩu hiệu máu nguyên rửa đảng Cộng sản (đáng bị tống ngục nhiều năm dài). Công tác dân vận, gần dân, trọng dân, học dân chính là công an, mặt trận, dân phòng, đoàn viên, côn đồ... theo dõi nhân dân ngày đêm để nghe ngóng tiếng nói, rình rập bước đi, dò xét hành động; để đứng chặn cửa cổng, ngăn cản sinh kế, tước đoạt máy móc, cướp giật tài liệu; để cưỡng bức về đồn, lột trần y phục, đánh cho tã tơi, buộc phải nhận tội. Và một khi dân không may vào tù vì công lý, thì dân vận chính là dùng biện pháp cắt thăm nuôi, cấm gởi thuốc, không chữa bệnh để bẻ gãy ý chí, buộc tù nhân hồi lỗi và xin khoan hồng....

Đấy mới là thực chất cuộc dân vận của Cộng sản, cái đảng ngày càng lộ nguyên hình là mafia quốc gia, nôi vong bản bán nước, ông chủ ác với dân và tội tở hèn với giặc, nhưng vẫn mù quáng tin vào sự dối trá ngụy biện, sự đàn áp thẳng tay, sự dôi dào phương tiện (sẵn sàng chi 200 triệu đô để dựng lên trang mạng cho đoàn Thanh niên CS), để tiếp tục chính sách ngu dân, đầu độc giới trẻ và lèo lái dư luận xã hội, ngõ hầu thống trị lâu dài.

- Nó không ngờ rằng với những kỹ thuật thông tin hiện đại của thế giới như phương tiện, với những màn lừa gạt và bạo hành của nhà cầm quyền như kháng nguyên, với những tấm gương anh hùng của các nhà đấu tranh đủ mọi hạng tuổi như chất xúc tác, nhân dân đang có một hành động trả đũa xứng hợp là Cộng vận.

Hàng trăm trang web, hàng ngàn trang blog, hàng vạn trang twitter, facebook đang là lực lượng truyền thông của những công dân thương nước thương nòi, yêu tự do dân chủ. Để cộng vận, họ quyết vạch trần sự giả trá của các thần tượng như Lê Văn Tám, Kim Đồng, Võ Thị Sáu, Nguyễn Văn Trỗi..., những sai lầm của chủ thuyết Mác-Lê và tội ác của chế độ, kể từ lãnh tụ họ Hồ, các Tổng bí thư đến các Bộ chính trị, các ủy viên trung ương đảng, kể từ cán bộ to đến cán bộ nhỏ, kể từ cuộc chiến Đông Dương I vô ích, cuộc chiến Đông Dương II vô nghĩa, đến cuộc chiến chống nông dân trong Cải cách ruộng đất, chống trí thức trong Nhân văn Giai phẩm, chống dân lành trong Thảm sát Mậu Thân.... Như Cửu Bình đã gây nên phong trào thoái đảng mạnh mẽ bên Tàu cộng, những tác phẩm của họ đang khai sáng tâm trí cho những đảng viên mù quáng hay bị bùng bít đầu độc. Họ quyết thực hiện cuộc “góp ý nhận định chân thực về Hiến pháp” dù bị mạ lỵ, cuộc “bỏ phiếu cùng Quốc hội” về các thành viên chính phủ dù bị bắt tù, quyết thực việc “lên tiếng như những công dân tự do” dù bị sách nhiễu, việc “kêu gọi những kẻ làm đường lạc lối hãy bỏ đảng” dù bị trừ dập tứ bề.

Nhưng với ánh sáng của sự thật, sức mạnh của lẽ phải, sự tỉnh táo trong đầu óc, sự kiên trì trong ý chí và lòng nhân ái trong con tim, cuộc cộng vận của Dân cuối cùng sẽ thành tựu.

BAN BIÊN TẬP



Thiện tai của Một Góc Nhìn Khác (Babui - DCVonline)

DỰ THẢO HIẾN PHÁP 2013 của các nhà trí thức Việt Nam

.....*Bauxite Việt Nam 05-02-2013*.....

CHƯƠNG IV. HÀNH PHÁP

Điều 58. Quyền hành pháp

1. Quyền hành pháp được nhân dân ủy quyền cho Tổng thống.

2. Tổng thống Việt Nam Dân chủ Cộng hòa là nguyên thủ quốc gia và bảo đảm cho sự liên tục của cơ quan nhà nước.

3. Tổng thống có trách nhiệm bảo đảm việc tuân thủ Hiến pháp, bảo vệ chủ quyền và an ninh quốc gia cũng như sự bất khả xâm phạm và toàn vẹn lãnh thổ quốc gia.

4. Tổng thống thực hiện nhiệm vụ của mình trong phạm vi và theo các nguyên tắc do Hiến pháp và luật quy định.

Điều 59. Bầu Tổng thống và Phó Tổng thống

1. Tổng thống và Phó Tổng thống cùng đứng chung một liên danh, do cử tri bầu ra trong cuộc bầu cử phổ thông, bình đẳng và trực tiếp bằng phiếu kín.

2. Công dân Việt Nam đủ 35 tuổi, tính đến ngày bầu cử, và có quyền bầu cử Quốc hội, có thể là ứng cử viên Tổng thống và ứng cử viên Phó Tổng thống. Ứng cử viên Tổng thống và ứng cử viên Phó Tổng thống, với tư cách một liên danh chung, phải có được chữ ký ủng hộ của ít nhất 100 ngàn công dân có quyền bầu cử Quốc hội.

3. Liên danh nhận được hơn 1/2 tổng số phiếu bầu hợp lệ sẽ trúng cử chức vụ Tổng thống và Phó Tổng thống.

4. Nếu không liên danh nào nhận được đa số phiếu, thì sẽ tổ chức lại việc bỏ phiếu giữa 2 liên danh đạt số phiếu cao nhất vào ngày thứ 14 sau ngày bỏ phiếu lần thứ nhất.

5. Nếu một trong hai liên danh tham gia vòng bầu thứ hai đồng ý rút khỏi danh sách, một trong hai người trong liên danh mất quyền bầu cử hoặc chết, thì liên danh đạt phiếu cao kế tiếp trong lần bầu thứ nhất sẽ thay thế liên danh đó. Trong trường hợp này, ngày bỏ phiếu sẽ được gia hạn thêm 14 ngày.

6. Liên danh nhận được số phiếu bầu cao hơn trong lần bỏ phiếu lần thứ hai sẽ là những người được bầu làm Tổng thống và Phó Tổng thống.

7. Các nguyên tắc và thủ tục đề cử ứng cử viên Tổng thống, Phó Tổng thống cách thức tiến hành bầu cử cũng như những yêu cầu về tính

hợp lệ của cuộc bầu cử Tổng thống sẽ do luật quy định.

8. Chủ tịch Hạ viện ra quyết định tổ chức cuộc bầu cử Tổng thống không trước 120 ngày và không sau 100 ngày tính đến ngày hết nhiệm kỳ Tổng thống; trong trường hợp khuyết Tổng thống, không muộn hơn 14 ngày kể từ thời điểm bị khuyết. Quyết định tổ chức bầu cử phải quy định rõ ngày bầu cử sẽ là một ngày nghỉ trong khoảng thời gian giữa 60 đến 67 ngày kể từ ngày ra quyết định.

Điều 60. Tuyên thệ nhậm chức và nhiệm kỳ Tổng thống

1. Tại lễ nhậm chức trước Quốc hội, Tổng thống sẽ tuyên thệ như sau: *"Tôi trịnh trọng tuyên thệ trước nhân dân rằng sẽ trung thành thực thi các nghĩa vụ của Tổng thống bằng việc tuân thủ Hiến pháp, bảo vệ quốc gia, thúc đẩy tự do và thịnh vượng của nhân dân, nỗ lực bảo tồn và phát triển văn hóa dân tộc"*.

2. Tổng thống và Phó Tổng thống có nhiệm kỳ 5 năm tính từ ngày nhậm chức. Một người không thể làm Tổng thống quá hai nhiệm kỳ.

Điều 61. Tổng thống chấm dứt nhiệm vụ trước thời hạn

1. Nhiệm vụ của Tổng thống có thể chấm dứt trước kỳ hạn trong những trường hợp sau: (a) Tổng thống chết; (b) Tổng thống từ chức; (c) Tổng thống bị truất quyền; và (d) do bị bệnh tật trầm trọng và kéo dài, Tổng thống không còn năng lực để làm tròn nhiệm vụ. Sự mất năng lực, trong trường hợp (d), phải được Quốc hội xác nhận với đa số 3/4 tổng số Hạ nghị sĩ và Thượng nghị sĩ, sau các cuộc giám định y khoa.

2. Trong trường hợp Tổng thống chấm dứt nhiệm vụ, Phó Tổng thống sẽ đảm nhận chức Tổng thống trong thời gian còn lại của nhiệm kỳ.

3. Trong trường hợp khuyết Phó Tổng thống, Thượng viện bầu Phó Tổng thống mới theo đề nghị của Tổng thống.

4. Trường hợp đồng thời khuyết cả Tổng thống và Phó Tổng thống, Chủ tịch Thượng viện tạm thời làm quyền Tổng thống cho đến khi Quốc hội bầu ra Tổng thống và Phó Tổng thống mới, theo phương thức đa số, cho thời gian còn lại của nhiệm kỳ.

Điều 62. Thẩm quyền của Tổng thống

Tổng thống có những nhiệm vụ và

quyền hạn sau đây:

1. Hoạch định chính sách quốc gia;

2. Ký ban hành các đạo luật;

3. Ký các điều ước quốc tế, sau khi được Quốc hội phê chuẩn ký ban hành các điều ước quốc tế;

4. Bổ nhiệm các đại sứ với sự phê chuẩn của Thượng viện;

5. Tiếp nhận quốc thư, đón nhận các phái đoàn ngoại giao;

6. Tổ chức các cơ quan hành pháp theo quy định của luật;

7. Chỉ đạo hoạt động của các cơ quan hành pháp;

8. Bổ nhiệm các Bộ trưởng với sự chấp thuận của Quốc hội;

9. Bãi nhiệm các Bộ Trưởng;

10. Tổ chức các Hội đồng tư vấn;

11. Quyết định các vấn đề được luật quy định về đặc xá, giảm án, phục hồi các quyền và đại xá;

12. Trao các tước vị và danh hiệu theo các điều kiện luật định;

13. Trao quốc tịch Việt Nam;

14. Các quyền khác theo luật định.

Điều 63. Thống lĩnh tối cao các lực lượng vũ trang

1. Tổng thống Việt Nam Dân chủ Cộng hòa là Thống lĩnh tối cao của các lực lượng vũ trang Việt Nam.

2. Theo đề nghị của Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, Tổng thống phong cấp bậc quân hàm quân đội theo quy định của luật.

3. Thẩm quyền của Tổng thống về quyền thống lĩnh tối cao đối với các lực lượng vũ trang sẽ được quy định cụ thể trong luật.

Điều 64. Thủ tướng và các thành viên Chính phủ

1. Thủ tướng và các Bộ trưởng là các thành viên Chính phủ, được Tổng thống bổ nhiệm và Quốc hội phê chuẩn.

2. Thủ tướng có trách nhiệm hỗ trợ Tổng thống và điều hành các Bộ theo chỉ đạo của Tổng thống.

3. Không ai trong quân đội có thể được bổ nhiệm làm Thủ tướng trừ khi đã giải nhiệm.

4. Cơ quan công tố thuộc Bộ Tư pháp.

CHƯƠNG V. TƯ PHÁP

Điều 65. Hoạt động tư pháp

1. Quyền lực tư pháp được trao cho các tòa án, gồm các thẩm phán có trình độ chuyên môn theo luật định.

2. Các tòa án gồm: Tòa án Tối cao, tòa án các cấp khác và Tòa án Hiến pháp.

Điều 66. Tổ chức Tòa án Tối cao

1. Trong Tòa án Tối cao có Hội đồng Thẩm phán Tòa án Tối cao.

2. Trong Tòa án Tối cao có thể thành lập các tòa chuyên trách.

3. Việc tổ chức Tòa án Tối cao, các tòa án chuyên trách và các tòa án khác theo luật định.

Điều 67. Thẩm phán Tòa án Tối cao

1. Chánh án Tòa án tối cao do Tổng thống bổ nhiệm với sự đồng ý của Quốc hội.

2. Các Thẩm phán Tòa án Tối cao do Tổng thống bổ nhiệm theo đề xuất của Chánh án Tòa án Tối cao và với sự đồng ý của Quốc hội.

3. Các thẩm phán khác do Chánh án Tòa án Tối cao bổ nhiệm với sự đồng ý của Hội đồng Thẩm phán Tòa án Tối cao.

Điều 68. Nhiệm kỳ thẩm phán Tòa án Tối cao

1. Nhiệm kỳ của Chánh án Tòa án Tối cao là 6 năm và không thể được tái bổ nhiệm.

2. Nhiệm kỳ của thẩm phán của Tòa án Tối cao là 6 năm và họ có thể được tái bổ nhiệm theo quy định của luật.

3. Nhiệm kỳ của các thẩm phán ngoài Chánh án và Thẩm phán của Tòa án Tối cao là 10 năm, họ có thể được tái bổ nhiệm theo các điều kiện luật định.

4. Tuổi về hưu của các thẩm phán được luật quy định.

Điều 69. Tòa án Hiến pháp

Tòa án Hiến pháp có thẩm quyền xét xử đối với các vấn đề sau đây:

1. Sự phù hợp của luật và điều ước quốc tế với Hiến pháp;

2. Sự phù hợp của các văn bản pháp luật do các cơ quan nhà nước ở trung ương ban hành với Hiến pháp;

3. Sự phù hợp của mục tiêu, hoạt động của các đảng chính trị với Hiến pháp;

4. Tranh chấp về thẩm quyền giữa các cơ quan nhà nước, giữa các cơ quan nhà nước ở trung ương với chính quyền địa phương và giữa các chính quyền địa phương;

5. Khiếu nại của những người cho rằng các quyền hiến định của họ đã bị xâm phạm bởi một đạo luật hay văn bản pháp luật khác trái với Hiến pháp.

Điều 70. Tổ chức Tòa án Hiến pháp

1. Tòa án Hiến pháp gồm 15 thẩm phán được Quốc hội bầu chọn trong số những người có kiến thức và kinh nghiệm trong lĩnh vực pháp luật. Thẩm phán Tòa án Hiến pháp có nhiệm kỳ 9 năm và không thể được bầu chọn nhiều hơn một nhiệm kỳ.

2. Chánh án và Phó Chánh án Tòa án Hiến pháp do Tổng thống bổ nhiệm trong số các ứng cử viên do Hội đồng thẩm phán Tòa án Hiến

pháp giới thiệu.

3. Tổ chức và hoạt động của Tòa án Hiến pháp được quy định trong một đạo luật.

Điều 71. Nguyên tắc độc lập

Thẩm phán các tòa án phải xét xử độc lập theo lương tâm, chỉ tuân theo Hiến pháp và pháp luật. Thẩm phán không được tham gia các đảng chính trị.

(còn tiếp một kỳ nữa)

Ông **Võ Trần Nhật**, Tổng thư ký Ủy ban Bảo vệ Quyền làm Người Việt Nam đại diện cho phái đoàn Việt Nam tại Hội nghị, đã trình bày tình trạng đàn áp nhân quyền và, tôn giáo ngày càng tồi tệ, mà điển hình là vụ xử hai sinh viên Nguyễn Phương Uyên và Đinh Văn Kha hôm 16-05, v.v... Sau khi lắng nghe, Hội nghị đã đồng thanh thông

LIÊN ĐOÀN QUỐC TẾ NHÂN QUYỀN NGHỊ QUYẾT KHẨN về vi phạm nhân quyền tại Việt Nam Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ ngày 27-05-2013

THÔNG CÁO BÁO CHÍ LÀM TẠI PARIS NGÀY 27.5.2013

Tại Hội nghị lần thứ 38 ở Istanbul, Liên đoàn Quốc tế Nhân quyền tố cáo Hà Nội giam cầm các nhà bất đồng chính kiến, sử dụng án tử hình, vi phạm trắng trợn quyền tự do ngôn luận, và kêu gọi LHQ bác bỏ đơn xin của Việt Nam vào Hội đồng Nhân quyền LHQ

ISTANBUL, Thổ Nhĩ Kỳ, ngày 27-5-2013. Liên đoàn Quốc tế Nhân quyền là tổ chức nhân quyền ra đời tại Pháp năm 1922 đầu thế kỷ XX, hiện đang họp Hội nghị lần thứ 38 tại thủ đô Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ, từ ngày 23 đến 28-5-2013.

400 nhà bảo vệ Nhân quyền đại diện 178 tổ chức phi chính phủ của 138 quốc gia Á châu, Phi châu, Bắc và Nam Mỹ châu về phó hội. Chủ đề hội nghị lần này là *“Chuyển tiếp chính trị và nhân quyền – Kinh nghiệm và thách thức”*.

Ngoài những tổ chức phi chính phủ, còn nhiều nhân vật quốc tế tham dự, lên tiếng hay thuyết trình như Tổng thống Thổ Nhĩ Kỳ **Abdullah Gül**, Phó thủ tướng Thổ Nhĩ Kỳ **Besir Atalay**, Chủ tịch Tòa án Hình sự Quốc tế **Song Sang Hyun**, Đại diện đặc biệt Nhân quyền của Liên Âu **Stavros Lambrinidis**, Khôi nguyên Giải Nobel Hòa bình Iran bà **Shirin Ebadi**, Báo cáo viên LHQ Đặc nhiệm Quyền thực phẩm **Olivier de Schutter**...

qua “Nghị quyết khẩn về vi phạm nhân quyền tại Việt Nam”.

“Nghị quyết khẩn về vi phạm nhân quyền tại Việt Nam” kêu gọi trả tự do tức khắc cho Đức Tăng thống Thích Quảng Độ, Nguyễn Phương Uyên, Đinh Nguyên Kha, Điếu Cày, Tạ Phong Tần, Phan Thanh Hải cùng các nhà bất đồng chính kiến khác.

Liên đoàn Quốc tế Nhân quyền cũng tố cáo qua Nghị quyết sự kiểm duyệt truyền thông, kể cả các đài truyền hình ngoại quốc, hay sử dụng án tử hình và phương pháp hành hình.

Đặc biệt Liên đoàn Quốc tế Nhân quyền lên tiếng kêu gọi LHQ không chấp nhận đơn xin của Việt Nam vào Hội đồng Nhân quyền LHQ trong kỳ họp tháng 9 năm nay tại Đại hội đồng LHQ ở New York.

Toàn văn Nghị quyết được dịch ra Việt văn như sau :

NGHỊ QUYẾT KHẨN VỀ VI PHẠM NHÂN QUYỀN TẠI VIỆT NAM

Liên đoàn Quốc tế Nhân quyền (FIDH, the International Federation for Human Rights) họp Hội nghị lần thứ 38 tại thủ đô Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ,

Xét rằng Việt Nam tiếp tục nại có “an ninh quốc gia” nhưng định nghĩa một cách mơ hồ trong các điều luật của Bộ luật Hình sự thành các tội “gián điệp”, “tuyên truyền chống Nhà nước”, các hành động

“nhằm lật đổ chính quyền nhân dân”, hoặc “lợi dụng các quyền tự do dân chủ” để bịt miệng các nhà bất đồng chính kiến, các nhà bảo vệ nhân quyền hay người công dân bình thường tham gia các cuộc biểu tình ;

Xét rằng mới đây cuộc xét xử bất công hai sinh viên đại học Nguyễn Phương Uyên (21 tuổi) và chuyên gia vi tính Đinh Nguyễn Kha (25 tuổi) hôm 16-5 và kết án 6 năm và 8 năm tù giam tiếp theo 3 năm quản chế, chỉ vì hai người này làm thơ và phát tán bài viết phê bình chính quyền ;

Xét rằng ít nhất có 100 người bị kết án tử hình mỗi năm, và hiện có trên 500 tù nhân chờ hành quyết đang phải sống trong tình trạng không thể dung thứ và trong những điều kiện vô nhân ; do Liên Âu từ chối không bán thuốc độc *lethal* để Việt Nam thi hành án tử hình, nên Việt Nam vừa thông qua nghị định cho phép tự sản xuất “chất độc địa phương” mà kết quả chưa nắm vững;

Xét rằng sử dụng Quyết định 20/2011/QĐ-TTg bó buộc phải dịch ra tiếng Việt tất cả những bộ phim cũng như những phim tài liệu trình chiếu trên Truyền hình, một số công ty cung cấp dịch vụ vệ tinh. Nên công ty hỗn hợp Canal+ (Pháp) và VTV (Việt Nam) đã ngưng phát sóng những kênh tin tức chính yếu như CNN, BBC, NHK Thế giới, và Channel NewsAsia ;

Xét rằng nhiều nhà bất đồng chính kiến bị cầm tù hoặc những người khác bị quản chế dài lâu, như Hòa thượng **Thích Quảng Độ**, Tăng thống Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (tổ chức Phật giáo độc lập bị chính quyền giải thể từ năm 1981) đã bị giam cầm, quản chế 30 năm qua ;

Xét rằng Việt Nam đàn áp có hệ thống tất cả những ai biểu tỏ nhân quyền: các nhà tranh đấu bảo vệ nhân quyền, tín đồ của những tôn giáo không được thừa nhận, các nhà bất đồng chính kiến, các bloggers, những người tham gia biểu tình, hay những sinh viên tham gia các cuộc “đã ngoại nhân quyền” đều bị theo dõi, thẩm vấn, sách nhiễu, hay bị

công an hành hung, đánh đập, bắt bỏ tù hoặc đưa vào nhà thương điên;

Lấy làm tiếc rằng Việt Nam chưa chịu tuyên bố đình chỉ tạm thời các án tử hình làm bước đầu tiến đến hủy bỏ án tử hình ;

Tổ cáo chính sách kiểm duyệt của nhà cầm quyền Việt Nam và đàn áp hung bạo (công an tấn công, sách nhiễu, các phiên tòa giả trá) đã tạo nên một bầu khí sợ hãi khiến người dân không dám lên tiếng, và ngăn chặn luồng thông tin tự do bằng cách áp đặt kỹ thuật hay văn hóa mệnh lệnh, như trường hợp bó buộc phải diễn dịch các kênh thông tin ra tiếng Việt ;

Kêu gọi Việt Nam trả tự do tức khắc và vô điều kiện cho tất cả công dân bị cầm cố vì lý do hành xử ôn hòa và chính đáng các quyền cơ bản của họ, như trường hợp nhà lãnh đạo Phật giáo **Thích Quảng Độ**, các bloggers **Điêu Cày, Tạ Phong Tần, Phan Thanh Hải, Nguyễn Phương Uyên** và **Đinh Nguyễn Kha** ;

Thúc đẩy Việt Nam hợp tác chân thành với LHQ để thăng tiến Quyền con người, đặc biệt mời các Báo cáo viên LHQ đặc nhiệm Tự do ngôn luận, đặc nhiệm bảo vệ người đầu tranh bảo vệ nhân quyền đến thăm Việt Nam ; chuyên ưu tiên là Việt Nam phải thực hiện lời mời Báo cáo viên LHQ đặc nhiệm Tự do tôn giáo bằng cách công bố thời điểm cho Báo cáo viên đến Việt Nam;

Tổ cáo Việt Nam lăm le xin một ghế ngồi tại Hội đồng Nhân quyền LHQ năm 2014, hoàn toàn trái chống với kỷ lục vi phạm nhân quyền cực kỳ xấu và tồi tệ, và thúc đẩy Đại Hội đồng LHQ bác bỏ đơn xin của Việt Nam ;

Kêu gọi Liên Âu yêu sách Việt Nam phải tuân thủ các nghĩa vụ tôn trọng nhân quyền ; đặc biệt Liên Âu tiến hành đánh giá tác động nhân quyền của Việt Nam trước khi tiếp tục thương thảo việc ký kết Hiệp ước Tự do Kinh doanh Liên Âu – Việt Nam.



63 năm tù cho nhóm đạo Hà Môn, Tây Nguyên

Tám người sắc tộc thiểu số ở Tây Nguyên vừa bị nhà cầm quyền Cộng sản tuyên phạt tổng cộng 63 năm tù trong phiên xử sơ thẩm lưu động ở xã Hra, huyện Mang Yang, tỉnh Gia Lai hôm 28-05-2013.

Theo tin tức của Cộng sản (Đài Tiếng nói Việt Nam, VOV), tám người này theo đạo Hà Môn, và nhận sự chỉ đạo trực tiếp của “bọn phản động Fulro lưu vong nước ngoài, lôi kéo, kích động bà con dân tộc thiểu số trong khu vực Tây Nguyên thành lập nhà nước riêng, phá hoại khối đại đoàn kết dân tộc.” Họ bị khép vi phạm điểm b, khoản 1, điều 87 Bộ luật Hình sự, trong đó ghi “gây hận thù, kỳ thị, chia rẽ dân tộc, xâm phạm quyền bình đẳng trong cộng đồng các dân tộc Việt Nam,” và một số điều khoản khác.

Người được coi là ‘đối tượng cầm đầu’, A Tách, nhận mức án 11 năm tù giam, mức án nhẹ nhất là bà Y Gyn với 3 năm tù. Các bị cáo khác bị xử 7 đến 10 năm tù giam. Năm ngoái, truyền thông Việt Nam đưa tin ‘nhiều người’ theo ‘tà đạo Hà Môn’ bị bắt, riêng VnExpress đăng có 62 người bị bắt tạm giam để khởi tố. Chưa thấy có thêm thông tin về những người bị bắt tạm giam còn lại.

VOV vu cáo rằng đứng đầu tổ chức Fulro ở Mỹ là Ksor Kok, dùng phương thức “bất bạo động”, lợi dụng vấn đề tôn giáo và dân tộc để chuẩn bị điều kiện thành lập “nhà nước riêng”. Fulro là chữ viết tắt theo tiếng Pháp của Front Uni de Lutte des Races Opprimées (Mặt trận Thống nhất Giải phóng các Dân tộc bị Áp bức), được thành lập vào những giai đoạn cuối năm 1960. Nhóm này gồm ba tổ chức : Mặt trận Giải phóng Champa, Mặt trận Giải phóng Campuchia Krom, và Mặt trận Giải phóng Cao Nguyên. Họ đã chiến đấu các chế độ khác nhau ở Việt Nam với mục tiêu thành lập một nhà nước độc lập cho các sắc dân thiểu số ở Tây Nguyên. Trong cuộc chiến tranh ở Việt Nam thì Fulro từng đứng về phía những người Mỹ. Đến khoảng năm 1992 thì nhóm này chính thức giải tán.

Trong giai đoạn từ năm 2001 cho đến 2004, khoảng 2.000 người Thượng ở Tây Nguyên đã bỏ chạy sang Campuchia sau các cuộc biểu tình của họ bị chính quyền đàn áp. Trong nhiều năm qua, nhiều người Thượng đã phản đối việc tịch thu đất đai của họ và phân biệt đối xử vì lý do tôn giáo. Vì họ ở nơi khuất, nhà cầm quyền đã luôn cướp đất của họ cách trắng trợn và đàn áp họ cách khốc liệt. Nhiều mục sư người Kinh lẫn người sắc tộc đã bị bắt mấy năm qua.

Theo BBC 28-05-2013

CHỨC SẮC 5 TÔN GIÁO HỌP MẶT TẠI DÒNG CCT và bị nhà cầm quyền gây khó dễVRNs Sài Gòn 30-05-2013.....

Sài Gòn – Các tôn giáo phản đối hành động vô đạo đức và phi pháp của công an.

Sáng hôm qua, ngày 29-05, khi thấy hai an ninh vào trong khu vực nhà thờ DCCT Sài Gòn, 38 Kỳ Đồng, phía Đức Mẹ, ngồi quay lưng vào trong, với thái độ bất kính với nơi tôn nghiêm của tôn giáo, cha Giuse Đình Hữu Thoại, chánh văn phòng DCCT đã đến mời hai anh an ninh này ra ngoài. Anh an ninh mặc áo thun sọc đen trắng ngang phản ứng mạnh mẽ, đưa tay chỉ và xia xối cha Thoại. Lúc đó, phóng viên Huyền Trang của VRNs cũng đến để làm việc, và nhận ra chính anh an ninh này là người đã đánh cô Huyền Trang đã man trong đồn công an vào ngày xét xử hai nhạc sĩ Việt Khang và Trần Vũ Anh Bình.

Viên an ninh này không chịu ra, với lý do tự nhận mình là người Công giáo. Cha Giuse Hồ Đắc Tâm, bề trên chánh xứ, đến mời anh ta ra, anh ta cũng lập lại mình là người Công giáo, và không chịu ra. Cha Bê trên hỏi: “Anh tên thánh gì?” “Gioan”, viên an ninh trả lời. Cha Bê trên hỏi “Gioan nào?” Viên an ninh ấp úng không trả lời được. Anh ta tự nhận mình là người xóm 3, cha xứ yêu cầu anh ra khỏi nhà thờ và mời bố mẹ ra gặp cha xứ nói chuyện, nếu là người Công giáo. Anh ta lấy xe đi ra một cách tức tối, tiếp tục chỉ vào cha Thoại nói năng thô tục và nặng lời.

Khi các chức sắc của Phật giáo Hòa Hảo và Cao Đài giáo Tây Ninh đến, nhiều nhân viên an ninh khác lại xuất hiện ở khu vực nhà sách. Một anh tiếp tục tỏ thái độ không phù hợp với nơi thờ tự, cha chánh xứ lại mời ra. Anh này cương quyết không ra, phải đợi đến khi thầy Phêrô Phạm Công Thuận, giáo sư Anh ngữ, đến kéo tay, dẫn anh ta ra ngoài mới chịu ra.

Hết ý với an ninh!

Cũng sáng nay, Hòa thượng

Thích Không Tánh, tổng vụ trưởng vụ Từ thiện xã hội, Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất đã gọi điện thoại báo cho VRNs biết là công an bao vây chùa Liên Trì, không cho thầy ra khỏi nhà. Cũng tương tự như vậy, mục sư Nguyễn Hoàng Hoa, từ sáng sớm đã ra bên xe để đi Sài Gòn, nhưng công an đã gây áp lực cho bà mục sư, và buộc bà phải gọi ông mục sư về để đợi công an gọi đi làm việc. Một lần nữa, công an Việt Nam giới thiệu mình là những người xâm phạm quyền tự do đi lại của các công dân, chức sắc tôn giáo.

Phản ứng với sự việc này, cụ Lê Quang Liêm, Hội trưởng Phật giáo Hòa Hảo Thuận túy nói: “Mục sư Nguyễn Hoàng Hoa bị sách nhiễu nhiều, không cho ông tham gia Hội đồng liên tôn, để lên tiếng về vấn đề nhân quyền cho VN. Chính công an đã cản trở. Chính mục sư Nguyễn Hoàng Hoa, tối hôm qua đã nói với tôi sẽ đi, nhưng sáng nay công an ngăn chặn. Cộng sản VN viết Hiến pháp là công dân được tự do đi lại, nhưng chính cộng sản đã phản bội HP của mình, vậy viết làm gì?” Cụ Hội trưởng cũng đề nghị các tổ chức Nhân quyền của LHQ phải chú ý vấn đề này. Quý vị ra tuyên bố nhân quyền mà không có chế tài với những nước không thực hiện như VN thì cũng không ích gì.

Ông Chánh trị sự Hứa Phi, Hội thánh Đại đạo Tam kỳ Phổ độ tòa thánh Tây Ninh nói: “Chúng tôi các chức sắc tôn giáo hẹn với nhau đến DCCT Sài Gòn để bàn với nhau cách hướng dẫn các tín đồ tôn giáo đi vào con đường chân thiện mỹ để cho xã hội để ngày càng văn minh hiện đại... Hòa thượng Thích Không Tánh và mục sư Nguyễn Hoàng Hoa đã bị cản trở không đến được. Như vậy tôi xét rằng nhà nước VN đã vi phạm vào quyền công dân VN. Ngăn cản các chức sắc tôn giáo hội họp với nhau là nhà nước vi phạm tự do tôn giáo”.

Bà Chánh trị sự Nguyễn Bạch Phụng cho biết: “Chúng tôi đến với nhau để bàn về niềm tin các tôn giáo, để đấu tranh chống bất công trong xã hội, và làm cho đất nước VN có tự do dân chủ. Việc cấm Hòa thượng Thích Không Tánh và Mục sư Nguyễn Hoàng Hoa đến với chúng tôi là nhà nước VN vi phạm các điều 17, 18 và 19 trong Bản tuyên ngôn quốc tế về Nhân quyền, tức là quyền tự do tín ngưỡng, tự do ngôn luận, tự do hội họp và tự do lập hội. Qua việc ngăn cản này, chúng tôi thấy VN vi phạm trầm trọng những gì mình đã ký kết”.

Cha Giuse Đình Hữu Thoại cho biết: “Tôi được giáo dân báo là an ninh đến rất đông, bao vây quanh cổng nhà thờ và vào ngồi bên trong hành lang nhà thờ. Đích thân tôi đã mời một an ninh ra khỏi nhà thờ, vì đây là nơi tôn nghiêm, không có chuyện đến đây để quan sát theo dõi. Anh an ninh này rất hung hăng, như thể muốn hành hung cả tôi. Chúng tôi thách thức cơ quan công an chứng minh được chúng tôi vi phạm pháp luật. Còn nếu chúng tôi không vi phạm pháp luật thì chúng tôi lên án hành vi lạm quyền của công an, xâm nhập vào khu vực nhà thờ bất hợp pháp”.

Ông Chánh trị sự Nguyễn Kim Lân, tộc đạo Châu Thành, Vĩnh Long nói: “Chúng tôi lên án nhà đương cuộc thường rêu rao có tự do dân chủ, tôn trọng nhân quyền, nhưng sáng nay mục sư Nguyễn Hoàng Hoa đã bị ngăn không đến được nhà thờ DCCT để cùng chúng tôi bàn về vấn đề xã hội và nhân nghĩa. Hòa thượng Thích Không Tánh cũng bị ngăn cản không ra khỏi chùa được. Đây là bằng chứng xác thực và hùng hồn nhất là nhà đương cuộc đảng CSVN nói một đằng, làm một nẻo”.

Những nội dung thảo luận cụ thể của các chức sắc thuộc 5 tôn giáo trực tiếp sáng nay và qua điện thoại sẽ được chúng tôi công bố trong thời gian sớm nhất.

PV. VRNs



TÍN ĐỒ PHẬT GIÁO HÒA HẢO

tiếp tục bị nhà cầm quyền phân biệt đối xử

— Gia Minh, thông tin RFA 28-05-2013 —

Những tín đồ Phật giáo Hòa Hảo không thuận theo giáo hội do Nhà nước chỉ đạo tiếp tục bị phân biệt đối xử bằng những biện pháp thô bạo.

Tại tù - cấm thăm nuôi

Trong số những tù nhân lương tâm tại Việt Nam, có những người không hề tham gia chính trị mà chỉ là những người tín hữu muốn bảo vệ niềm tin tôn giáo chân truyền không bị những thế lực trần gian khuynh đảo. Nhiều người trong nước đều biết đến những tên tuổi như linh mục Nguyễn Văn Lý, thượng tọa Thích Thiện Minh... là những tù nhân tôn giáo. Ngoài những người này còn có những tín đồ Phật giáo Hòa Hảo tại khu vực Đồng bằng Sông Cửu Long.

Ông Bùi Văn Trung, một tín đồ Phật giáo Hòa Hảo hiện đang phải thụ án tù 4 năm vì kiên trung không chịu tuân thủ những qui định của chính quyền địa phương trong việc hành đạo khiến chính quyền bắt bỏ tù với cáo buộc chống người thi hành công vụ. Nay khi đã ở trong tù vẫn nhất quyết không nhận tội. Điều đó khiến ông bị kỷ luật cắt thăm nuôi.

Một người con của ông là cô Bùi Thị Diễm Thúy, hồi ngày 26 tháng 5 vừa qua đến nhà tù để thăm cha, nhưng bị từ chối. Cô kể lại sự việc và lý do được trại giam nêu ra để cắt thăm nuôi đối với ông này: "*Họ kỷ luật một tháng không cho gặp mặt, gửi đồ thăm nuôi. Người của gia đình hỏi tại sao kỷ luật, họ nói yêu cầu ông Trung ký tên nhận tội nhưng ông không chịu. Lần trước tôi được gặp ông thì ông nói là họ cứ theo dụ hoài, bảo ký tên nhận tội đi thì được giảm án. Nhưng ông nói thà giết ông chứ ông không thể nhận tội, vì đâu có tội gì mà nhận.*"

Một đồng đạo của ông Bùi Văn Trung và cũng là cựu tù nhân lương tâm, ông Võ Văn Bửu, cho biết thông tin ông này có được về ông B.V.T.: "*Nhà cầm quyền này đưa mình vào giam giữ họ dùng thế lực áp chế mình nhiều lắm. Tôi có đi thăm anh Trung hai lần. Lần trước cũng vì điều tra, bắt nhận tội mà anh không nhận nên kỷ luật không cho nhận đồ ăn.*"

Gần đây vợ anh Trung cũng bị gây khó khăn khi đi làm Chứng minh Nhân dân. Trước đây chị này làm xong rồi, nhưng đến ngày hẹn đưa giấy họ không đưa. Nay để đi thăm chồng phải làm giấy chứng minh nhân dân lại bị phạt 3 triệu mà không

làm giấy chứng minh nhân dân mới.

Vừa qua các cháu con anh Trung đi thăm thì vào họ cho biết không cho nhận đồ ăn, không cho thăm gặp vì bị kỷ luật không nhận tội mà còn cự cãi trong trại nữa.

Theo ông Võ Văn Bửu, vì là người tu đạo nên họ phải ăn chay trường, nếu như không nhận được vật phẩm thăm nuôi từ gia đình bên ngoài gửi vào thì trong tù họ không có gì để ăn.

Bản thân ông Võ Văn Bửu cũng có một người vợ là bà Mai Thị Dung hiện đang bị giam tù ở trại Xuân Lộc, Đồng Nai. Bà này bị bệnh và sức khỏe suy kiệt nhưng vì không chịu nhận tội nên không được cho đi chữa bệnh đúng cách. Ông Võ Văn Bửu nói về tình trạng bệnh tình của người vợ đang trong tù: "*Cô Dung đi ra cũng phải có người kè ra. Chuyển rồi đi thăm ngày 10 tháng 5 tôi đi thăm thấy ra mà tay chân, mặt mày 'nó' lên, Dung nói qua giai đoạn sung, xẹp vậy đó. Vợ tôi còn khoảng hơn ba năm nữa; gia đình cũng mang thuốc đến nhưng không biết sao, nếu chết trong tù là do duyên đạo hết rồi.*"

Tại ngoại - cấm giao tiếp đạo hữu

Không chỉ người trong tù bị kỷ luật cắt thăm nuôi, thậm chí bị hành hung đánh đập nếu như cương quyết không nhận tội và chấp hành lệnh của giám thị; người thân của họ ở bên ngoài cũng bị cơ quan chức năng gây khó khăn. Trước hết là giao tiếp với những đồng đạo khác.

Cô Bùi Thị Diễm Thúy trình bày: "*Gia đình bị họ tấn công đàn áp hoài. Có hai người bị bắt rồi, mà giờ mỗi khi có cúng kiến ông bà, cha mẹ họ không cho cúng. Khi nào có đám giỗ họ chặn không cho đồng đạo nào vào nhà hết. Mới ngày 23 tháng 3 vừa rồi, họ chặn không cho một người nào vô hết. Mình là người tu theo Hòa Hảo, có bạn đạo Hòa Hảo, cũng như chính quyền họ có bạn chính quyền; nhưng họ không cho mình quyền tự do tín ngưỡng, toàn đàn áp.*"

Ông Võ Văn Bửu là một trong những người đến nhà ông Bùi Văn Trung để dự đám giỗ cho biết việc ngăn trở từ phía cơ quan chức năng như sau: "*Dù anh Trung đi tù, nhưng ngày 23 tháng 3 âm lịch vừa rồi gia đình tổ chức cúng giỗ người thân trong nhà, anh em chúng tôi đến dự bị công an chặn ba, bốn chặng. Họ giữ giấy tờ xe của mấy chiếc, rồi đưa*

còn đồ đến hầm dọa, định đánh chúng tôi. Chúng tôi phải làm dữ, nhưng rồi cuối cùng vẫn không thể vào đám giỗ được, chúng tôi phải về. Nhưng đến nay họ vẫn giam giữ xe của một chị ở gần nhà anh Trung."

Ngoài ra một biện pháp mà cơ quan chức năng ở Việt Nam sử dụng đối với bản thân những người bất đồng chính kiến và gia đình họ là chặn đường sinh kế. Cô Bùi Thị Diễm Thúy nói về điều này: "*Tôi làm giá thì họ chặn không cho mới đến lấy. Trước đây gia đình làm mười mấy lu giá, nay chỉ còn làm ba lu. Họ tiêu diệt mình, làm ăn gì cũng theo để diệt.*"

Một tín hữu khác cũng bị gây trở ngại như thông tin mà ông Võ Văn Bửu cho biết như sau: "*Chị đó lên nhà anh Trung ở để làm ăn mua bán, họ đến nói chị phải về chứ chừng về có thể không có nhà ở. Loay hoay nhà chị đó bị cháy mà không biết nguyên nhân nào. Vì không chỗ ở, 2 anh chị lên ở gần nhà anh Trung. Vào ngày đám giỗ khi chị đi bán bánh mì về, chiếc xe mua trả góp của chị bị chặn làm biên bản, một CA xã giật chìa khóa, một người dắt xe đi. Sau đó đòi phạt mấy trăm ngàn, nhưng chị nói không làm gì sai không nên phạt, và nay đi xe đồ để buôn bán.*"

Tu đạo bất khuất

Dù có những khó khăn, bức bách đối với người đang bị giam tù cũng như phá bĩnh, đe dọa đối với gia đình, những người trong cuộc đều cho biết họ không vì những gian truân đó mà nản lòng tin vào chính pháp họ đang theo đuổi. Cô Bùi Thị Diễm Thúy nói về tinh thần của người cha: "*Tinh thần cha rất mạnh, ông nói thà chết vì đạo chứ nhất định không đầu hàng. Ông nói không có tội thì có giết cũng được, tội của ông là 'tội tu' thôi.*"

Cũng như người em Bùi Văn Tâm của cô đang ở trong nhà tù: "*Anh em đi thăm ra nói, anh sáu Tâm trong tù đối với anh em tốt, nhân nhện lắm; nhưng đối với cán bộ thì anh không nhân nhện được vì họ làm quá.*" Đối với bản thân cô Bùi Thị Diễm Thúy nói: "*Mình cứ bền chí thì có ngày thông thả. Mình cứ việc ngay thẳng mà làm thì không có gì hết.*"

Với niềm tin sắt son vào đạo được truyền dạy từ Đức Thầy Huỳnh Phú Sổ, những tín đồ Phật giáo Hòa Hảo như cô Bùi Thị Diễm Thúy, ông Võ Văn Bửu đều nói sẵn sàng chấp nhận mọi thử thách trong cuộc sống, và thậm chí cái chết cũng được họ đón nhận như một hồng ân.

Trước những cáo giác của tín đồ Phật giáo Hòa Hảo không chịu tuân theo Ban Trị Sự do Nhà Nước chỉ định như vừa nêu, chúng tôi luôn cố

gắng gọi điện hỏi những công an và cơ quan chức năng về tôn giáo địa phương; thế nhưng chúng tôi chỉ nhận được hoặc không trả lời máy, hoặc từ chối trả lời, hoặc chỉ là chống chế cho rằng không hề có vấn đề sách nhiễu và hãy đến tại địa phương để nói chuyện chứ không tiếp qua điện thoại. ●●●●●●●●●●

Linh mục Nguyễn Hữu Giải nhận định về Dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992 —Phỏng vấn và trả lời 28-05-2013—

1- Nhà nước công bố bản Dự thảo sửa đổi Hiến pháp để lấy ý kiến nhân dân, Linh mục nghĩ sao về việc này?

• Đây là việc làm chính đáng và cần thiết. Vấn đề là Hiến pháp phục vụ ai, xây dựng dân quyền hay đảng quyền? Nghĩa là những dân quyền (và nhân quyền) trong Hiến pháp phải làm sao được hiểu đúng, được tôn trọng, được bảo đảm trên lý thuyết lẫn trong thực hành. Không thể hữu danh vô thực, có tiếng mà không có miếng, toàn là bánh vẽ như lâu nay!

2- Nhiều nơi nhà nước gọi tới từng nhà dân văn kiện Hiến pháp 1992 và bản Dự thảo sửa đổi để xin góp ý rộng rãi. Tại địa bàn hoạt động của Linh mục (giáo xứ), có như vậy không?

• Có như vậy! Ngoài 2 văn bản trên (đối chiếu nhau), người dân nhận được một tờ xác nhận đã được trao 2 văn bản, phải ký liên tại chỗ, và một tờ góp ý với nội dung: 1- Ý kiến chung về Dự thảo (không nói rõ là có quyền bất đồng ý); 2- Ý kiến đề nghị sửa đổi, bổ sung điều khoản nào đó... Tờ góp ý này cán bộ địa phương sẽ thu hồi một hai ngày sau.

3- Người dân phản ứng ra sao?

• Nhà thì nhận lấy, nhà không. Nơi thì cán bộ đi thu hồi, nơi lại bỏ mặc. Chẳng rõ vì sao?

Riêng các gia đình Công giáo, được các linh mục hướng dẫn thực tế, đã đón nhận và ghi vào tờ góp ý rằng: Chúng tôi không đồng ý với Dự thảo HP mà chỉ đồng ý với những nhận định và góp ý của Hội đồng Giám mục Việt Nam ngày 01-

03-2013. Có người còn gửi kèm theo (bản trả lời) Thư của Hội đồng Giám mục Việt Nam nữa.

4- Linh mục nghĩ thế nào về những nhận định và góp ý của Hội đồng Giám mục Việt Nam?

• HĐGMVN khẳng định những điểm căn bản về Hiến pháp: các quyền con người, quyền làm chủ

của nhân dân, việc thi hành quyền bình chính trị, và xác định rõ nội dung các quyền này. Chúng gắn liền với phẩm giá con người, mang tính phổ quát, bất khả xâm phạm và bất khả nhượng.

HĐGMVN đã nêu lên những nhận định thực tế, phong phú. Phân tích những mâu thuẫn và tính bất hợp lý ngay trong nội dung Hiến pháp hiện hành, những bất hợp lý trong thực tế cuộc sống, nguồn gốc của vô số bất công hiện nay.

HĐGMVN đưa ra những đề nghị tuyệt vời, tràn trề hy vọng cho toàn dân Việt Nam.

5- Linh mục có nhận được tờ xin góp ý của Nhà nước không?

• Ngày 04-05-2013, cán bộ Ủy ban nhân dân xã Vinh An, Phú Vang, Thừa Thiên Huế có đến trao cho tôi bảng so sánh Hiến pháp năm 1992 với Dự thảo sửa đổi Hiến pháp năm 1992 gồm 60 trang khổ lớn và tờ góp ý.

Trước hai cán bộ xã, tôi ghi ngay vào tờ góp ý như sau: Chúng tôi nhất trí với 12 đề nghị của HĐGMVN trong các mục của thư góp ý ký ngày 01-03-2013. Chúng tôi yêu cầu Ủy ban Dự thảo sửa đổi Hiến pháp năm 1992 hết sức coi trọng, thực tình lắng nghe các ý kiến ấy, và can đảm quyết định cho hợp lý và nhất là hợp lòng dân. Rồi tôi đính kèm văn thư nhận định và góp ý của HĐGMVN.

6- Hiện giờ Nhà nước đang áp dụng Nghị định số 92 đối với các tôn giáo. Linh mục nghĩ gì về Nghị định này?

• Tháng 3 vừa rồi, ở Huế, một số linh mục và chức sắc các tôn giáo

khác được mời học tập Nghị định này để “nghiêm túc chấp hành”!?!

Theo tôi, có hai điểm phải nêu lên cho quyền tự do tôn giáo: Một là mọi văn bản pháp luật nằm dưới Hiến pháp không được đặt ra những điều khoản hạn chế quyền tự do tôn giáo của người dân, trái lại phải tạo điều kiện thuận lợi cho quyền đó. Pháp lệnh về tín ngưỡng tôn giáo năm 2004 (còn hiệu lực) thực chất là sợi xích sắt 5 vòng, và Nghị định 92 hiện áp dụng nó là một cái rọ nhốt các Giáo hội.

Hai là thực ra không cần và không được có luật gì dưới Hiến pháp lấy các tôn giáo, các Giáo hội làm đối tượng. Pháp lệnh tôn giáo hiện hành, theo ý nghĩ và mục đích của nhà cầm quyền, là để quản lý tôn giáo cách đặc biệt mà họ luôn nghi ngờ và thù ghét. Nhưng tự bản chất, các tôn giáo (các Giáo hội) chỉ là những xã hội dân sự bên cạnh những xã hội dân sự khác, và mọi thành viên trong các Giáo hội cũng là những công dân trong xã hội. Dù là tín đồ, nhưng trước hết là công dân, họ có các nhân quyền và dân quyền cơ bản vốn đã được xác định trong Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và hai Công ước quốc tế về các quyền Dân sự, Chính trị, Kinh tế, Văn hóa và xã hội.

Các luật dưới Hiến pháp có bản phận làm rõ lẫn bảo vệ những quyền ấy, và mọi người, kể cả tín đồ, chỉ cần chấp hành các luật lệ liên quan đến các quyền đó là đủ. (còn cộng đoàn tôn giáo của họ thì chấp hành các luật chung và chính đáng về xã hội dân sự). Thành thử không có vấn đề cần đặt ra luật riêng cho các tôn giáo dưới tên gọi Pháp lệnh, Nghị định...

7- Linh mục hy vọng gì ở Hiến pháp tương lai?

• HĐGMVN đã có những phân tích, nhận định sâu sắc, thực tế về một số mục cũng như về toàn bộ tinh thần và nội dung của Dự thảo. Các tôn giáo, các nhà trí thức, các phong trào và nhiều công dân cũng đã có những đóng góp tâm huyết hầu tìm ra một HP đúng đắn, đích thực cho dân cho nước. Nhưng vì HP ấy chỉ có thể hình thành từ một Quốc hội của dân, do dân, vì dân

chứ không phải của đảng, vì đảng như hiện thời, nên vấn đề tiên quyết vẫn là phải có một Quốc hội đúng nghĩa, thay vì một “đảng hội gia nô” đang ngồi ở Hà Nội.

Hiện giờ, về việc góp ý cho HP, Nhà nước có những cách thức đưa tin sai trái, những thủ đoạn cưỡng bức hù dọa rộng khắp, xin góp ý mà cứ bắt theo “lề phải”. Nếu cứ như thế, chắc chắn người dân Việt Nam sẽ mãi mãi bị giam cầm trong ngục tù cộng sản vô nhân, độc tài toàn trị thay vì được hưởng chân lý, tự do, công bình và tình thương trong một xã hội tự do dân chủ.

Chúng ta vì vậy càng phải sáng suốt, tích cực, hiệp nhất, kiên trì đấu tranh bằng mọi cách phi bạo lực, cho mau có một Quốc hội chân chính, từ đó đẻ ra một Hiến pháp đúng nghĩa, để xây dựng một Xã hội dân chủ và phồn thịnh.

Nguyện xin Thiên Chúa chúc lành cho dự tính tốt đẹp này của tất cả chúng ta./.

hiện thời.

Công cuộc đấu tranh (ĐT) chống độc tài Cộng sản để xây dựng một đất nước tự do dân chủ pháp trị đang tiến triển tốt đẹp, nhất là trong nước với sự tham gia ngày càng đông của giới trẻ. Tuy nhiên, trong số những người hay tổ chức ĐT đòi dân chủ hay chống độc tài CS, người ta dễ dàng nhận ra hai kiểu ĐT khác nhau: ĐT kiểu dân chủ tự do và ĐT kiểu độc tài CS.

Đấu tranh kiểu dân chủ là ĐT với tinh thần dân chủ, nghĩa là biết ứng xử phù hợp với thực tế xã hội là “bá nhân bá tánh”: với 100 cái đầu thì có 100 lối suy nghĩ khác nhau. Tinh thần dân chủ đòi buộc người ĐT dân chủ phải tôn trọng sự khác biệt trong lối suy tư hay phương thức ĐT của nhau. Nếu thấy phương thức ĐT của ai đó không hợp lý thì nên đối thoại với họ, thuyết phục họ; nhưng cũng nên chăm chú nghe họ trình bày lập trường của họ. Khi thật sự lắng nghe nhau trong tinh thần hòa nhã, phục thiện, khg có ý tranh giành hơn thua thì hai bên dễ khách quan nhận ra lập trường nào đúng và phương thức nào hữu hiệu hơn... Nếu 2 bên cùng lý tưởng dân chủ vẫn không thống nhất được với nhau về đường lối hay lập trường thì đành chấp nhận “đường ai nấy đi”, và để cho nhau được tự do làm theo cách riêng của mình, khg chỉ trích đánh phá lẫn nhau.

Còn ĐT theo kiểu CS là tuy chống cộng một cách triệt để, nhưng lại áp dụng chính phương pháp hay thủ đoạn của CS, nghĩa là ĐT với tinh thần độc tài, không chấp nhận những đường lối ĐT khác với mình. Ai khác với mình thì phải triệt hạ uy tín người đó, sẵn sàng dùng những thủ đoạn bẩn thỉu, để hèn để tiêu diệt họ, y hệt CS chủ trương tiêu diệt những đảng phái cùng chống Pháp với mình trước đây... Mục đích của những người ĐT kiểu này là lật đổ chế độ CS với bất cứ giá nào. Nhưng với tinh thần độc đoán, độc tài và những thủ đoạn bẩn thỉu, họ không ngờ được rằng những thủ đoạn bẩn thỉu đó có hại cho CS thì ít, mà có hại cho những người đồng lý tưởng, cùng chiến tuyến, cùng tổ chức với họ thì nhiều. Vì thế việc ĐT của họ vô tình tiếp tay cho CS trong việc chia rẽ, làm tan nát các lực lượng ĐT và đâm sau lưng những chiến sĩ dân chủ đang mạnh mẽ cùng họ ĐT nhưng khác đường lối với họ.

Vì thế cách ĐT của những người chống cộng kiểu CS và cách hoạt động của bọn CS nằm vùng giống

nhau khá nhiều điểm. Bọn CS nằm vùng trong hàng ngũ ĐT chống cộng không bao giờ dám tự xưng mình là CS, mà chúng đội lốt người ĐT chống cộng để dễ bề xâm nhập vào hàng ngũ này. Có thể chúng còn tỏ ra chống cộng và căm thù CS hơn cả những người chống cộng đích thực. Nhưng nhiệm vụ của chúng là phải làm sao để người chống cộng nghi ngờ nhau, chia rẽ nhau, không liên kết với nhau được, vì CS biết rằng ngày nào những người chống cộng liên kết chặt chẽ với nhau, ngày đó chúng sẽ đại bại.

Mục đích của bọn CS nằm vùng và hậu quả việc chống cộng của những người ĐT kiểu CS vô tình trùng hợp nhau. Vì thế bọn CS nằm vùng được huấn luyện để khôn khéo và kín đáo lèo lái những hoạt động chống cộng của họ thành những hoạt động đánh phá ngược lại những người ĐT dân chủ. Và CS cười đắc thắng khi biến được những người chống cộng kiểu CS thành những người tiếp tay chúng làm suy yếu các lực lượng dân chủ là những nhân tố đang gây nhiều bất lợi cho chúng.

Trong mớ “vàng thau lẫn lộn” ấy, khó mà phân biệt được ai ĐT dân chủ kiểu CS và ai là CS nằm vùng trà trộn trong hàng ngũ những người ĐT. Rất may là chúng ta có lời nhắn nhủ của cố TT Ng. Văn Thiệu: “Đừng nghe.. Hãy nhìn”. Nghĩa là đừng dựa vào những tuyên bố chống cộng này lừa của ai đó để quyết đoán người đó là quốc gia hay CS, mà hãy nhìn vào những việc làm hay cách hành động của họ. Nếu họ hành động một cách tàn bạo, vô lương tâm, vô đạo đức; nếu họ đang gây chia rẽ trong cộng đồng; nếu họ đang đâm sau lưng những người ĐT dân chủ bằng cách chụp mũ, vu oan, nói xấu vô căn cứ; nếu họ đang “đâm bị thóc chọc bị gạo” để tạo nghi ngờ giữa những người ĐT, v.v... thì có nhiều xác xuất người đó là CS nằm vùng đội lốt chống cộng, hay ít ra là người chống cộng kiểu CS. Cứ dẫu ấy ta dễ dàng nhận ra bản chất của những người đang chống cộng thuộc hạng nào, “thứ thiệt” hay “cuội”, quốc gia hay CS?

Khi nghi ngờ một ai đó là CS, người có tinh thần quốc gia sẽ rất thận trọng trong việc kết án người ấy, vì tinh thần của người quốc gia là “thà tha lăm hơn giết lăm”, trái với tinh thần của người chống cộng kiểu CS là “thà giết lăm hơn bỏ sót”, thà kết án lăm, chụp mũ oan còn hơn bỏ sót những kẻ cần kết án hay chụp mũ.

Đối với những người CS đã phản tỉnh, đã có những hành động rõ rệt

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN
Địa chỉ liên lạc:
witness2005@gmail.com
Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:
<http://www.tdngonluan.com>
www.tudodanchuvietnam.net
<http://tudongonluan.atSPACE.com>
<http://www.viet.no>
Trong trang mạng thứ 1 và
thứ 3 trên đây, Quý vị có
thể tìm thấy nhiều tài liệu
đấu tranh cho dân chủ tại
Việt Nam

**Muốn có một Hiến pháp
đúng nghĩa, trước tiên
cần có một Quốc hội
đích thực. Toàn dân
hãy đấu tranh để xóa
bỏ cái Quốc hội gia nô**

**2 nhận xét về
phương cách đấu tranh chống Cộng**

ngiên về phía ĐT dân chủ, người có tinh thần quốc gia sẵn sàng đón nhận những "con chim lạc đàn" ấy trở về trong tinh thần "chiêu hồi" của chế độ VNCH. Không những thế, họ còn tìm cách vận động để càng có nhiều người CS trở về với hàng ngũ quốc gia dân chủ thì càng tốt. Nếu cần, họ sẽ kín đáo và tế nhị tìm hiểu xem những người phản tỉnh ấy có thật lòng về với quốc gia dân tộc hay không. Còn những người chống cộng kiểu CS thì quyết tâm giữ thái độ "thà giết lầm hơn bỏ sót", thà kết án lầm hơn tha lầm!

Tinh thần "thà giết lầm hơn bỏ sót" đã tạo nên nhiều hậu quả tai hại cho cuộc ĐT dân chủ. Chẳng hạn có những người làm được rất nhiều việc tốt, ĐT dân chủ rất năng nổ, hữu hiệu, nhưng chỉ cần người ấy nói hay làm sai một điều gì, hoặc bị một số người nào đó kết án là sai, thì lập tức nhiều người trên mạng hòa nhau theo kiểu "bê hội đồng", mạt sát người đó một cách "cạn tàu ráo máng", chửi rủa người đó một cách dai dẳng, chụp lên đầu người đó đủ mọi thứ mũ xấu xa. Nhiều người khác, không biết cố tình hay hữu ý, tiếp tay phổ biến rộng rãi những lời mạt sát đó. Thế là nạn nhân, dù có cả một quá khứ tốt đẹp, liền bị liệt vào hàng thân cộng, việt gian hoặc tay sai của CS, nên bị "cháy", bị loại khỏi vòng chiến, sinh chán nản tự bỏ cuộc, vì sau đó họ lên tiếng bất cứ điều gì cũng bị đám đông kia bắt bẻ, xuyên tạc hay đánh phá thậm tệ.

Trước tình trạng các lực lượng ĐT bị chia rẽ, suy yếu, hậu quả của bọn CS nằm vùng và của những người chống cộng kiểu CS, đã có biết bao nỗ lực liên kết, những giải pháp tạo đoàn kết nhưng đều thất bại. Thiết tưởng chúng ta không cần phải đưa ra một giải pháp tích cực tạo đoàn kết nào khác, chỉ cần một giải pháp tiêu cực là: **những người cùng chung mục đích lật đổ chế độ CS để xây dựng một thể chế dân chủ đừng chỉ trích đánh phá lẫn nhau nữa, đồng thời ngăn chặn những chỉ trích đánh phá ấy.** Việc tiêu cực đó mà làm không được thì đoàn kết là điều vô vọng, và con đường ĐT dân chủ hóa đất nước, bảo vệ sự vẹn toàn lãnh thổ còn rất xa vời.

cận có cọng dày, tóc vén cao, áo trắng học trò, thân hình mảnh mai trông giống như một cô bé học sinh 15 tuổi đang đứng bảng đen trong lớp học chứ không phải đứng trước tòa án CS. Em không sợ hãi, không van xin, trầm tĩnh và tinh khôi như một thiên thần: "*Tôi là sinh viên yêu nước, nếu phiên tòa hôm nay kết tội tôi, thì những người trẻ khác sẽ sợ hãi và không còn dám bảo vệ chủ quyền của đất nước. Nếu một sinh viên, tuổi trẻ như tôi mà bị kết án tù vì yêu nước thì thật sự tôi không cam tâm*".

Cạnh em, Đinh Nguyên Kha, áo sơ mi trắng, tóc cắt cao của một thanh niên VN kiều mẫu. Nguyên Kha cũng đồng dục: "*Tôi trước sau vẫn là một người yêu nước, yêu dân tộc tôi. Tôi không hề chống dân tộc tôi, tôi chỉ chống đảng Cộng sản. Mà chống đảng thì không phải là tội*".

Hàng triệu người Việt Nam trong hai ngày qua sống trong tâm trạng vừa vừa phẫn nộ, vừa xót xa nhưng cũng vừa hãnh diện. Phẫn nộ khi đọc bản án của đảng CS dành cho hai em, xót xa khi nhìn vóc dáng mảnh mai, yếu đuối của Phương Uyên, nhưng hãnh diện đến rơi nước mắt vì những câu nói lịch sử của hai em.

Trước ngày ra tòa CS, không ít người nghĩ rằng giới lãnh đạo CSVN chắc cũng "giương cao đánh khẽ thời" vì hai em còn trẻ, nhất là Nguyễn Phương Uyên không những là một cô bé khi bị bắt mới 20 tuổi mà còn là một cán bộ đoàn trường của đoàn Thanh niên CS Đại học Công nghiệp Thực phẩm. Đất nước khó khăn, lòng người ly tán. Chưa bao giờ Việt Nam đứng trước hàng trăm ngàn thử thách như ngày nay. Ngoài biển, như Việt Khang hét lên trong dòng nhạc của em "*Giặc Tàu ngang tàng trên quê hương ta, Hoàng Trường Sa, đã bao người dân vô tội, chết ngậm ngùi vì tay súng giặc Tàu*" và bên trong là một căn nhà đang đổ nát, một quốc gia bị phân liệt đến mức tận cùng, một nền kinh tế đang trên đà phá sản, giới lãnh đạo đảng CS dù độc ác, bất nhân, ti tiện, ngu xuẩn bao nhiêu cũng phải biết ngừng tay đao phủ để cứu vớt non sông và cứu vớt chính bản thân đảng. Nhiều người nghĩ thế.

Trước ngày ra tòa CS, không ít người có thể đã nghĩ hai em sẽ xin

tranh đấu giữa các em và chế độ độc tài như trò chơi cút bắt. Bất được xin tha, tha xong lại tranh đấu tiếp theo kiểu "vừa đánh vừa đàm" của người lớn. Nhiều anh chị của các em trước đây đã chơi trò chơi đó vì họ nghĩ muốn làm gì trước hết cũng cần phải sống, cần phải có mặt, cần phải có điều kiện để viết, để nói, và muốn thế hãy tạm thời thú nhận, có chết chóc ai đâu, chẳng người nào, cơ quan nào, tổ chức nào, dù quốc tế hay VN, tin một lời tự thú trong chế độ CS độc tài. Nhiều người nghĩ thế.

Cả hai nhóm người tiên đoán như trên đều lầm.

Nguyễn Phương Uyên và Đinh Nguyên Kha không khuất phục. Chuyện "thú tội", "xin khoan hồng" chỉ mới vài năm trước đây nhưng như đã thuộc vào quá khứ xa xôi, một thời kỳ còn chập chững đấu tranh, một phương pháp nay đã lỗi thời. Tranh đấu cho quyền lợi của dân tộc là một tự nguyện phát xuất từ trái tim và lòng yêu nước. Không ai bắt các em phải làm những việc các em không chọn lựa. Nhịp đập chân thành của con tim và tiếng gọi thiêng liêng của lòng yêu nước không cho phép một người gập đầu "xin khoan hồng", "thú tội" dù chỉ là một hình thức trá hàng. Bảo vệ tổ quốc là một niềm vui, niềm hãnh diện. Nếu đã chọn hy sinh phải hy sinh cho trọn vẹn với lý tưởng của đời mình.

Tình yêu nước trong lòng Nguyễn Phương Uyên và Đinh Nguyên Kha vô cùng trong sáng. Không giống Nguyễn Thị Minh Khai trước giờ bị xử tử hồ lớn "Đảng CSVN muốn năm!" để thể hiện tinh thần bất khuất, kiên trung của bà ta đối với đảng, hay Lê Hồng Phong, trong lời trần trối cuối cùng ngoài Côn Đảo chỉ nguyện trung thành với đảng, Phương Uyên và Nguyên Kha chỉ nghĩ đến những bà mẹ VN đang buôn tảo bán tần, nghĩ đến các em thơ đang lây lất trên đường phố, nghĩ đến máu các chú bác đã đổ xuống ở Hoàng Sa, nghĩ đến nắm xương của các chú bác đã thành cọc cắm lên đảo Trường Sa.

Ngày 16-05-2013 là ngày lịch sử.

Như đã có một lần trong lịch sử, ngày 26-02-1285, Bảo Nghĩa Vương Trần Bình Trọng hô lớn "Ta thà làm quỷ nước Nam, chứ không thèm làm vương đất Bắc". Chàng thanh niên VN Trần Bình Trọng chỉ mới 26 tuổi.

Như đã có một lần trong lịch sử, ngày 17-06-1930, 13 đảng viên Việt Nam Quốc Dân Đảng đã dành hơi thở cuối cùng của đời mình trên mặt đất này để gọi tên hai tiếng Việt Nam trước khi bước lên máy chém, tuyệt nhiên không ai trong số họ kể cả Đảng trưởng Nguyễn Thái Học hô

ĐỪNG KHÓC CHO PHƯƠNG UYÊN mà hãy sống cùng mơ ước của em

Trần Trung Đạo 17-05-2013

Người Việt Thâm Lặng

Cô bé đứng trên bục cao, đôi kính

thưa, sẽ tự thú, sẽ đầu hàng. Các em còn nhỏ và đời sống còn dài. Cuộc

VNQĐĐ muôn năm. Đảng chính trị với họ chỉ là chiếc ghe để chèo dân tộc sang bến bờ độc lập chứ không phải mục tiêu, cứu cánh của cuộc đời họ hay của phe nhóm và tổ chức họ giống như đảng CSVN. Nguyễn Thái Học khi sống là Đảng trưởng Việt Nam Quốc Dân Đảng nhưng khi chết đã chết như bao nhiêu thanh niên yêu nước khác, thư thái ngâm những vần thơ tuyệt mệnh "Chết vì tổ quốc, chết vinh quang, lòng ta sung sướng, trí ta nhẹ nhàng". Chàng thanh niên VN Nguyễn Thái Học chỉ mới 29 tuổi.

Lịch sử mang tính thời đại và tính liên tục. Mỗi thế hệ có một trách nhiệm riêng, dù hoàn thành hay không, khi bước qua thời đại khác, vẫn phải chuyển giao trách nhiệm sang các thế hệ lớn lên sau. Sức đẩy để con thuyền dân tộc vượt qua khúc sông hiểm trở hôm nay không đến từ Mỹ, Anh, Pháp hay đâu khác, mà bắt đầu từ bàn tay và khối óc của tuổi trẻ. Lịch sử Việt Nam đã và đang được viết bằng máu của tuổi trẻ Việt Nam.

Giới lãnh đạo Đảng cũng không "giơ cao đánh khẽ" như có người hy vọng nhưng bằng một bản án nặng nề, bản tửu và hèn hạ nhất đối với hai em Nguyễn Phương Uyên và Đinh Nguyên Kha.

Mấy ngày nay trên nhiều diễn đàn, khá đông người lại tiếp tục tranh cãi chuyện chủ nghĩa CS còn sống hay đã chết. Thật ra, chủ nghĩa CS sống hay chết tùy thuộc vào góc nhìn và cách phân tích bản chất của chế độ độc tài toàn trị CS. Chủ nghĩa CS, như một lý tưởng mà không ít người đeo đuổi trong thời trai trẻ, có thể đã chết tại Nga ngay sau khi Cách mạng Tháng 10 bùng nổ 1917, đã chết tại Trung Quốc khi Mao Trạch Đông lên nắm chính quyền 1949, và chết tại VN khi Hồ Chí Minh cất tiếng trên quảng trường Ba Đình đầu tháng 9-1945, nhưng từ đó đã bắt đầu một loại chế độ CS thực tế với các đặc tính bất nhân, tàn bạo nhất trong các chế độ độc tài của lịch sử loài người. Chế độ đó vẫn còn tồn tại ở VN biểu hiện qua bản án khắc nghiệt dành cho Phương Uyên và Nguyên Kha.

Bộ máy chính trị toàn trị, kinh tế lạc hậu, xã hội sa đọa, đạo đức suy đồi, hiện tượng sùng bái cá nhân, thói quen suy tôn lãnh tụ, lừa dối nhân dân, bùng bít có chủ trương, đồ thừa có hệ thống của ý thức hệ CS vẫn còn nguyên tại VN như từ ngày mới nhập cảng từ Liên Xô, Trung Quốc.

Phương pháp đầu độc, tẩy não của đảng CSVN dành cho các em bé VN hoàn toàn giống phương pháp đầu độc thiếu nhi đang thực hiện tại Triều Tiên. Hình ảnh "Bác Kim" trong

lòng thiếu nhi Triều Tiên như Bradley K. Martin mô tả trong tác phẩm "*Dưới sự bảo bọc đầy tình thương của Cha già dân tộc*" (Under the Loving Care of the Fatherly Leader) không khác gì hình ảnh một "Bác Hồ" "tình thương bao la", "cha già dân tộc", "nhà thơ lỗi lạc", "nhà quân sự thiên tài", "nhà giáo dục vĩ đại" được Đảng nhồi nhét vào tâm hồn trong trắng của bao nhiêu thế hệ Việt Nam.

Những ai còn nghĩ đến "hòa giải hòa hợp" với CS, còn tin vào lòng dạ chí thành của Thứ trưởng Ngoại giao CS Nguyễn Thanh Sơn khi thấp hương trước phần mộ của các chiến sĩ VNCH ở nghĩa trang quân đội Biên Hòa hãy đọc lại bản án của đảng CS dành cho hai em Nguyễn Kha và Phương Uyên một lần nữa và tự hỏi có một phương pháp, một con đường nào, một hy vọng nào để dân tộc VN có thể sống chung với đảng CSVN? Một người có nhận thức chính trị căn bản nào cũng biết là không.

Những ai còn hoài nghi vào sức mạnh dân tộc Việt Nam hãy đọc lại lời tuyên bố của hai em "*Tôi trước sau vẫn là một người yêu nước, yêu dân tộc tôi.*" Là một đoàn viên đoàn thanh niên CS, chắc chắn Phương Uyên đã được nhồi sọ rằng khi lớn lên phải biết trung thành với đảng, phải biết đi theo con đường đảng đã vạch ra. Tư tưởng Cộng sản ngoại lai nô dịch dù độc hại bao nhiêu cũng không giết được hạt mầm dân tộc đang âm thầm lớn lên trong tâm hồn hai em, đã chiến đấu trong nhận thức của hai em, đã chiến thắng qua hành động của hai em và biểu hiện hùng hồn qua câu nói lịch sử của hai em. Đảng CS muốn Phương Uyên trở thành sâu bọ đo hai hàng chân trên cành cây mục nát của đảng nhưng em đã vươn lên thành cánh bướm vàng.

Trong nỗi đau khi nghe tin hai em bị kết án nặng nề đã dâng trong lòng hàng triệu người Việt Nam một niềm hân hoan. Lòng yêu nước đã thắng. Chưa bao giờ ranh giới giữa yêu nước và bán nước rõ ràng hơn hôm nay. Cuộc chiến nào cũng khó khăn nhưng cuộc chiến tư tưởng bao giờ cũng khó khăn nhất. Những câu nói của hai em sẽ vang vọng trong dòng lịch sử ngàn đời không phai. Lịch sử dân tộc, qua bao thời đại, đã được giữ gìn bằng sức mạnh tuổi trẻ. Thời đại hôm nay là thời đại của Đỗ Thị Minh Hạnh, Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, Đoàn Huy Chương, Đinh Nguyên Kha, Nguyễn Phương Uyên, của hàng trăm thanh niên nam nữ đang ở trong tù CS, của hàng ngàn hàng triệu thanh niên Việt Nam đang sắp sửa tiếp nối hành trình. Lịch sử

Việt Nam vừa đau thương nhưng vừa là một bản hùng ca viết bằng nước mắt và nụ cười của bao nhiêu thế hệ.

Ai dạy Nguyễn Kha và Phương Uyên để nói những câu hào hùng như thế? Không ai dạy. Như một lần tôi đã viết, tuổi trẻ VN không cần một ngọn hải đăng để rọi sáng đêm tối trời dân tộc nhưng ngay từ trong lòng họ đã bùng cháy lên ngọn đèn tự chủ được thấp sáng bằng tâm thức Việt Nam. Tuổi trẻ VN ngày nay không cần chờ đợi một minh quân ra đời hay một lãnh tụ xuất hiện để dẫn dắt họ trên đường cứu nước, bởi vì chính họ sẽ là những minh quân của thời đại và con đường dẫn đến điểm hẹn lịch sử được soi sáng bằng trí tuệ VN. Tuổi trẻ VN ngày nay không cần vay mượn một chủ nghĩa, một ý thức hệ, một lý thuyết ngoại lai nào làm kim chỉ nam để giải phóng dân tộc, bởi vì chính họ đã được trang bị bằng các đặc tính dân tộc, nhân bản và khai phóng kết tinh và kế thừa từ hơn bốn ngàn năm lịch sử. Các em cũng nhắc cho giới lãnh đạo Đảng biết rằng một ngàn năm sống trong bóng tối Bắc thuộc không làm dân tộc VN mù mắt thì ba mươi tám năm trong triết học Mác-Lê làm sao có thể thui chột đi tình yêu nước thiết tha trong lòng người dân và nhất là trong lòng tuổi trẻ VN.

Ngoài bản chất tàn ác, bất nhân, ti tiện, còn lý do nào khác khiến Đảng đã ra tay nặng nề với hai em Nguyễn Kha và Phương Uyên. Còn một lý do nữa: bởi vì đảng sợ.

Đúng như Brad Adams, Giám đốc Ban Á Châu của Human Rights Watch (HRW) phát biểu: "*Đưa người dân ra tòa xử chỉ vì phát tán tờ rơi chỉ trích chính phủ là một việc làm lộ bịch và biểu hiện sự bất an của chính quyền Việt Nam*".

Đảng cảm thấy "bất an" là phải. Trong suốt 38 năm cai trị đất nước bằng nhà tù sân bắn, chưa bao giờ đảng CS bị cô lập trên thế giới và mất chỗ đứng hoàn toàn trong lòng dân tộc Việt Nam như ngày nay. Không giống như trong thời chiến núp bóng dưới chiêu bài "chống ngoại xâm" và lợi dụng lòng yêu nước của nhiều người Việt Nam, ngày nay, chung quanh đảng chỉ có kẻ thù. Những tâm thư, thỉnh nguyện, góp ý kiến về hiến pháp, đổi tên đảng, thay tên nước vừa qua cho thấy: nhiều thành phần, lực lượng trước đây là phen dầu của đảng, là hậu thuẫn của đảng đang quay sang chống đảng. Một người dù mê muội bao lâu cũng có một lần thức tỉnh. Một tiếng nói đúng giống lên dù trẻ còn hơn im lặng suốt đời.

Hành động điên cuồng vượt qua mọi thước đo đạo đức qua hai bản án

dành cho hai em Nguyễn Kha và Phương Uyên cho thấy đây không phải sức bèn của con dao độc tài mà là hành động tuyệt vọng của đảng CSVN. Quyết định của Nicolae Ceausescu khi ra lệnh công an bắn vào cuộc biểu tình của nhân dân Rumania sáng ngày 17-12-1989 chỉ để dẫn đến bản án tử hình dành cho vợ chồng ông ta một tuần sau đó. Thật vậy, lịch sử đã nhiều lần chứng minh: khi một chế độ chỉ còn trông cậy vào các phương tiện bạo lực trấn áp để tồn tại, chỉ còn biết sử dụng bộ máy công an kèm kẹp để duy trì quyền cai trị, ngày tàn của chế độ đó chỉ là vấn đề thời gian.

Những ai còn đang đứng bên lề cuộc tranh đấu vì chủ quyền đất nước, vì tự do dân chủ nhân bản, hãy bước lên chuyến tàu lịch sử hôm nay để cùng với hai em đi về phía bình minh của dân tộc Việt Nam. Đời người rồi sẽ qua nhưng dân tộc Việt Nam phải còn và mãi mãi sẽ còn. Con tàu đi cứu nước còn nhiều toa rộng, đủ chỗ cho mọi người, mọi thành phần, mọi tôn giáo, mọi quá khứ. Hành động cứu nước cũng rất nhiều để chọn, không nhất thiết phải vào tù ra khám, không nhất thiết phải tìm cho ra được những cây búa lớn để đập vỡ bức tường chuyên chính, nhưng một bàn tay nhỏ, một bước chân xuống đường chống thực dân đô Trung Quốc, một thái độ không hợp tác với nhà cầm quyền CS, một lá thư thăm hỏi các em các cháu trong tù trong những ngày sinh nhật, lễ lớn, một tấm vé tham dự bữa cơm gây quỹ giúp các em đang bị tù hay đang bị khó khăn v.v... cũng mang đầy ý nghĩa.

Bức tường chuyên chính CSVN đã không sụp đổ vì những cơn bão thời đại Liên Xô, Đông Âu, Bắc Phi xa xôi nhưng chắc chắn sẽ sụp đổ vì những giọt nước kiên nhẫn Việt Nam đang nhỏ xuống từ tuổi trẻ Việt Nam, từ đồng bào Việt Nam trong cũng như ngoài nước. Chúng ta có thể khác nhau ở điểm khởi hành nhưng có cùng một điểm hẹn tự do để đạt đến. Chúng ta có thể mang trên vai những hành lý khác nhau nhưng đều chất chứa bên trong một khát vọng dân chủ để theo đuổi. Đừng khóc cho Phương Uyên mà hãy sống cùng mơ ước của em.

Trần Trung Đạo

MỘT THỂ HỆ KHÔNG CÚI ĐẦU

— Ngô Nhân Dụng 17-05-2013 —

Tìm đọc trên các tờ báo ở trong

nước bản tin về phiên tòa xử hai sinh viên Đinh Nguyên Kha, Nguyễn Phương Uyên, thấy mấy báo này đều không đăng tên họ của các vị quan tòa cũng như tên người biện lý buộc tội. Nhà báo cẩn thận như vậy, chắc vì tội nghiệp cho các viên chức này.

Họ được lệnh của đảng Cộng sản Việt Nam phải kết án hai sinh viên trẻ tuổi, mà có thể trong lòng chính họ cũng nghĩ rằng cả hai thực ra chẳng có tội nào cả. Hoặc các tờ báo được lệnh trên không loan báo tên tuổi quan chánh án, để các vị đồng nghiệp của họ sẽ không tìm cách từ chối khi được cấp trên ra lệnh ngồi xử những vụ tương tự.

Người ta sẽ ngần ngại đóng vai quan tòa bù nhìn xử một bản án rồi mang tiếng xấu suốt đời; mà cũng vì không ai muốn bị lịch sử ghi tên, không ai muốn con cháu mình sau này phải chia sẻ niềm xấu hổ vì cha ông mình đã chủ tọa một phiên tòa ô nhục. Giống như nhiều người Việt còn nhớ tên họ ông Poulet Osier, người ngồi ghế chánh án trong phiên tòa tại Yên Bái xử các liệt sĩ Việt Nam Quốc Dân Đảng vào Tháng Ba năm 1930. Ông Osier đã tuyên bố 29 bản án tử hình và 33 người khổ sai chung thân. Sau đó, tổng thống Pháp ân xá, chỉ còn 13 liệt sĩ bị hành quyết, nhưng người Việt Nam cũng không bao giờ quên tên ông chánh án Tây này. Khi gặp một người Pháp mang tên Osier thì nhiều người Việt bây giờ vẫn có khi thắc mắc không hiểu ông, bà này có phải là con cháu cụ Poulet Osier ngày xưa hay không! Nếu như ông Osier là người Việt Nam thì chắc con cháu ông ta nhiều người sẽ đổi họ.

Thấy Nguyễn Phương Uyên và Đinh Nguyên Kha tuổi còn trẻ lại nhớ các vị anh hùng Quốc Dân Đảng năm 1930. Đinh Nguyên Kha tuổi 25, còn Nguyễn Phương Uyên mới có 21. Các liệt sĩ Yên Bái cũng trẻ như họ. Nguyễn Thái Học khi

Nguyễn Kha bây giờ hai tuổi. Phó Đức Chính hơn Phương Uyên hai tuổi; khi bị tử hình ông không ký tên xin phúc thẩm, còn nói: “Đại sự đã không thành! Chống án làm gì vô ích!” Hai phụ nữ tham gia phong trào thời đó, cô Giang và Cô Bắc bắt đầu hoạt động cách mạng từ năm 16, 18 tuổi. Đời trước hay đời nay, tuổi trẻ nước ta không bao giờ thiếu người hào kiệt.

Nhìn hình ảnh hai bị cáo mặc đồng phục áo trắng, quần xanh như các học sinh, ai cũng cảm phục thái độ bình tĩnh của hai bạn trẻ đứng giữa rừng công an, trong phiên tòa Cộng sản. Bà Nguyễn Thị Kim Liên, mẹ của Đinh Nguyên Kha kể rằng “Các con rất thoải mái, hiền ngang, ngẩng cao đầu. Hai con ngồi nhìn thẳng lên thẩm phán, không cúi mặt.” Họ đúng là thế hệ thanh niên không cúi đầu, làm đúng như câu thơ của Nguyễn Đắc Kiên: “Hãy ngẩng mặt!” Bà Liên cho biết Kha thân nhiên “nói nó chống Đảng thì không phạm tội... bản cáo trạng xem việc chống Đảng là phạm tội thì nó không biết, vì không có luật nào nói như vậy.”

Bà Nguyễn Thị Nhung kể cô Phương Uyên, con gái bà, tự biện hộ nói rằng: “Tôi là một sinh viên có lòng yêu nước. Nếu phiên tòa hôm nay kết tội tôi, thì mọi người trẻ sẽ sợ hãi và không còn dám bảo vệ chủ quyền của đất nước!” Bà Nhung cho biết cô con gái đã giải thích: “Chúng tôi làm để thức tỉnh mọi người trước hiểm họa Trung Quốc xâm lược đất nước.” Nhưng cô cũng nói, hành động của cô “xuất phát từ cái tâm lòng yêu nước nhằm chống cái xấu để làm cho xã hội ngày càng tốt đẹp tươi sáng hơn.”

Riêng thái độ hiền ngang của hai bạn trẻ trước tòa án cũng đã “giúp cho xã hội tốt đẹp, tươi sáng hơn.” Thanh niên Việt Nam từ nay có thể nhìn thấy tấm gương của họ để tự hỏi chính mình phải làm gì giúp cho xã hội tốt đẹp hơn.

Đinh Nguyên Kha và Nguyễn Phương Uyên chắc chưa có dịp đọc lịch sử phiên tòa xử các chiến sĩ Việt Nam Quốc Dân Đảng năm 1930. Các vị liệt sĩ đời xưa đã chọn

con đường bạo động nhưng trước tòa án thực dân Pháp họ cũng thần nhiên và khăng khái như vậy. Một người nói: “Tôi chẳng có chân trong hội kín, hội hờ nào cả! Tôi chỉ là người Việt Nam! Tôi có bốn phen phải đánh đuổi người Pháp để khôi phục lại nền độc lập cho tổ quốc tôi.” Chẳng khác gì Đinh Nguyên Kha nói “Tôi không chống dân tộc, tôi chỉ chống đảng Cộng sản.” Một đảng viên Quốc Dân Đảng khác còn nói: “Tôi không được tham dự vào cuộc tấn công đó, vì tôi đau mắt; nếu tôi không bị đau mắt nặng, thì tôi nhất định cũng làm như mọi người khác.” Một bị cáo mới 15 tuổi được gọi ra, đã khai: “Tôi giúp anh tôi làm một điều theo công lý.”

Ngày nay, các bạn trẻ không chọn con đường bạo động, vì phương pháp bất bạo động sẽ có hiệu quả hơn. Những luật sư Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân hay các bạn trẻ Huỳnh Thực Vi, Lê Công Định, Trần Huỳnh Duy Thức, Lê Thăng Long, Nguyễn Tiến Trung, Phạm Chí Dũng đều chọn con đường tấn công ách chuyên chế bằng lý luận, bằng vận động người chung quanh, và sử dụng ngay hệ thống luật pháp của chế độ để thay đổi chế độ. Các luật sư của Đinh Nguyên Kha và Nguyễn Phương Uyên đã dùng lý lẽ để bắt buộc ủy viên chính phủ phải rút lại “tội chống Trung Quốc” trong bản buộc tội. Bằng hành động này, người ta đã chứng minh cho cả nước thấy Cộng sản Việt Nam đã coi việc “chống Trung Quốc” tức là “chống Đảng,” không khác gì họ tự nhận chỉ là một chi nhánh của đảng Cộng sản Trung Hoa!

Điều đặc biệt là trong phiên tòa ở Long An vừa qua, chính quyền đã không dám trưng ra những “tang vật” dùng để buộc tội hai sinh viên Đinh Nguyên Kha và Nguyễn Phương Uyên. Tang vật rõ ràng nhất là những bản truyền đơn ngắn mà các sinh viên này đã in ra để phân phát. Chính quyền Cộng sản không dám cho đọc trước tòa án những lời kêu gọi của “Tuổi Trẻ Yêu Nước” như các lời sau đây:

“Hỡi đồng bào Việt Nam hãy đứng lên chống lại bạo quyền độc

tài Cộng sản Việt Nam... hãy đứng lên vì Tự do, Nhân quyền và Chân lý!... Dậy mà đi hỡi đồng bào ơi!” Và “Trung Quốc đang từng bước thôn tính nước ta, bọn chúng đang chiếm dần biển đảo của ta... Đảng Cộng sản Việt Nam dâng hiến Ai Nam Quan, Thác Bản Giốc và hàng ngàn cây số vuông đất biên giới cho Trung Quốc... Tổ quốc đang lâm nguy! Toàn dân hãy đứng lên cứu nước!”

Chắc chắn các tờ báo trong nước không dám đăng lại những lời tố cáo và kêu gọi này, dù đó là “tang vật” dùng để kết tội hai sinh viên từ 6 đến 8 năm tù!

Nhưng các người quan sát phiên tòa Long An vừa qua cũng nhận thấy nhiều điều bất thường trong cung cách của những người nắm quyền tại địa phương. Có người nhận thấy “nhà cầm quyền Long An tỏ ra ‘dễ chịu’ hơn các nơi như ở Sài Gòn, Hà Nội...” Thí dụ, “luật sư có nhiều thời gian hơn, gia đình gặp được người thân bị giam giữ trước khi ra tòa... Lần đầu tiên ở Việt Nam kiểm sát viên chấp nhận đuổi lý trước luật sư và rút lại việc truy tố 2 nạn nhân tội ‘chống Trung Quốc’.” Ngoài ra, “dù có bắt bớ một số người dự tính tham dự phiên tòa nhưng lần này có vẻ như là công an

quyền cũng biết chế độ đang “đuôi lý” và mặc dù phải theo lệnh tuyên án nặng nề, họ cũng không muốn mang tiếng như trong lịch sử! Đây cũng là một dấu hiệu cho thấy chế độ đang dần dần suy sụp ngay từ bên trong. Khi nào chính lực lượng công an cũng từ chối không tham dự các cuộc cướp đất, không đàn áp biểu tình vì yêu nước, thì dấu hiệu càng rõ ràng hơn.

Chúng ta vừa mới có dịp tưởng nhớ những anh hùng tuần tiết ngày 30-04-1975. Hồn thiêng Hải quân Trung tá Nguyễn Văn Thà, các vị liệt sĩ bảo vệ Hoàng Sa năm 1974, và các vị Tướng Phạm Văn Phú, Nguyễn Khoa Nam, Lê Nguyên Vĩ, Trần Văn Hai, Lê Văn Hưng có thể ngậm cười nơi chín suối khi biết thế hệ thanh niên sinh sau năm 1975 vẫn giữ vững tinh thần yêu nước, yêu tự do, bất khuất và hiên ngang trước bạo quyền. Những liệt sĩ Phó Đức Chính, Nguyễn Thái Học, Cô Giang và Cô Bắc cũng phải hãnh diện về đám con cháu đời sau vẫn theo gương sáng của tổ tiên. Đúng như Nguyễn Trãi khẳng định, nước Đại Việt chúng ta “dầu mạnh yếu có lúc khác nhau, nhưng hào kiệt đời nào cũng có.” Chúng ta có thể vững lòng tin tưởng rằng thế hệ trẻ ngày nay không phải là một “thế hệ cúi

Một đóa hoa, Một tà áo và hai chế độ

.....*Phạm Thanh Nghiên 8406 19-05-2013*.....

Đau xót, phẫn nộ, cảm phục và tự hào... là cảm xúc của những con người có lương tri khi phiên tòa xử hai sinh viên yêu nước Đinh Nguyên Kha và Nguyễn Phương Uyên vừa kết thúc. Sẽ còn nhiều nữa những lời ca ngợi dành cho hai em, đồng nghĩa với việc nhà cầm quyền phải đứng trước một sự phán xét nghiêm khắc của những người yêu tự do và công lý.

Sự việc Uyên không được mặc chiếc áo dài truyền thống để ra tòa làm tôi liên tưởng đến một “giai thoại” rất đẹp về một người con gái đã đi vào thơ ca và được chế độ này ca tụng. Tất nhiên, cũng có không ít người cho rằng, người con gái ấy chỉ là một nữ khùng bỏ hay một nhân vật không có thực, được dựng lên nhằm “tô son điểm phấn” cho những mưu đồ chính trị. Người viết bài này tạm công nhận giả thiết đây là một nữ anh hùng: Võ Thị Sáu.

Thời cấp sách, tôi đã phải học thuộc lòng những câu thơ sau của Tố Hữu, để rồi cũng có khi mơ mộng: nếu đất nước có giặc, mình cũng sẽ hiên ngang như thế.

*“Người con gái trẻ măng
Giặc đem ra bãi bắn*

Long An không dám tàn độc như công an Sài Gòn hay ở Hà Nội.” Chính những người đang nắm

đầu” chịu nhục. ◆◆◆◆◆◆◆◆
*Đi giữa hai hàng súng
Vấn ung dung mỉm cười
Ngắt một đóa hoa tươi*

*Chị cài lên mái tóc
Đầu ngẩng cao bắt khuất
Ngay trong phút hy sinh.
Bây giờ dưới gốc dương
Chị nằm nghe biển hát."*

Theo miêu tả của những người Cộng sản thì những tên giặc Pháp nói chung và những tên cai tù thời Pháp nói riêng đều vô cùng tàn bạo và khát máu. Còn những người Cộng sản (và chế độ Cộng sản) thì tất nhiên rồi, là hiện thân của Chân-Thiện-Mĩ. Là những gì tốt đẹp, nhân văn và đáng ca ngợi nhất. Tên thực dân năm xưa đã kết án tử hình kẻ đã ném lựu đạn làm chết cai tổng và bị thương 20 tên lính Pháp.

Thần tích của chị Sáu hơn 60 năm trước hẳn là niềm mơ ước của quân đội Hoa Kỳ ngày nay. Trước khi mở một chiến dịch truy quét quân khủng bố, quân đội Hoa Kỳ với vũ khí tối tân hiện đại, chưa kể trình độ khoa học kỹ thuật tiên tiến bậc nhất thế giới cũng phải "nát óc" tính toán làm sao để vừa tiêu diệt được những tên khủng bố, vừa hạn chế đến mức thấp nhất thương vong dành cho dân thường. Thế mà vẫn không tránh khỏi những rủi ro ngoài ý muốn. Để rồi chịu sự chỉ trích của dư luận thế giới và của chính người dân Mỹ. Chị Sáu quả là tài ...thánh hoặc ít ra, quả lựu đạn mà chị sử dụng có một khả năng đặc biệt: giết người theo ý muốn. Xin nhắc lại, địa điểm chị Sáu chọn để hành động là chợ Đất Đỏ, nơi người dân qua lại mua bán tấp nập. Không hiểu sao tên cai tổng và hai mướn tên lâu la của y lại kéo nhau đến chợ rồi phải bỏ mạng trong khi không một người dân thường nào chịu chung số phận.

Khi áp giải chị Sáu ra pháp trường, những tên cai tù khét tiếng tàn ác đó lại cho phép, thậm chí ngoan ngoãn ...đứng đợi để chị làm cái việc rất ...đồng đáng là "ngắt một đóa hoa tươi, chị cài lên mái tóc" nữa. Còn gì đẹp hơn hình ảnh của một thiếu nữ **được chết** cho Tổ quốc trong sự ngạo nghễ, lẫm liệt như thế. Đó là câu chuyện của 61 năm về trước.

Hôm nay, trong một phiên tòa "công khai và công bằng" của một chế độ "nhân đạo" và "dân chủ gấp triệu lần nước Mỹ", hai "bị cáo" tuổi đời còn rất trẻ đã nhận bản án tổng cộng 14 năm tù giam, 7 năm quản chế cho cái gọi là "tuyên truyền chống nhà nước CHXHCN Việt Nam". Mặc dù trong số 90 triệu người dân Việt Nam chưa một ai được may mắn chiêm ngưỡng bản mặt của nhà nước xã hội chủ nghĩa nó thế nào. Tại vì bây giờ vẫn đang ở... "thời kỳ quá

độ" (đang bảo thế). Tức đang trong giai đoạn trung gian, chuyển tiếp, nói trắng ra là ...chưa thành hình. Ngay đến anh hai Tàu khựa trình độ vượt bậc chú em, cũng chỉ dám nhận mình là "đang tiến lên XHCN" (chưa đến đích). Nhà nước CHXHCN Việt Nam không hề tồn tại trên thực tế. Uyên và Kha đã bị buộc tội "chống một thứ không có thực" (giống như tôi và nhiều người trước đó). Một bài thơ bày tỏ lòng yêu nước, chống quân xâm lược Trung Quốc và một khẩu hiệu mang nội dung: "Tàu khựa hãy rút khỏi biển Đông" được đem ra làm bằng chứng kết tội "bị cáo" chống nhà nước, chống lại dân tộc mình. Những kẻ kết tội Kha và Uyên đã ngang nhiên và trắng trợn thừa nhận khát khao được trở thành nô lệ của kẻ xâm lược.

Những tên cai tù khét tiếng độc ác của một chế độ "vô nhân đạo" còn cho chị Sáu ...làm dáng trước khi chết. Chúng cũng không cấm chị "ngẩng cao đầu" và "mỉm cười" khi ra pháp trường, cử chỉ được coi là thách thức và hạ nhục đối phương. Thế mà, một chế độ (mạo nhận) nhân đạo hàng đầu thế giới lại từ chối không cho Đinh Nguyên Kha mặc một bộ đồ đẹp, cấm Phương Uyên mặc chiếc áo dài truyền thống, niềm tự hào của phụ nữ Việt Nam để đứng trước tòa. Không những thế, mẹ của Phương Uyên đã phải trải qua một hành trình đầy gian khổ, tranh đấu để đòi cho con gái được hưởng cái quyền.. đeo kính vì mắt Uyên bị cận nặng. Chưa bao giờ hai chữ "nhân đạo" lại trở nên xấu xa đến thế.

Người Pháp dựng lên nhà tù Côn Đảo để giam giữ người Cộng sản. Người Cộng sản dựng lên nhà tù để cầm tù Dân tộc mình.

Hãy xem người Cộng sản định nghĩa về nhà tù Côn Đảo: "*Côn Đảo là một quần đảo gồm 16 hòn đảo lớn nhỏ nằm về phía Đông Nam nước ta. Năm 1858, sau khi Pháp nổ tiếng súng đầu tiên tại cửa biển Đà Nẵng mở đầu cho cuộc xâm lược nước ta đến ngày 28-1-1861, Pháp đưa ra bản Tuyên cáo chiếm lĩnh Côn Đảo. Ngày 1-2-1862, Pháp bắt đầu xây dựng tại đây một hệ thống nhà tù lớn nhất Đông Dương để nhằm thủ tiêu các chiến sĩ cách mạng bằng khổ sai, nhục hình, đói khát, bệnh tật; chúng tìm mọi cách để thủ tiêu nhân cách, xóa bỏ nhân phẩm, giam hãm con người trong tình cảnh sống nhưng tuyệt vọng, sống cũng như chết."*

Thế nhưng, trong chốn "địa ngục trần gian" ấy, người Cộng sản vẫn thành lập được các chi bộ Cộng sản. Điển hình, Tôn Đức Thắng lập ra "Hội

những người tù đờ" và "hoạt động khá tích cực". Nếu những gì người Cộng sản kể và viết lại là sự thật, thì cái nhân quyền trên "thiên đường XHCN" còn thua xa cái "ngục quyền" mấy chục năm về trước dưới thời thực dân Pháp. Một đôi mắt kính, một bộ trang phục tươm tất còn "không được phép", nói chi đến quyền lập hội, lập đảng (cho dù các quyền này đã được hiến định).

Cái sự hiền ngang, bắt khuất của chị Sáu trong giờ phút hy sinh không biết do ai kể lại. Nhưng khí phách của hai bạn trẻ Uyên và Kha thì có hàng trăm người chứng kiến. Hãy nghe tuyên bố của Đinh Nguyên Kha: "**Tôi trước sau vẫn là người yêu Nước, yêu Dân tộc tôi. Tôi không hề chống Dân tộc tôi. Tôi chỉ chống đảng Cộng sản. mà chống đảng thì không phải là tội**".

Và hãy nghe Nguyễn Phương Uyên: "**Tôi là sinh viên yêu nước. Nếu phiên tòa hôm nay kết tội tôi, thì những người trẻ sẽ sợ hãi và không còn dám bảo vệ chủ quyền đất nước. Nếu một sinh viên, tuổi trẻ như tôi mà bị kết án tù vì yêu nước thì thực sự tôi không cam tâm**".

Tôi sẽ không bình luận thêm về lời tuyên bố đĩnh đạc và đanh thép của hai em. Nhưng, muốn nhắc nhở với Phương Uyên rằng sẽ có nhiều những bạn trẻ khác không vì bản án 14 năm tù của hai em mà sợ hãi. Chính đáng đứng hiền ngang và gương mặt rạng rỡ của Uyên và Kha trước tòa sẽ tạo nguồn cảm hứng, thôi thúc tuổi trẻ Việt Nam "đứng lên đáp lời sông núi".

Người Cộng sản vô thần nhưng có biết bao nhiêu câu chuyện linh thiêng về những "liệt sĩ Cộng sản" đã và đang được kể lại. Nếu chị Sáu quả thực "linh thiêng" như lời đồn đại thì chị hãy phù hộ thế nào để ai cũng được "*nghe biển hát*". Vì hiện nay khi mà người Cộng sản bắt bớ, bỏ tù những người đồng bào của mình chỉ vì dám bảo vệ chủ quyền biển đảo của tổ quốc trước sự xâm lược của ngoại bang, biển sẽ không hát mà đốn đau, thét gào và cuồng nộ. Kết thúc bài viết này, xin nhắc nhở với hai em Kha, Uyên, với bạn bè yêu quý của tôi và với chính mình rằng: **những người vì Dân tộc mình mà tranh đấu, những người vì Tự do và Công bằng mà tranh đấu sẽ không bao giờ thất bại**.



"*Minh với ta tuy hai mà một / Ta với mình tuy một mà hai*" là câu ca dao diễn tả tình nghĩa gắn bó lứa đôi,



được Cộng sản (CS) ứng dụng trong sinh hoạt chính trị khi tổ chức cầm quyền. Đảng CS chủ trương rằng đảng CS và nhà nước CS tuy hai mà là một, trong khi thực chất cơ cấu của một chính quyền dân chủ thì đảng CS với nhà nước CS không thể một mà phải là hai.

1- Tuy hai mà một

Ngay sau khi cướp chính quyền và thành lập chính phủ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa ngày 2-9-1945, hội nghị Trung ương đảng Cộng sản Đông Dương ngày 11-9-1945 tại Hà Nội đưa ra nguyên tắc căn bản là đảng CSĐD nắm độc quyền cai trị đất nước. (Philippe Devillers, *Histoire du Viet-Nam de 1940 à 1952*, Paris: Éditions du Seuil, 1952, tr. 143.)

Từ đó, đảng CS tìm cách hội nhập hai khái niệm về đảng và chính quyền thành một. Rõ nét nhất là quốc hiệu “Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam” được đặt ra từ năm 1976. Tổng số đảng viên CS hiện nay khoảng 3 triệu trên tổng dân số Việt Nam khoảng gần 90 triệu người, nghĩa là số đảng viên chỉ bằng khoảng hơn 1/30 tổng dân số Việt Nam. (Con số phỏng chừng, chưa chính xác). Như thế tại sao gần 87 triệu người Việt Nam không CS, phải mang trên lưng quốc hiệu “Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa”, toàn màu sắc CS. Đây phải chăng là nguyên tắc đa số phục tùng thiểu số theo kiểu CS?

Nền hành chánh của CS là nền hành chánh song hành, vì bên cạnh chính quyền, luôn luôn có uỷ ban đảng CS, gọi tắt là đảng uỷ. Đảng uỷ có mặt từ trung ương xuống tới địa phương, xuống tới làng xã, cả hành chánh dọc, lẫn hành chánh ngang. Nền hành chánh song hành CS còn nặng nề hơn nền hành chánh song hành thời Pháp thuộc. Nền hành chánh song hành thời Pháp thuộc chỉ ngang đến cấp tỉnh mà thôi. Bên cạnh triều đình có viên khâm sứ (Trung Kỳ) hay viên thống sứ (Bắc Kỳ). Bên cạnh các tổng đốc hay tuần phủ có viên công sứ. Pháp không có hành chánh cấp huyện ở Việt Nam. Đảng này, bên cạnh chính phủ có Ban bí thư Trung ương đảng, trong đó các trưởng ban TƯĐ có vai vế và quyền lợi còn hơn các bộ trưởng trong chính phủ. Bên cạnh Uỷ ban Nhân dân tỉnh hay thành phố có tỉnh uỷ, thành uỷ đảng bộ địa phương. Xuống tới quận, huyện, phường, xã... Bên cạnh các cơ quan ty sở, luôn luôn có đảng uỷ cơ quan ty sở... Dân chúng lâm vào tình trạng một có hai trong, phải đóng thuế để nuôi cả hai nền hành chánh:

hành chánh thông thường và hành chánh đảng CSVN vì các đảng viên trong đảng uỷ được xem như công nhân viên chức nhà nước. Đảng là của một nhóm người, mà đảng viên làm việc cho đảng lại lãnh lương nhà nước do toàn dân đóng thuế.

Trong quân đội cũng có đảng uỷ. Viên chính uỷ (uỷ viên chính trị) có quyền quyết định mọi sinh hoạt của đơn vị. Nhân buổi lễ mừng quân đội CSVN tròn 20 tuổi tại Hà Nội ngày 22-12-1964, có sự hiện diện của đại tướng Kim Tsang Bông và đoàn đại biểu quân đội Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Triều Tiên (Bắc Hàn), Hồ Chí Minh nói: “*Quân đội ta trung với Đảng, hiếu với Dân, sẵn sàng chiến đấu hy sinh vì độc lập tự do của Tổ quốc, vì chủ nghĩa xã hội. Nhiệm vụ nào cũng hoàn thành, khó khăn nào cũng vượt qua, kẻ thù nào cũng đánh thắng.*” (Nhật báo *Nhân Dân* ngày 23-12-1964, đăng lại trong *Hồ Chí Minh toàn tập* 11: 1963-1965, xuất bản lần thứ hai, Hà Nội: Nxb. Chính Trị Quốc Gia, 2000, tt. 251-252.) Tại sao không trung với nhân dân, với tổ quốc mà lại trung với đảng? Không có nhân dân, không có tổ quốc thì làm sao có đảng mà bắt phải trung thành? Ngày nay, để làm đẹp hình tượng Hồ Chí Minh, có người sửa lại: “*Quân đội ta trung với nước ...(?)*”

Nhà nước CSVN nhồi sọ dân chúng bằng một câu khẩu hiệu lạ lùng: “*Yêu tổ quốc là yêu xã hội chủ nghĩa*”. Không lẽ ngày xưa chưa có “xã hội chủ nghĩa”, tổ tiên chúng ta không yêu tổ quốc hay sao? Không yêu tổ quốc sao đã bao phen tổ tiên chúng ta anh dũng chiến đấu chống ngoại xâm, bảo vệ tổ quốc?

Cao điểm của sự nhập nhằng giữa đảng và tổ quốc, đảng và chính quyền là điều 4 hiến pháp năm 1992, nguyên văn như sau: “*Đảng Cộng sản Việt Nam, đội tiên phong của giai cấp công nhân Việt Nam, đại biểu trung thành quyền lợi của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và của cả dân tộc, theo chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh, là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội. Mọi tổ chức của đảng hoạt động trong khuôn khổ hiến pháp và pháp luật.*” (Ủy ban về người Việt Nam ở nước ngoài, *Những văn bản pháp quy của Nhà nước Việt Nam liên quan đến người Việt Nam ở nước ngoài (đến ngày 31-5-1995)*, 1995. tr. 13.)

Đảng CS nắm độc quyền cai trị, đè đầu đè cổ dân chúng, nhưng cái gì cũng đổ tiết cho dân. “*Đất đai là sở hữu của toàn dân*”, nhưng “*do nhà*

nước quản lý”. Công an đàn áp dân chúng thì gọi là “*công an nhân dân*”. Ngược lại chuyện tiền bạc, cái hầu bao của đất nước thì thuộc về “*ngân hàng nhà nước*”. Mỗi khi có nguy biến, đảng liền đẩy dân chúng ra làm vật hy sinh, đỡ đạn cho đảng CS. Ví dụ khi bị Pháp truy bức, Hồ Chí Minh và đảng CS sợ bị Pháp bắt ở Hà Nội, liền hô hào kháng chiến chống Pháp tối 19-12-1946, rồi toàn bộ lãnh đạo CS trốn ra khỏi Hà Nội, chạy lên rừng núi ẩn tránh. Trong suốt cuộc chiến từ 1946 đến 1975, hoàn toàn không có một tướng lĩnh hay sĩ quan CS nào hy sinh hoặc tuấn tiết, mà CS chỉ toàn đẩy binh sĩ ra phía trước theo chiến thuật biển người, bắt kẻ hỏa lực của đối phương, nên cán binh CS chết nhiều, đúng như câu thơ của Phùng Quán trong bài thơ “*Chống tham ô lãng phí*”: “*Những con người tiêu máu của dân / Như tiêu giấy bạc già!...*”

2- Thông điệp của Tuổi trẻ

Đảng CSVN quyết kềm hãm chính quyền trong vòng tay đảng, xem chính quyền chỉ là công cụ của đảng CSVN, chỉ là cánh tay nối dài của đảng CSVN. Trong quá khứ, có nhiều cuộc phản đối trong nội bộ đảng CS vì khác chủ trương chính sách của đảng, cũng như đã xảy ra những cuộc phản đối của dân chúng chống lại chế độ CS độc tài toàn trị, nhưng hầu như không có cuộc phản đối nào đặt vấn đề tách biệt hệ thống đảng uỷ ra khỏi hệ thống cầm quyền của chế độ do CS kiểm soát.

Vào tháng 2-2013, trong “*Vài lời gửi tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng*”, nhà báo Nguyễn Đắc Kiên cho rằng đảng CSVN và nhân dân Việt Nam là hai thành phần riêng biệt. Vì vậy, theo Nguyễn Đắc Kiên, tổng bí thư đảng CS Nguyễn Phú Trọng không có tư cách để phê phán toàn thể nhân dân là suy thoái, mà tổng bí thư Trọng chỉ có thể nói với đảng viên đảng CS của ông mà thôi. Ý kiến của Nguyễn Đắc Kiên trình bày công khai trước dư luận quân chúng phải nói là rất can đảm, nhưng chỉ tách biệt giữa đảng CS và nhân dân, chưa phải là vấn đề pháp lý trong sinh hoạt chính trị đất nước.

Bỗng nhiên, ngày 16-5-2013, tại pháp đình Long An, trong phiên tòa xét xử hai sinh viên yêu nước, bùng nổ vấn đề rất quan trọng về pháp lý này. Tại phiên tòa này, sinh viên Nguyễn Thị Phương Uyên tuyên bố: “*Tôi dùng máu viết khẩu hiệu ‘Tàu khựa rút khỏi Biển Đông’ và ‘Đảng Cộng sản chết đi, khẩu hiệu bị cho là ‘phỉ báng đảng Cộng sản Việt Nam’, là vì tôi thể hiện lòng yêu nước khi tôi cảm phần Trung Quốc xâm chiếm*

Việt Nam đến tột cùng sự phẫn uất... Tôi vẽ bức tranh này trong 15 phút để thể hiện thực tế người dân thấp cổ bé miêng khi nói ra thì bị đàn áp.... Việc tôi làm, tôi chịu, yêu cầu không gây khó khăn cho gia đình tôi. Tôi là một sinh viên, là đại diện cho tầng lớp trí thức, sức mạnh của đất nước, tôi mong muốn phiên tòa hôm nay xét xử công bằng để tôi sớm được trở về với cộng đồng, tiếp tục cống hiến cho đất nước và thể hiện lòng yêu nước.” (Theo lời kể của bà Nguyễn Thị Nhung, thân mẫu của Phương Uyên, sau khi tham dự phiên tòa Long An ngày 16-5-2013) (VOA ngày 16-5-2013)

Cũng sau phiên tòa này, bà Nguyễn Thị Kim Liên kể về con mình, Đinh Nguyên Kha, như sau: *“Kha nói từ đầu đến cuối mình yêu nước, mình không chống dân tộc, mà chỉ chống đảng Cộng sản. Kha nói chống đảng thì không phạm tội... Kha nói theo bản cáo trạng xem việc chống đảng là phạm tội thì nó không biết, vì không có luật nào nói như vậy”.* (<http://www.chuacuuthe.com/2013/05/16/tuong-thuat-phiien-toa-xet-xu-phuong-uyen-va-nguyen-kha/>)

Đây là lần đầu tiên có hai người không phải là chính trị gia, cũng không phải là luật gia, cũng chẳng khoa bảng cao cấp, mà chỉ là hai em sinh viên trẻ, đặt vấn đề công khai trước tòa án, cơ quan pháp luật đại diện cho nhà cầm quyền CSVN, rằng chính quyền là chính quyền, còn đảng CS là đảng CS. Cả hai sinh viên đều xác nhận họ là những người yêu nước, chống Trung Quốc xâm lược, chống đảng CSVN, chứ họ không chống chính quyền hiện nay trong nước, không vi phạm điều 88 bộ luật Hình sự.

Nguyên văn điều 88 luật Hình sự đã được Quốc hội CS sửa đổi và bổ sung năm 2009 như sau: *“1) Người nào có một trong những hành vi sau đây nhằm chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, thì bị phạt tù từ ba năm đến mười hai năm: a) Tuyên truyền xuyên tạc, phỉ báng chính quyền nhân dân; b) Tuyên truyền những luận điệu chiến tranh tâm lý, phao tin bịa đặt, gây hoang mang trong nhân dân; c) Làm ra, tàng trữ, lưu hành các tài liệu, văn hoá phẩm có nội dung chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam. 2) Phạm tội trong trường hợp đặc biệt nghiêm trọng thì bị phạt tù từ mười năm đến hai mươi năm.”*

Rõ ràng điều 88 luật Hình sự trên đây chỉ nói đến *“Người nào có một trong những hành vi sau đây nhằm chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ*

nghĩa Việt Nam...” chứ hoàn toàn không đề cập đến việc chống Trung Quốc hay chống đảng CSVN, đúng như Đinh Nguyên Kha nói. Thật sự không có luật lệ nào trừng phạt người Việt Nam chống Trung Quốc vì bá quyền Trung Quốc xâm lược Việt Nam, chỉ trừ trường hợp công an CS, tòa án CS và nói chung là nhà nước CSVN hiện nay, nhận Trung Quốc chính là nhà nước của CSVN, thì mới dùng điều 88 luật hình sự của nhà nước CSVN kết án hai em vào tội tuyên truyền chống nhà nước mà thôi.

Nếu tòa án CS kết tội hai em vì hai em đã chống âm mưu xâm lược của Trung Quốc, thì CSVN có thể kết tội luôn tổ tiên chúng ta đã bao phen chống Trung Quốc xâm lược, từ Bà Trưng, Bà Triệu, đến Ngô Quyền, Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung... Phải chăng vì vậy CSVN bỏ thi môn sử năm nay trong kỳ thi tốt nghiệp trung học, nhằm dẫn đến bỏ thi môn sử về sau, từ đó bỏ luôn môn sử trong học trình hoặc thay đổi môn sử trong học trình, để học sinh không biết sử, không biết quá khứ giữ nước, chống phương bắc rất hào hùng của dân tộc Việt.

Cũng không có luật lệ nào quy định việc chống đảng CS là vi phạm luật pháp, trừ trường hợp chính bản thân ban lãnh đạo đảng CSVN đứng làm nguyên đơn kiện những ai đã dùng các phương tiện trái pháp luật nhà nước để chống đảng CSVN. Điều này, tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng có thể làm được, chứ ông chẳng có quyền kết án dân chúng suy thoái khi dân chúng đòi loại bỏ điều 4 hiến pháp 1992.

Cần chú ý là cả hai sinh viên này đều sinh sau năm 1975, dưới chế độ CS. Nguyễn Thị Phương Uyên 21 tuổi, Đinh Nguyên Kha 25 tuổi. Hai em đều học hành dưới mái trường xã hội chủ nghĩa, sống trong lòng của chế độ CS, nên chắc chắn hai em hiểu khá rõ chế độ CS Việt Nam. Các em bị bắt giam từ tháng 10-2012, tức đã nằm trong tù CS khoảng 7 tháng, đã bị hành hạ, bị ngược đãi trong tù. Các em cũng biết rõ nhà tù CS đã man như thế nào, khổ cực như thế nào. Hai em cũng dư biết rằng nếu hai em “ăn năn nhận tội”, chấp nhận lời mớm cung hay ép cung của công an CS, thì hai em có thể sẽ được tòa án khoan hồng, giảm án. Chắc chắn hai em cũng bị công an CS đe dọa: nếu không nghe lời chúng, thì hai em sẽ bị trọng án, tù đầy khổ cực trong thời gian dài.

Tuy nhiên, trong sắc phục học sinh hiền hòa, còn mang bảng hiệu

nhà trường như hai học sinh gương mẫu, hai em tỏ thái độ hết sức tự tại, chững chạc, với ngôn ngữ hết sức tự tin khi đối đáp trước tòa án. Hai em can đảm xác định vững vàng thái độ của mình, nói thẳng, nói thật những suy nghĩ chín chắn của mình về hiện tình đất nước. Hai em khẳng định vì lòng yêu nước, hai em chống Trung Quốc xâm lược, chống đảng CSVN, là những điều mà Bộ luật Hình sự không quy tội, có nghĩa là hai em không vi phạm luật pháp nhà nước, hai em không phạm tội.

Thế mà phiên tòa Long An ngày 16-5-2013 đã vận dụng điều 88 luật Hình sự để kêu án Nguyễn Thị Phương Uyên 6 năm tù giam, 3 năm quản chế và Đinh Nguyên Kha 8 năm tù giam, 3 năm quản chế. Đặc biệt thái độ của hai em rất bình tĩnh, vững vàng, nói năng chững mực, chứng tỏ hai em đã suy nghĩ chín chắn trước khi phát biểu, chứ không phải vì bồng bột, xúc động hay tức giận. Cuối cùng, sau khi quan tòa tuyên án, hai em yên lặng chấp nhận mà không nhận tội và không xin khoan hồng.

Luận điểm của Phương Uyên và Nguyên Kha về sự tách biệt giữa tổ chức chính quyền (đại diện của toàn dân) và đảng CSVN (đại diện cho một nhóm người) hoàn toàn hợp lý, vững vàng. Trên thế giới, hiện nay nước nào cũng có các đảng cầm quyền, nhưng đảng cầm quyền và chính quyền không thể là một. Nhà cầm quyền và đảng CSVN phải chấm dứt chuyện lợi dụng chính quyền, lợi dụng pháp luật của chính quyền để làm công cụ bảo vệ đảng CS.

Vấn đề phân biệt giữa đảng CSVN và chính quyền VN tuy do hai sinh viên nhỏ tuổi đặt ra, nhưng là một tiền đề chính trị lớn, hết sức lớn lao, chẳng những liên hệ đến quyền lực của đảng CSVN mà còn liên hệ đến cơ cấu tổ chức công quyền Việt Nam và cao hơn hết, liên hệ đến cả điều 4 hiến pháp hiện hành. Đặc biệt em Uyên Phương dùng máu của chính mình, viết huyết thư *“Tàu khựa rút khỏi Biển Đông”* và *“Đảng Cộng sản chết đi”*, chứng tỏ ý chí mạnh mẽ của một người trẻ tuổi Việt Nam, nêu cao tinh thần yêu nước chống ngoại xâm, chống độc tài toàn trị.

Đây là thông điệp của tuổi trẻ Việt Nam gửi cho toàn dân và gửi cho giới lãnh đạo đảng CS, như là một tiếng chuông đánh thức mọi người, nhằm phá vỡ chủ trương toàn trị của đảng CS và dọn đường cho thể chế tự do dân chủ trong tương lai. Thông điệp này chỉ được trình bày trong phòng xử án của pháp đình Long An, ít người dự khán, nhưng chẳng mấy

chốc, thông điệp này đã truyền xa vạn dặm, bay khắp năm châu, làm cho toàn thể người Việt khắp thế giới bàng hoàng, xúc động và có thể nói nhức nhối tận tâm can.

Sau phiên tòa Long An ngày 16-5-2013, cha mẹ hai em Nguyễn Thị Phương Uyên và Đinh Nguyên Kha tỏ ra rất hãnh diện về cách ứng xử của hai em. Chẳng những thế, toàn thể đồng bào Việt Nam trên thế giới đều khâm phục hai em. Hai em sống dưới chế độ CS mà không bị ô nhiễm theo chủ nghĩa CS. Hai em gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Những lời nói của hai em đã đi vào lịch sử đấu tranh cho tự do dân chủ của người Việt, thể hiện rõ nét hào khí dân tộc Việt, chính là sự kết tụ của hồn thiêng sông núi tiềm tàng trong lòng dân tộc, cho thấy rằng tiền đồ dân tộc Việt Nam vẫn còn đó, sáng rực ở phía trước...

(Toronto, 18-5-2013)

Sợ Bắc Kinh CSVN nặng tay với hai sinh viên yêu nước

— Lý Thái Hùng 19-05-2013 —

Ngày 16 tháng 5 vừa qua, CSVN đã đưa hai sinh viên Nguyễn Thị Phương Uyên và Đinh Nguyên Kha ra xử tại tòa án tỉnh Long An về tội tuyên truyền chống phá nhà nước chỉ vì đã phát truyền đơn chống bá quyền Trung Quốc. Bản án khá bất ngờ đối với dư luận Việt Nam và Quốc tế: 6 năm tù giam cho Phương Uyên và 8 năm tù giam cho Nguyên Kha.

Cùng ngày hôm đó, ông Nguyễn Tiến Chinh, Trưởng ban Khoa học công nghệ và Chiến lược phát triển của Tập đoàn Công nghiệp Than – Khoáng sản CSVN (Vinacomin) mở cuộc họp báo trình bày về tình hình khai thác Bauxite tại Tây Nguyên. Lời tuyên bố của ông Chinh đã làm cho công luận sừng sốt: **“Chúng tôi đã tính đến việc dừng Dự án Bauxite Nhân Cơ nhưng nói thật lòng không dám, vì những hậu quả phải gánh vác rất khó khăn.”**

Tuy hai sự kiện xảy ra mang hai nội dung hoàn toàn khác nhau, nhưng lại có cùng một bản chất liên quan đến lẽ lối ứng xử của lãnh đạo CSVN trong tình hình hiện nay.

Sợ Bắc Kinh, không dám

ngừng dự án Bauxite.

Ông Nguyễn Tiến Chinh giải thích thêm lý do không dám ngừng dự án Bauxite là vì “Ngồi trên đồng tiền đầu tư (18,000 tỷ đồng cho hai dự án), nhà máy đã xây dựng, thiết bị, công trình năm ngổn ngang, hợp đồng với các đối tác cũng đã ký. Vậy nếu dừng lại thì thiệt hại lớn như thế nào!”

Trong khi đó, các nhà khoa học đã phân tích và chỉ ra rằng dự án khai thác Bauxite chỉ mang từ lỗ cho đến thiệt hại mà thôi. So với tính toán ban đầu, cả hai dự án tại Tân Rai và Nhân Cơ tăng tới 7,000 tỷ đồng vốn đầu tư. Sau 4 năm đầu tư, nhà máy Tân Rai có cho ra những mẻ alumin đầu tiên nhưng chỉ để tồn kho vì giá thành cao hơn giá bán, trong khi nhà máy Nhân Cơ

thì vẫn còn... thi công.

Nguyên nhân chính của sự thất bại này theo giải thích là do tính sai về kế hoạch xây dựng hạ tầng vận chuyển. Theo Tiến sĩ Nguyễn Văn Ban, nguyên trưởng ban Nhôm–Titan của Tập đoàn TKV thì nếu tiếp tục hai dự án này, tiền vận chuyển bằng đường bộ sẽ tốn khoảng 65 triệu Mỹ kim mỗi năm, chưa kể những chi phí khác liên quan đến nhà kho, bốc dỡ và chi phí bao gói.

Dù giải thích nguyên do nào đi chăng nữa, sự thất bại của dự án khai thác Bauxite Tây Nguyên chẳng khác gì sự phá sản của Tập đoàn đóng tàu (Vinashin) và Tập đoàn Vận chuyển hàng hải (Vinalines) làm thất thoát hàng chục tỷ Mỹ kim cách nay vài năm, mà cho đến nay CSVN cũng chưa dám giải quyết cho rốt ráo.

Chính sự ngoan cố và duy ý chí của lãnh đạo CSVN trong việc dàn dựng ra những dự án kinh tế quy mô, bất chấp những phản đối của giới trí thức và công luận, vẽ ra cái gọi là “chiến lược phát triển” để VN trở thành một quốc gia công nghiệp tiên tiến vào năm 2020, khiến cho

nợ ngoại trái của Việt Nam hiện lên đến hơn 60 tỷ Mỹ kim.

Tuy bị lỗ lỗ nặng, nhưng tại sao CSVN lại vẫn tiếp tục mà không dám ngưng dự án Bauxite? Đó chính là bởi Trung Quốc.

Dự án khai thác Bauxite tại Tây Nguyên do Trung Quốc khuyến dụ từ năm 2001 khi Nông Đức Mạnh lên làm Tổng bí thư. Trữ lượng Alumin tại Việt Nam rất lớn và Trung Quốc đang cần cho nhu cầu phát triển công nghệ nhôm nên Hồ Cẩm Đào tìm mọi cách thuyết phục lãnh đạo CSVN.

Lúc đầu Bộ chính trị CSVN chần chừ không muốn tiến hành vì thiếu sự thống nhất bên trong. Nhưng Bắc Kinh không bỏ cuộc. Một mặt, Bắc Kinh cho Tập đoàn khoáng sản Trung Quốc sang làm việc với Tập đoàn than–khoáng sản CSVN để thiết lập dự án. Mặt khác tung hàng triệu Mỹ kim mua chuộc những cán bộ cao trong Bộ chính trị để chấp thuận tiến hành dự án này.

Kết quả là năm 2008, Nguyễn Tấn Dũng đã thay mặt Bộ chính trị ký với Bắc Kinh cho xúc tiến dự án khai thác Bauxite. Để tránh những chống đối của giới trí thức và dư luận Việt Nam vào lúc đó, nhất là lo ngại thảm kịch bùn đỏ gây tác hại môi trường vùng Tây Nguyên, CSVN tuyên bố rằng chỉ tiến hành dự án này ở hai thí điểm Tân Rai và Nhân Cơ.

Sau 4 năm khai thác, CSVN đang ở vào khúc quanh tiến thoái lưỡng nan. Tuy muốn ngưng khai thác nhưng lo ngại Trung Quốc gây khó khăn, nhất là Bắc Kinh có thể đòi lại những số nợ cho vay hoặc bắt bồi thường những thiệt hại trên các giao kèo khai thác. Không những thế, Trung Quốc có thể phá bĩnh một số lãnh vực kinh tế khác mà CSVN khó có thể phòng chống hiệu quả.

Nói tóm lại, lãnh đạo CSVN không dám ngưng dự án khai thác Bauxite tại Tây Nguyên không chỉ vì sợ đối diện với những quyết định sai lầm và thất bại của mình, mà căn bản hơn là sợ Bắc Kinh nổi giận và có thể tung ra những đòn phá hoại khó lường.

Sợ Bắc Kinh, bỏ tù sinh viên

yêu nước.

Từ những ứng xử phi lý, phi pháp và bất chấp những thiệt hại cho quốc gia, CSVN cũng đã nặng tay đàn áp những sinh viên yêu nước vì muốn chứng tỏ sự trung thành của họ đối với phương Bắc.

CSVN biết rõ hai sinh viên Nguyễn Phương Uyên và Đinh Nguyên Kha vô tội. Hai sinh viên này không hề viết hay lưu truyền bất cứ khẩu hiệu nào phê phán hay chỉ trích nhà nước CSVN mà họ chỉ tập trung lên án “Tàu khựa” đã xâm phạm biên Đông.

Những hành động yêu nước của sinh viên Phương Uyên và Nguyên Kha đã có những tác dụng rất lớn trong giới trẻ và thành phần trí thức. Tuy nhiên, CSVN kết án nặng đối với hai sinh viên này không chỉ nhằm răn đe giới trẻ tại Việt Nam mà còn nhằm bịt miệng những ai dám xúc phạm đến Bắc Triều.

Nhìn vào cách loan tải của các tờ báo lề phải của CSVN về sự kiện Trung Quốc công bố Sách trắng Quốc phòng hôm 18-04 vừa qua đủ thấy tính chất tay sai của lực lượng công an và quân đội CSVN hiện nay.

Tờ Tuổi Trẻ thì cho rằng những luận điệu của Trung Quốc nêu ra trong sách trắng quốc phòng mang tính chất “vừa ăn cướp vừa la làng”. Bắc Kinh đã cố tình ngụy biện cho việc tăng cường ngân sách quốc phòng là để đối phó việc các nước láng giềng giáp biển đã làm cho tình hình căng thẳng và nghiêm trọng, trong khi trên thực tế thì chính lực lượng hải giám Trung Quốc đã thường xuyên dùng vũ lực trấn áp ngư dân của các nước ven biển Đông. Bài báo của tờ Tuổi Trẻ bị buộc phải bỏ tiêu đề “vừa ăn cướp vừa la làng”.

Trong khi đó, tờ Quân Đội Nhân Dân, cơ quan của Quân ủy trung ương và Bộ quốc phòng CSVN thì hết lời ca tụng Sách trắng Quốc phòng rằng Trung Quốc giới thiệu một khái niệm an ninh mới, theo đó đề cao sự tin tưởng lẫn nhau, lợi ích chung, sự bình đẳng và phối hợp, đồng thời theo đuổi an ninh toàn diện, an ninh chung và hợp tác an ninh trong vùng. Thậm chí tờ Quân

Đội Nhân Dân của CSVN còn khẳng định rằng “Trung Quốc sẽ không bao giờ theo đuổi chính sách bá quyền, hành xử theo kiểu bá quyền hay bành trướng quân đội.”

Câu hỏi đặt ra là tại sao Cộng sản Việt Nam lại sợ Bắc Kinh đến như vậy?

Có rất nhiều lý do để CSVN phải dựa vào Bắc Kinh, nhưng có 3 yếu tố sau đây khiến Bộ chính trị CSVN không những không dám làm trái ý và còn ép buộc người dân Việt Nam không được chống lại Bắc Kinh.

Thứ nhất là Bắc Kinh đã không chế bằng tiền, bằng quyền lợi đối với hầu hết các thành viên Bộ chính trị, một số ủy viên trung ương đảng và tướng lãnh quân đội CSVN qua con đường kinh tế. Trung Quốc hiện là quốc gia có nhiều dự án đầu tư và cho CSVN vay tiền để dãi nhất để tài trợ các dự án xây dựng nhà máy nhiệt điện và hạ tầng giao thông tại Việt Nam.

Trung Quốc chỉ cần tung những số liệu “tham ô” như đã từng tiết lộ cho giới ngoại giao tại Hà Nội rằng gia đình Nguyễn Tấn Dũng đã nhận 150 triệu Mỹ kim để đổi lấy việc đồng ý tiến hành dự án Bauxite vào năm 2009, là đủ để buộc những cán bộ cao cấp CSVN phải phục tùng Bắc Kinh vô điều kiện. Nhất là hiện nay CSVN đang tung chiến dịch “chống tham nhũng” để thanh trừng nội bộ giữa các phe nhóm.

Thứ hai là lãnh đạo CSVN, đứng đầu là những cán bộ từng gắn chặt với Bắc Kinh như Nguyễn Phú Trọng, Tô Huy Rứa, Đinh Thế Huynh, Nguyễn Chí Vịnh... cầm đầu xu hướng phục tùng Trung Quốc như là “ngọn cờ” để tiến lên con đường xã hội chủ nghĩa. Không dựa vào Bắc Kinh và không coi Bắc Kinh là mẫu mực thì lãnh đạo CSVN không thể nào thuyết phục được nội bộ tiếp tục cố thủ trong lô cốt độc đảng, để kéo dài ảo vọng tiến lên xã hội chủ nghĩa.

Chống lại Bắc Kinh tức là đã chống lại “ảo vọng xã hội chủ nghĩa” mà Trung Quốc đang là đích nhắm nên dù có bực mình những hành xử bá quyền của đế quốc phương Bắc, CSVN vẫn phải im lặng hay phản đối chừng mực trong

không khổ cho phép của Bắc Kinh.

Thứ ba là cả Bắc Kinh lẫn Hà Nội đều rất sợ làn sóng yêu nước của người Việt Nam. Hà Nội sợ làn sóng yêu nước vì nó có khả năng kích động thành một phong trào chống chế độ một cách rộng lớn, và lôi kéo cả những người trong lòng chế độ tham gia.

Bắc Kinh sợ làn sóng chống Trung Quốc tại Việt Nam vì kinh nghiệm của quá khứ cho thấy là làn sóng này có khả năng kết thúc một chế độ tay sai ngoại bang và tác động vào những lực lượng dân chủ tạo ra những chuyển biến thay đổi ngay tại thành trì mẫu quốc.

Tóm lại, khi một chế độ độc tài toàn trị rơi vào tình huống phải dựa vào một quan thầy để giúp chống lưng bảo vệ quyền lực cho lãnh đạo thượng tầng, cũng như bịt miệng người dân để làm hài lòng mẫu quốc thì sớm muộn gì họ cũng đối diện cảnh “tức nước vỡ bờ” xảy ra.

Hàng triệu người đã bày tỏ sự tức giận trên mạng xã hội, khi nghe tin CSVN kết án 14 năm tù cho hai sinh viên Phương Uyên và Nguyên Kha. Diễn biến này cũng không khác gì sự kiện hàng triệu người Tunisia bày tỏ sự phẫn nộ trên Facebook, Twitter khi hay tin sinh viên Mohamed Bouazizi, 26 tuổi đã tự thiêu để phản đối chế độ độc tài Ben Ali vào ngày 17-12-2010.

Chỉ năm ngày sau, sự phẫn nộ nói trên đã chuyển ra trên đường phố. Đầu tiên là tại thành phố Sidi Bouzid, nơi sinh viên Mohamed Bouazizi tự thiêu và sau đó nhanh chóng lan rộng đến thành phố Jendouba, Sousse, Sfax và thủ đô Tunis.

Chế độ độc tài Ben Ali tại Tunisia đã sụp đổ sau 29 ngày biến động.

Lý Thái Hùng

Ngày 19/5/2013

Trong vụ án Đinh Nguyên Kha – Nguyễn Phương Uyên có một người bị cáo buộc là lãnh đạo, xúi giục và cung cấp tiền bạc vật tư cho hai bạn trẻ này nhằm thực hiện âm mưu lật đổ chế độ.

Người ấy là anh Nguyễn Thiện Thành, sau một thời gian im lặng hôm nay đã dành cho Mạc Lâm cuộc phỏng vấn đặc biệt nhằm làm sáng tỏ

NGƯỜI TRONG CŨO C LÊN TIẾNG

Mặc Lâm RFA 24-05-2013

Đảng Ngôn Luận Báo Nguyệt San

các cáo buộc mà tòa Long An đã áp đặt lên Nguyễn Kha và Phương Uyên.

Mặc Lâm: *Vừa qua tòa án Long An đã tuyên xử Đinh Nguyễn Kha và Nguyễn Phương Uyên hai bản án rất nặng nề. Chúng tôi chú ý đến bản cáo trạng có nói rõ anh là người đã có đóng góp, huấn luyện, cũng như đại diện cho tổ chức "Tuổi Trẻ Yêu Nước" tham gia vào vụ án này. Anh có điều gì chia sẻ với thính giả về các cáo buộc này?*

Nguyễn Thiện Thành: Tuổi Trẻ Yêu Nước không phải là một tổ chức chính trị. Tuổi Trẻ Yêu Nước là nơi quy tụ những thành phần sinh viên, ca nhạc sĩ dùng biểu ngữ, tờ rơi và lời ca tiếng hát để nói lên suy nghĩ của mình về quyền con người và sự bất công trong xã hội. Mọi thành viên trong nhóm Tuổi Trẻ Yêu Nước đều không phân biệt chức vụ như các tổ chức chính trị tại hải ngoại và chúng tôi không bị chi phối bởi bất cứ tổ chức chính trị nào tại hải ngoại.

Mặc Lâm: *Theo cáo trạng thì cơ quan điều tra đã cho rằng Tuổi Trẻ Yêu Nước đã gửi tiền cho Nguyễn Kha và Phương Uyên để mua sắm vật dụng cũng như in ấn truyền đơn... Sự thật ra sao?*

Nguyễn Thiện Thành: Tôi khẳng định cá nhân tôi và nhóm Tuổi Trẻ Yêu Nước chưa bao giờ gửi tiền về cho Uyên và Kha cũng như gia đình của các bạn ấy. Khi mình mới bị bắt, lúc nào công an cũng dùng gia đình, người thân để uy hiếp mình đọc 1 biên bản nhận tội rất ấu trĩ do họ soạn ra như là nhận tiền nước ngoài, ham laptop, điện thoại hay bị thế lực thù địch bên ngoài lôi kéo, dụ dỗ.

Mục đích của họ chỉ là tiếp tục bôi nhọ anh em chúng tôi là vì ham tiền mới chống lại họ, bôi xấu người yêu nước để họ dùng những lời lẽ đó tiếp tục che mắt người dân, đặc biệt là tuổi trẻ ở trong nước.

Lập trường của anh em chúng tôi là không bao giờ chấp nhận một chế độ độc tài, cai trị người dân. Một xã hội đầy rẫy bất công và tham nhũng.

Chúng tôi hiểu được sứ mạng của người thanh niên phải làm gì, để thực hiện ước mơ góp phần dân chủ hóa Việt Nam, anh em chúng tôi tại quốc nội phải tự học tự làm trong một xã hội bất công để kiếm tiền cho mọi hoạt động của mình. Chúng tôi hoàn toàn không xin xỏ ai. Hơn ai hết chúng tôi hiểu được chỉ có tự lực mới có được tự chủ.

Mặc Lâm: *Có lẽ yếu tố không kém phần quan trọng mà tòa cáo buộc cho Phương Uyên và Nguyễn Kha là lấy lá cờ vàng ba sọc đỏ làm biểu tượng cho việc đấu tranh, anh nghĩ sao về*

việc này?

Nguyễn Thiện Thành: Khi học lịch sử, chúng tôi hiểu được màu cờ vàng là màu truyền thống của dân tộc VN trong xuyên suốt mấy ngàn năm lịch sử, và lá cờ vàng ba sọc đỏ là lá cờ có từ thời vua Thành Thái 1890, một triều đại kháng Pháp, và vua Thành Thái bị lưu đày. Chúng tôi sử dụng lá cờ gần nhất trong lịch sử VN để nói lên tinh thần dân tộc bất khuất.

Chúng tôi khẳng định, anh em chúng tôi đấu tranh không phải để khôi phục lại chế độ Việt Nam Cộng Hòa. Chúng tôi đấu tranh không phải vì thù hận của thế hệ đi trước, vì chúng tôi không biết chế độ VNCH xấu hay tốt thế nào.

Chúng tôi sinh ra và lớn lên trong chế độ Cộng sản, chúng tôi bị tuyên truyền từ nhỏ bởi những câu xảo ngữ sáo rỗng, nào là "đảng là cuộc sống của tôi" hay "đảng quang vinh muôn năm" ... Như bao thanh niên khác chúng tôi từng tin đảng, yêu đảng nhưng chính xã hội bất công tham nhũng, quyền con người bị chà đạp đã dạy cho chúng tôi biết Cộng sản là gì. Chúng tôi đấu tranh chống lại chủ nghĩa ngoại lai Cộng sản nêu cao tinh thần dân tộc.

Mặc Lâm: *Riêng về cáo buộc nặng nề nhất cho rằng Đinh Nguyễn Kha đã mua thuốc nổ và chờ thời cơ để hành động. Anh nghĩ sao về cáo buộc nguy hiểm này?*

Nguyễn Thiện Thành: Chúng tôi là những sinh viên, văn nghệ sĩ chỉ biết dùng biểu ngữ, truyền đơn, lời ca tiếng hát để nói lên sự bất công xã hội trong một chế độ độc đảng. Chúng tôi khẳng định là không biết gì về vũ khí, bom đạn. Cá nhân tôi từng dán truyền đơn lên tượng bán thân ông Hồ Chí Minh ở Đồng Tháp và họ đã từng vu khống tôi có âm mưu đặt bom tượng Hồ Chí Minh vào năm 2011.

Đây không phải là lần đầu Cộng sản Việt Nam vu khống những người có tinh thần đấu tranh ôn hòa bằng một tội vô cùng khủng khiếp, mà rất nhiều nhà đấu tranh ôn hòa trong và ngoài nước cũng từng bị như vậy. Họ cáo buộc tôi tội đã gửi tài liệu hướng dẫn anh em của tôi là Đinh Nguyễn Kha để chế tạo thuốc nổ, tôi khẳng định là sai sự thật.

Mặc Lâm: *Anh giải thích 2 ký rưỡi hóa chất mà Đinh Nhật Uy giải thích là thuốc pháo đen sự thật tác dụng phá hoại của nó như thế nào?*

Nguyễn Thiện Thành: Về 2,5 kg chất hóa học Kha mua ở chợ Kim Biên Sài Gòn thì ai cũng biết chợ Kim Biên là chợ mua bán hóa chất dùng trong công nghiệp công khai. Những

hóa chất đó hoàn toàn không thể nào chế tạo được thuốc nổ có sức công phá. Tôi đã nghe anh Đinh Nhật Uy có trình bày đây là thuốc pháo đen dùng để chế pháo xẹt trong dịp sinh nhật, cưới hỏi.

Mục đích của họ có 2 điều: Tìm kiếm sự đồng thuận với quốc tế về những hành động đàn áp nhân quyền của họ, và ngậm máu phun người, tiếp tục tuyên truyền xảo trá với người dân trong nước chúng tôi là bọn khủng bố.

Mặc Lâm: *Cuối cùng anh có tin rằng dưới sức ép của dư luận hiện nay phiên phúc thẩm của hai bạn trẻ Phương Uyên và Nguyễn Kha sắp tới sẽ có kết quả khá hơn hay không?*

Nguyễn Thiện Thành: Cái điều đó tôi không thể nào đoán được. Họ tuyên án nặng như vậy chứng tỏ sự sợ hãi và nhu nhược của họ.

Trước những bạo quyền, bất công xã hội, hèn nhát trước ngoại xâm và đàn áp người dân, họ sợ sự đồng thuận đứng cạnh bên nhau nó lớn lên thì chế độ của họ sẽ lung lay cho nên họ phải sợ hãi qua bản án này.

Cái tội trong điều 88 tuyên truyền chống phá nhà nước mà họ tuyên án cho những người đấu tranh ôn hòa như vậy càng chứng tỏ họ là chế độ quân phiệt, giống như tội khi quân ở một nước quân chủ.

Mặc Lâm: *Xin cảm ơn anh Nguyễn Thiện Thành về những thông tin có liên quan đến vụ án này.*



**Sinh viên Nguyễn Thiện Thành
RSF: CÁO BUỘC CỦA VN VỀ
CÁC NHÀ HOẠT ĐỘNG CÔNG
GIÁO HOÀN TOÀN XẢO TRÁ
Trà Mi VOA, 24-05-2013**

Tổ chức Phóng viên Không biên giới, RSF, nói án tù đã được giảm của các blogger thuộc nhóm 8 nhà hoạt động Công giáo trong phiên phúc thẩm hôm 23/5 vẫn chưa thể chấp nhận được.

5 trong số 8 thanh niên Công giáo kháng cáo tại Tòa án Nhân dân Nghệ An là những blogger bao gồm Hồ Đức Hòa, Paulus Lê Sơn, Nguyễn Văn Duyệt, Thái Văn

PHIÊN TÒA PHỨC THẨM

xử các thanh niên yêu nước tại Vinh 23-05-2013

Từ Đờ Ngon Luận * Bán Nguyệt San

.....**Gia Minh RFA và Trà Mi VOA 24-05-2013**.....

Dung, và Trần Minh Nhật. Trong số này, Sơn được giảm án từ 13 xuống còn 4 năm tù giam. Duyệt được giảm từ 4 năm xuống còn 3 năm rưỡi tù giam. Ba blogger còn lại nằm trong số bốn bị can bị giữ y án trong phiên phúc thẩm vừa qua.

Họ thuộc nhóm 14 nhà hoạt động bị tuyên án từ 3 đến 13 năm tù hồi tháng 01 về tội danh “âm mưu lật đổ chính quyền” sau khi viết bài và tham gia các hoạt động cổ xúy nhân quyền-đa đảng-dân chủ. Một số trong nhóm bị cáo buộc có liên hệ với đảng Việt Tân ở hải ngoại.

Tổ chức bảo vệ nhân quyền có trụ sở tại Pháp RSF nhấn mạnh dù bản án của Paulus Lê Sơn được giảm đáng kể, nhưng vẫn không thể chấp nhận vì các bản án dành cho những blogger này chứng tỏ quyết tâm của chính phủ VN muốn tắt cả những tiếng nói bất đồng quan điểm với nhà nước phải câm lặng.

Phóng viên Không biên giới bác bỏ tội danh “âm mưu lật đổ chính quyền” Hà Nội dành cho các hoạt động thực thi nhân quyền bao gồm quyền tự do ngôn luận của nhóm các nhà hoạt động trẻ.

RSF tố cáo tất cả những cáo buộc Hà Nội dùng để tống các blogger này vào tù hoàn toàn là xảo trá và khẳng định sẽ tiếp tục kêu gọi phóng thích cho họ.

RSF cũng dẫn lời bị cáo Thái Văn Dung tại tòa phát biểu rằng nếu Việt Nam có dân chủ, anh sẽ phải được tha bổng.

Luật sư Hà Huy Sơn, đại diện pháp lý của 4 trong số 8 bị can kháng cáo, cho VOA Việt ngữ biết lý do Lê Sơn được giảm án còn 1/3 là do anh thừa nhận có tham gia đảng Việt Tân. Ba bị can khác được giảm án từ nửa năm đến một năm là do “thể hiện sự hợp tác với tòa”. Luật sư Sơn nói:

“Theo kinh nghiệm của tôi, quan điểm xét xử của tòa Việt Nam chủ yếu căn cứ vào thái độ (của bị can) là chính. Theo pháp luật tố tụng hình sự VN, người ta quy định việc xét xử ai có tội hay không, hoặc lượng hình phạt thì căn cứ vào hành

vi chứ không căn cứ vào nhận thức hay ý thức của bị cáo. Thế nhưng thực tế xét xử ở Việt Nam, chủ yếu người ta căn cứ vào lời khai ở cơ quan điều tra là chính chứ người ta cũng không mấy khi căn cứ vào lời khai tại tòa. Đó là những điều chưa phù hợp với quy định của Bộ Luật Tố tụng Hình sự Việt Nam.”

Vẫn theo luật sư Sơn, tại tòa, các bị can đều khẳng định không hề có ý định “lật đổ chính quyền”.

Tổ chức Theo dõi Nhân quyền Human Rights Watch có trụ sở tại Mỹ nói các bản án phúc thẩm của 8 nhà hoạt động Công giáo cho thấy “chẳng có thay đổi gì đáng kể trong kế hoạch của Hà Nội đàn áp các quyền tự do chính trị của công dân”.

Ông Phil Robertson, Phó giám đốc phụ trách khu vực Châu Á thuộc tổ chức Human Rights Watch nhận định: *“Những bản án được giảm là vì các bị can đồng ý ‘nhận tội’ theo yêu cầu của nhà cầm quyền chứ không phải vì chiếu theo các tiêu chuẩn xét xử công bằng và các chuẩn mực được quốc tế công nhận. Chúng ta thấy các hoạt động chính trị ôn hòa và thể hiện quan điểm ôn hòa vẫn bị Việt Nam hình sự hóa thành tội và Hà Nội vẫn tiếp tục vi phạm các cam kết với quốc tế về tôn trọng nhân quyền.”*

Luật sư Asep Komarudin từ Indonesia đại diện cho tổ chức bảo vệ nhân quyền quốc tế Media Legal Defense Initiative là một trong hai quan sát viên quốc tế tìm cách tham dự phiên tòa hôm 23/5 nhưng đã bị công an Việt Nam xua đuổi.

Ông Komarudin nói với VOA Việt ngữ: *“Tôi nhận thấy ở Việt Nam không hề có tự do tụ tập hay lập hội, không có tự do ngôn luận, tự do thông tin hay tự do báo chí gì cả trong khi chính phủ Việt Nam từ lâu đã ký kết tôn trọng các quyền này trong các công ước quốc tế. Rõ thật buồn cười vì không thực hiện mà vẫn ký.”*

Phiên phúc thẩm của 8 thanh niên Công giáo bị cáo buộc “âm mưu lật đổ chính quyền” diễn ra đúng một tuần sau khi Việt Nam

tuyên án hai sinh viên tổng cộng 14 năm tù về tội danh “tuyên truyền chống nhà nước”.

Nguyễn Phương Uyên và Đinh Nguyên Kha bị bắt vì các hoạt động rải truyền đơn, dán biểu ngữ chống Trung Quốc xâm lược và phản đối sự cai trị của đảng cộng sản Việt Nam mà Uyên và Kha gọi là “tham nhũng và bán nước”.

ĐẠI DIỆN MEDIA DEFENSE NÓI VỀ PHIÊN XỬ CÁC THANH NIÊN CÔNG GIÁO Gia Minh, RFA, 24-05-2013

Phiên xử phúc thẩm 8 thanh niên Công giáo-Tin lành hoạt động xã hội vừa diễn ra hôm 23 tháng 5 tại tòa án thành phố Vinh thu hút chú ý không chỉ của những người trong nước mà cả một số tổ chức phi chính phủ nước ngoài.

Media Defense Khu vực Đông Nam Á cử hai quan sát viên đến Vinh, nhưng bị lực lượng công an không cho vào tòa. Gia Minh phỏng vấn ông Asep Komaruddin thuộc tổ chức này vào tối ngày 23 tháng 5 khi ông này về lại ở Hà Nội.

Gia Minh: Trước hết xin ông giới thiệu đôi nét về bản thân cho quý thính giả của đài Á châu Tự do.

LS. Asep Komaruddin: Tôi là Asep từ Indonesia, tôi đại diện của Media Defense khu vực Đông Nam Á sang đây để theo dõi phiên tòa phúc thẩm 8 thanh niên Công giáo và Tin Lành tại thành phố Vinh vào ngày hôm nay 23-5-2013. Chúng tôi đến Vinh sáng ngày hôm qua 22-05.

Gia Minh: Quý vị có gặp những người dân nào ở tại Vinh?

LS. Asep Komaruddin: Sau khi đến Vinh, chúng tôi có gặp thân nhân của 14 thanh niên bị bắt tù tại Nhà thờ Trại Gáo vào chiều trước phiên xử. Ngay tại Nhà thờ đó, cũng có công an tại khu vực đó ngăn chặn người dân đến Nhà thờ dự lễ. Theo tôi thấy có hơn 200 người đến được dưới sự chứng kiến của CA.

Bất an khi bị theo dõi

Gia Minh: Từ ngày hôm qua cho đến hôm nay các ông có bị người nào theo dõi hay không?

LS. Asep Komaruddin: Hôm qua chúng tôi không cảm thấy có ai theo dõi chúng tôi cả cho đến sau khi chúng tôi cố gắng tới khu vực để có thể tìm hiểu về tiến trình xét xử. Sáng nay chúng tôi bị lực lượng công an và bộ đội ngăn chặn không cho đến khu vực tòa án với lý do là theo qui định của Việt Nam thì không ai có thể đến được tòa vì an ninh quốc gia. Họ nói như thế.

Chúng tôi nói với họ rằng chúng tôi từ tổ chức Media Defense Southeast Asia và đưa thư cho họ xem, nhưng họ nói không được vào bên trong tòa án. Họ dựng barrier chặn đường lại không ai có thể qua được. Một số người và thân nhân của những thanh niên bị xử đến ngay tại barrier đó. Lúc ấy, chúng tôi chứng kiến công an bao vây và bắt những thân nhân của những thanh niên bị xét xử.

Chúng tôi chụp một số ảnh, nhưng công an đến bảo chúng tôi phải xóa những ảnh đã chụp. Bị cấm chụp ảnh tại khu vực đó, chúng tôi đi sang nơi khác nhưng công an mặc sắc phục đi theo chúng tôi. Bất cứ chúng tôi đi đâu họ cũng đi theo. Để thoát, chúng tôi bắt một chiếc taxi, sau lại đổi taxi đến khi thấy không còn ai theo nữa thì chúng tôi bắt xe về Hà Nội.

Tôi thấy tình hình thật không ổn, vì có nhiều công an rồi nhiều người khác mà không biết họ là ai cả; tình thế thật đáng sợ vào lúc đó. Nói thêm là ở khách sạn tại Vinh, nhân viên lễ tân muốn giữ hộ chiếu của chúng tôi, nhưng chúng tôi không cho.

Một điểm nữa chúng tôi muốn nói là những người buôn bán gần tòa án cũng bị công an cấm buôn bán trong ngày hôm nay.

Gia Minh: Qua những điều chứng kiến được tại Vinh, bản thân ông có suy nghĩ gì?

LS. Asep Komaruddin: Theo tôi tình hình thật đáng sợ. Tình hình tôi tệ hơn, không tốt. Tôi biết chính quyền ở đó không phải là chính quyền dân chủ, mà là chính quyền cộng sản. Tại đó không có quyền tự do ngôn luận, không có quyền tự do hội họp. Trước năm 1998, tại Indonesia, chúng tôi cũng gặp tình

trạng tương tự. Tuy vậy có khác biệt là tiến trình xét xử những nhà hoạt động tại Indonesia lúc bấy giờ thì các nhà báo rồi luật sư từ Malaysia vẫn được cho vào dự phiên tòa; nhưng tại đây chỉ có luật sư. Tình thế thật xấu.

không vô ích, bởi chủ tịch nước, thủ tướng Việt Nam biết rằng có những tổ chức quốc tế đang theo dõi họ. Điều mà chúng tôi mong đợi là mong muốn được hỗ trợ cho các luật sư, gia đình và chính những nhà hoạt động tại Việt Nam. Điều quan

BỎ TỪ MỘT ĐÓA HOA

Nguyễn Phương Uyên đứng trước tòa
Em xinh hơn mọi loài hoa trên đời
Em không phải đóa mặt trời
Mà sao bóng tối rụng rời vây quanh?
Trước vành móng ngựa gian manh
Phương Uyên chọt mọc lên thành đóa sen
Trái tim yêu nước thấp đèn
Phương Uyên em giữa bùn đen sáng lòa !
Em là nụ, em là hoa
Bởi yêu nước phải ra tòa em ơi
Đưa tay chúng tính che trời
Làm sao che nổi nụ cười trinh nguyệt
Tự do tuyên án bạo quyền
Cám ơn mẹ sinh Phương Uyên tuyệt vời
Bỏ tù hoa, bỏ tù người
Bỏ tù đất nước giống nòi quê hương
À ơi nước Việt đau thương
Ngủ đi những đóa hoa đương ngời từ....

Trần Mạnh Hào Sài Gòn ngày 17-6-2013

NGUYỄN PHƯƠNG UYÊN

Em là cô gái hai mươi
Tuổi em còn mộng, tiếng cười còn xuân
Nhưng em vẫn nặng nỗi buồn
Nỗi đau mất nước cội nguồn tiêu vong
Em là nguồn cội Lạc Hồng
Em là máu của giống dòng Việt Nam
"Vi Tô Quốc, chống ngoại xâm..."
Lời em như vết dao đâm tim thù
Ai người nhốt em vào tù
Ai người tham những gom thu đồ, vàng
Ai người là lũ bạo tàn
Hành dân, bán nước, dọc ngang dưới trời
Tiền đồ dân tộc em ơi
Độc trang sử Việt, ghen lời núi sông!

Hải Triều, Canada, 17-06-2013

Gia Minh: Tổ chức của quý vị trọng nhất là chính gia đình và

cùng một vài tổ chức khác

ĐỂ TIÊN TỚI MỘT CHẾ ĐỘ TỐT ĐẸP

.....**Chu Chi Nam 25-04-2013**.....

có gửi cho thủ tướng Việt Nam Nguyễn Tấn Dũng một lá thư yêu cầu trả tự do cho những thanh niên Công giáo-Tin Lành hoạt động xã hội bị bắt và kêu án tù; sau những sự kiện được chứng kiến, quý vị có thấy thư đó là vô ích hay không?

LS. Asep Komaruddin: Không, xét theo mặt nào đó hoàn toàn

những nhà hoạt động tại Việt Nam thấy là họ đang được bên ngoài hỗ trợ, dù rằng sự hỗ trợ đó cũng khó khăn lắm.

Gia Minh: Cám ơn ông.

(Tiếp theo và hết)

- Francis Fukuyama với quyền Kết thúc Lịch sử và Con người cuối cùng. Đây cũng là một quyển sách nổi

tiếng, có người cho rằng nó đã là nguyên nhân sâu xa của đường lối ngoại giao của tổng thống G. Bush (con) trong nhiệm kỳ đầu qua nhóm Tân bảo thủ, mà những người dẫn đầu là phó tổng thống Dick Cheney, bộ trưởng quốc phòng Donald Rumsfeld và thứ trưởng quốc phòng Paul Wolfowitz. Qua chiến lược của Paul Wolfowitz, Tiên hạ thủ vi cường, vì tự do dân chủ, vì mô hình tổ chức nhân xã dân chủ tự do và kinh tế thị trường, nhất là vì việc chống khủng bố, Hoa Kỳ cần phải hành động mạnh mẽ, mau chóng, ngay dù có phải hành động một mình. Đây là một trong những nguyên nhân chính đưa đến việc Hoa Kỳ tấn công A Phú Hãn và Irak.

Quyển sách này là tóm lược lại những bài báo mà Fukuyama đã viết vào năm 1989, lúc mà Liên Xô đang trên đà sụp đổ.

Theo ông, kết thúc lịch sử đây có nghĩa là kết thúc tiến trình của những mô hình tổ chức nhân xã từ bộ lạc, gia tộc, quân chủ, độc tài hữu cũng như tả, để tiến tới mô hình cuối cùng (kết thúc) là mô hình dân chủ, tự do và kinh tế thị trường. Con người cuối cùng đây là con người sống trong mô hình tổ chức nhân xã cuối cùng này.

Ông đã chứng minh với sự hiểu biết uyên thâm, với những trích dẫn lịch sử rằng 2 sức mạnh đã đưa đến sự sụp đổ tất yếu của của những chế độ độc tài tả cũng như hữu. Đó là sức mạnh của khoa học, càng ngày càng đi sâu vào hang cùng ngõ hẻm, qua hệ thống thông tin, truyền thông, internet, phá vỡ tất cả những màn đêm, mà những chế độ độc tài giăng ra để lừa gạt dân. Sức mạnh thứ nhì thiên về tâm lý lịch sử, ông đã lấy tư tưởng của Platon và Hégel, đó là quyền "được người khác tôn trọng" (L'estime de soi), mà Platon gọi là Thymos. Tâm lý này gần như bẩm sinh ở con người. Ông viết: "Nơi con người, điều này giống như một giác quan bẩm sinh về công lý ai cũng nghĩ rằng mình có một giá trị nào đó và nếu người khác coi thường họ thì họ bất mãn... ; một khi, người khác đánh giá đúng giá trị của họ, thì họ hãnh diện... Theo Hégel, đó là những động lực của toàn tiến trình lịch sử" (Fukuyama - bản dịch tiếng Pháp: La Fin de l'Histoire et le dernier Homme - trang 17, Nxb Flammarion-1992).

Thật vậy, nhìn vào lịch sử cận đại, của thế kỷ 20, có những điều đáng buồn đó là con người đã dùng kết quả của khoa học để chế ra những vũ khí giết người hàng loạt, làm hại đến môi sinh, môi trường; nhưng chính cũng nhờ khoa học, mà đời sống con

người được cải thiện trên mọi phương diện, từ vật chất đến tinh thần. Thêm vào đó, con người sống dưới chế độ độc tài, vì bị ngăn cấm đủ mọi phương diện, nhưng niềm ước vọng thầm kín và duy nhất của nó vẫn là được sống dưới một chế độ tự do, dân chủ. Dù bị cấm đoán, nhưng con người vẫn tìm cách liên hệ với nhau, người ở trong nước, rồi với người ở ngoài nước, để có những nguồn thông tin trung thực. Chính những liên hệ này đã trở thành những sợi dây vô hình, đợi có dịp thì sẽ giật đổ những chế độ độc tài, từ chế độ độc tài phát xít, quân phiệt, đến độc tài Cộng sản.

Tuy nhiên, nhân danh mô hình tổ chức nhân xã dân chủ tự do và kinh tế thị trường để can thiệp quân sự, tàn bạo vào một nước khác, điều này Fukuyama cũng đã phản đối sau đó.

- Samuel P. Huntington với quyển sách *Le Choc des Civilisations* (Sự kinh chống giữa các văn minh) (Bản dịch tiếng Pháp). Đây cũng là một quyển sách rất nổi tiếng.

Ông Zbigniew Brzezinski, cố vấn an ninh của tổng thống Carter, có viết: "Đây là một sự cố gắng về văn hóa, trí thức: một tác phẩm nền tảng, nó cách mạng hóa tất cả những cái nhìn về bang giao quốc tế". Theo ông Henry Kissinger, cựu ngoại trưởng Hoa Kỳ, thì "Đây là quyển sách quan trọng nhất từ khi kết thúc Chiến tranh lạnh".

Thật vậy, đây là một quyển sách mang đến nhiều bình luận, khen cũng như chê, nhiều nhất trên thế giới.

Theo Huntington, thế kỷ 20 vừa qua là thế kỷ tranh chấp về ý thức hệ, tất cả những tranh chấp khác đều bị làm khô cứng bởi tranh chấp này. Tuy nhiên nay Chiến tranh lạnh đã kết thúc, những tranh chấp khác được dịp bùng dậy, mang tính chất đặc thù của văn hóa, văn minh, đặt trên nền tảng tôn giáo. Theo ông có 7 tới 8 nền văn minh trên thế giới dựa trên các tôn giáo khác nhau: Văn minh Tàu, dựa trên Khổng giáo; Văn minh Nhật, dựa trên Thần giáo, Phật giáo và Khổng giáo; Văn minh Ấn Độ dựa trên Ấn giáo; Văn minh Tây phương gồm có văn minh Âu châu, Văn minh Bắc Mỹ phần lớn dựa trên Công giáo và Tin lành; Văn minh Nam Mỹ; Văn minh Xlavô dựa trên Chính thống giáo; Văn minh Hồi dựa trên Hồi giáo và Văn minh Phi châu.

Theo ông thì gần như ông đã lẫn lộn văn minh, văn hóa và tôn giáo, và cũng theo ông thì những tôn giáo luôn luôn kinh chống nhau, vì vậy mới có đề tựa quyển sách, theo tiếng Anh là *The Clash of Civilizations and the Remaking of the World Order*, theo

tiếng Pháp, bản dịch là *Le Choc des civilisations*. Đây tôi dựa trên bản dịch

Đây là một cái nhìn khá bi quan về lịch sử tương lai, cho rằng thế giới tương lai, sau Chiến tranh Lạnh, là một thế giới bất ổn, vì tranh chấp văn hóa, văn minh và tôn giáo.

Nếu chúng ta nói về vấn đề khủng bố thì có người cho rằng đây là sự bắt đầu của chiến tranh giữa văn minh Hồi giáo và văn minh Tây phương, thì ông Huntington đôi phần có lý. Nhưng chúng ta nhìn dòng dài lịch sử nhân loại, qua con Đường Tơ Lụa, nối liền Đông Tây, thì chúng ta thấy ngay trên những hang đá, có những hình vẽ, nói lên sự hợp tác giữa những người theo Kitô giáo, Hồi giáo và Phật giáo, Khổng giáo; cũng như vào thế kỷ thứ 6, Hoàng tử Nhật, ông Shotoku đã làm việc gộp đạo, gộp 3 tôn giáo Thần, Khổng, và Phật đến từ Tàu.

Không nói đâu xa ngay cả Việt Nam chúng ta cũng có quan niệm Tam giáo đồng quy (Phật, Lão và Khổng), rồi sau này dân Việt sẵn sàng chấp nhận Công giáo, Tin lành, Cao đài và Hòa hảo.

Đồng ý rằng con người có những dị biệt dựa trên hoàn cảnh địa lý, dựa trên tiến trình phát triển về văn hóa, văn minh, nhưng bản chất của con người, dựa trên những nhu cầu vật chất và tinh thần của nó, thì con người dù là da đen, da đỏ, da vàng hay da trắng, theo tôn giáo nào, ở quốc gia nào chẳng nữa, cũng đều giống nhau: Ai đói cũng muốn ăn, ăn miếng ngon đều biết thưởng thức, nghe một bản nhạc hay đều thích thú, ai cũng muốn sống tự do, thoải mái để mưu cầu hạnh phúc, phần lớn ai cũng có niềm tin, tin vào lẽ phải, tin vào điều thiện, tránh điều ác, chỉ có một số ít là làm ngược lại.

Chính vì vậy mà khi làm ra bản Tuyên ngôn quốc tế Nhân quyền, những nhà soạn thảo đã lấy ra 2 câu châm ngôn Đông Tây để làm kim chỉ nam: "Điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác."

Ông Huntington chỉ nhìn thấy những điểm khác biệt về tôn giáo, về đặc thù văn hóa, không thấy những điểm giống nhau, điểm đồng quy, rồi đưa ra những tiên đoán bi quan cho tương lai. Phải chăng đây là một sai lầm lớn?

- Ông Gene Sharp với tập tài liệu *Từ Độc tài đến Dân chủ*

Nếu ai theo dõi những cuộc cách mạng dân chủ, mới xảy ra ở những nước Ả Rập, từ Tunisie tới Ai Cập, trên báo chí, thì không ngạc nhiên khi có những ký giả loan tin rằng, trong thời gian đấu tranh biểu tình ở thủ đô

Tunis hay Le Caire, có những thanh niên đã thấp nền để đọc, nghiên cứu cách đấu tranh trong quyển "From Dictaship to Democracy".

Có người cũng không sai khi họ nói: một trong những nguyên nhân chính đưa đến cách mạng dân chủ thành công ở Tunisie và Ai cập, đó là quyển sách trên.

Đây là quyển sách nói lên làm thế nào để đấu tranh cho tự do, dân chủ, chống lại độc tài, qua phương pháp "Bất bạo động".

Ông viết: "Một trong những quan tâm chính của tôi trong nhiều năm trời là làm sao người ta có thể ngăn ngừa và phá đổ các chế độ độc tài. Tôi nuôi dưỡng mơ ước này một phần vì tin rằng không thể để con người bị lấn áp hay hủy hoại bởi những chế độ như vậy.... Tôi đã cố gắng suy nghĩ cẩn thận về những cách mạng hiệu quả cao nhất để làm tan rã chế độ độc tài với tổn thất tối thiểu về sinh mạng và đau khổ. Trong nỗ lực này tôi đã tham khảo kết quả nghiên cứu nhiều năm của tôi về các chế độ độc tài, những phong trào kháng cự, các cuộc cách mạng, những giòng tư tưởng chính trị, các hệ thống chính phủ, và đặc biệt về đấu tranh bất bạo động trong thực tiễn." (Gene Sharp - Từ Độc tài đến Dân chủ - Lời Mở đầu - Bản dịch và sách do Việt Tân chuyển ngữ và ấn hành).

Trong phần Phụ bản 1, ông có đưa ra 198 phương cách đấu tranh bất bạo động, mà tôi xin lược qua như sau:

1) Diễn văn công khai, 2) Thư phản đối hay ủng hộ, 3) Tuyên ngôn bởi tổ chức hay định chế, 4) Tuyên bố công khai có chữ ký, 5) Tuyên ngôn buộc tội hay bày tỏ dự định, 6) Thỉnh nguyện thư tập thể hay quần chúng, 7) Khẩu hiệu, hý họa và biểu tượng, 8) Biểu ngữ, băng vẽ, và những phương cách diễn đạt phổ bày, 9) Truyền đơn, tài liệu ngắn, và sách vở... 18) Phô bày cờ và màu biểu tượng, 19) Mặc đeo biểu tượng... 43) Để tang chính trị... 72) Không tiêu dùng đồ bị tẩy chay... 85) Bãi thị đồng loạt, 86) Rút tiền khỏi các ngân hàng.... 97) Đình công phản đối... 122) Viết và phát biểu kêu gọi nổi dậy... 124) Tẩy chay các cuộc bầu cử... 162) Ngồi ăn vạ 163) Đứng ăn vạ, 164) Lái xe tuần hành biểu thị phản đối... 166) Đi vòng vòng phản đối... 197) Làm việc nhưng không cộng tác, 198) Tạo chủ quyền đối lập và chính quyền song song. (Sách đã dẫn-Phần Phụ bản 1).

Đó có thể nói sơ lược là 5 điều kiện chính, từ đạo đức triết lý đến hiến pháp, giai tầng lãnh đạo, giáo

dục, qua giai tầng trí thức, tất nhiên còn rất nhiều nguyên nhân khác, để làm nên một chế độ tốt, chứ không phải chỉ có riêng mình hiến pháp.

- Nhưng nếu nói đến nền dân chủ Hoa Kỳ mà quên một tác giả cổ điển, với quyển sách nổi tiếng của ông, ông Alexis de Tocqueville và quyển sách "De la Démocratie de l'Amérique" (Về Dân chủ Mỹ châu), thì quả là một điều thiếu sót.

Tocqueville sinh năm 1805 tại Paris, chết năm 1859 tại Cannes, là sử gia, nhà chính trị Pháp. Ông được chính phủ Pháp trao cho nhiệm vụ nghiên cứu về hệ thống nhà tù, nhưng đồng thời ông nghiên cứu thêm về thể chế dân chủ Hoa Kỳ, và cho xuất bản quyển sách Về Dân chủ ở châu Mỹ (1835-1840). Đây là một quyển sách không những làm cho ông nổi tiếng, không riêng gì ở Hoa Kỳ, mà cả ở thế giới, cho cả đến ngày hôm nay. Người dân, nhất là giới trí thức Hoa Kỳ cho rằng đây là một trong những quyển sách hay nhất từ xưa tới nay về nền dân chủ Hoa Kỳ, không chỉ riêng về phần quan sát, phân tích, nhận xét, mà cả về phần tiên đoán tương lai. Ông trở thành Nghị sĩ, rồi Bộ trưởng Bộ Ngoại giao. Nhưng ông đã từ chức để nghiên cứu về lịch sử. Năm 1856, ông cho xuất bản quyển sách mang tựa đề "L'ancien Régime et la Révolution" (Chế độ cũ và Cách mạng), làm ông càng nổi tiếng thêm.

Ông cho rằng tư tưởng dân chủ, mà trong đó quyền bình đẳng về điều kiện (l'égalité des conditions) là một sự kiện quan phòng (fait providentiel), điều kiện này sẽ đưa đến sự sụp đổ tất yếu của những chế độ độc tài. Ông tìm cách định nghĩa thế nào là một chế độ dân chủ, cái lợi và cái hại của nó.

Để có một chế độ dân chủ, và cũng đồng thời tránh chế độ mỵ dân, độc tài đa số (despotisme de la majorité), mà sau này chúng ta thấy đó là chế độ độc tài mỵ dân Phát xít và Cộng sản, theo ông, thì đó phải là một chế độ: 1) Về chính trị phải có sự tản quyền (décentralisation de pouvoirs), có tự do ngôn luận, báo chí, có sự bảo vệ, tôn trọng quyền tự do của các vùng (défense des libertés locales). 2) Về xã hội thì phải có sự phát triển của những xã hội dân sự (développement des associations civiles); 3) Và về pháp lý, thì phải có sự phân quyền rõ rệt và phải có quyền độc lập của tư pháp.

Ông đã tiên đoán, vào thế kỷ 20, sẽ có 2 cường quốc lớn, trỗi dậy ở thế giới, đó là Hoa Kỳ và Nga, vì theo quan sát của ông, thì 2 nước này là 2

nước tương đối dân chủ nhất vào thời bấy giờ, và ông cho rằng dân chủ là một động lực chính để phát triển.

Nhưng tại sao ông lại tiên đoán là Hoa Kỳ và Nga?

- Hoa Kỳ vì nước này vừa mới làm cuộc cách mạng độc lập 1776 và cuộc cách mạng dân chủ, mới ban hành một HP thành văn 1787, có đủ những điều kiện mà ông yêu cầu.

- Nga, vì nước này, mặc dầu theo chế độ quân chủ dưới quyền của nữ hoàng Catherine II (1762-1796), vẫn là một nước tương đối dân chủ, so với những nước Âu châu thời bấy giờ. Những nhà tư tưởng dân chủ Pháp nổi tiếng như Voltaire, Diderot, không những được bà nữ hoàng này che chở, mà còn là bạn thân của bà.

Nước Hoa Kỳ thì vẫn duy trì, tiếp tục chế độ dân chủ, nên đã trở thành cường quốc hàng đầu thế giới cho tới ngày hôm nay. Chỉ tiếc cho xứ Nga, thì sau đó bị rơi vào độc tài Cộng sản, mà nói theo Tocqueville là "Despotisme de la majorité", một chế độ độc tài mị dân, mị thợ thuyền lao động, nhưng thực ra thì chẳng nghĩ gì đến dân và lao động, mà chỉ là một sự lừa bịp khổng lồ, như chúng ta thấy hiện nay còn sót lại ở Tàu và Việt Nam.

Điều này ông Boris Eltsine, cựu đảng viên Cộng sản, cựu tổng thống Nga, đã nhìn thấy rõ nhất, trong bài diễn văn nhậm chức nhiệm kỳ đầu của ông vào năm 1992: "Vào đầu thế kỷ 20, nước Nga đang ở cùng chung một đoàn tàu với thế giới. Nước Nga không phải là đầu tàu, nhưng cũng ở trong những toa tàu hạng nhất. Thế rồi, nước Nga, tự nghĩ mình có thể có một mô hình phát triển riêng biệt, đã tách rời đoàn tàu. Không dè đoàn tàu vẫn tiến mà nước Nga dẫm chân tại chỗ. Nước Nga ngày hôm nay so với những nước phát triển, thì nước Nga chậm tiến hàng nửa thế kỷ."

Ở đây, mặc dầu ông không nói rõ, nhưng ai cũng hiểu Eltsine ám chỉ chế độ Cộng sản do Lênine mang lại vào đầu thế kỷ 20 (1917).

Thế nào là một chế độ xấu?

Chế độ xấu là chế độ ngược lại những điều vừa kể. Đó là chế độ không dựa trên một căn bản triết lý, đạo đức tốt đẹp, không có một hiến pháp tốt, không có một giai tầng lãnh đạo, sĩ phu tốt và không có một nền giáo dục tốt.

Ở điểm này, nhiều người nghĩ rằng để phân biệt chế độ tốt xấu rất khó. Điều này chỉ đúng một phần. Nhiều khi họ cố tình lập lờ, đánh lộn con đen, để bênh vực chế độ xấu, vì họ được hưởng bổng lộc của bạo quyền. Chúng ta chỉ cần lấy lương tâm, lương tri của một con người bình

thường để quan sát và xét đoán: Chế độ độc tài là chế độ xấu, chế độ dân chủ là chế độ tốt; trong lịch sử cận đại, chế độ độc tài Cộng sản là chế độ xấu, chế độ dân chủ là chế độ tốt. Chỉ cần quan sát 2 chế độ, độc tài Cộng sản Bắc Hàn và chế độ dân chủ Nam Hàn. Ngày hôm nay dân Bắc Hàn đang chết đói, trong khi Nam Hàn là một cường quốc kinh tế trên thế giới, không thua bất kỳ cường quốc nào, trong bất cứ lãnh vực nào, từ điện toán, tới xe hơi, điện ảnh, mặc dầu Nam Hàn mới được dân chủ hóa vào thập niên 80.

Chúng ta hãy cùng nhau xét sơ về 2 chế độ xấu trong lịch sử cận đại: chế độ độc tài phát xít và chế độ độc tài Cộng sản.

Thực vậy cả hai chế độ này, chế độ phát xít Hitler thì dựa trên quan điểm cho rằng dân tộc Đức là dân tộc tiêu biểu cho chủng tộc Aryen, chủng tộc tinh khiết, vượt lên trên tất cả những chủng tộc pha trộn khác, vì vậy nên thông minh, đáng làm lãnh đạo những chủng tộc khác. Đây là một quan niệm phân khoa học.

Chế độ Cộng sản thì dựa trên nền tảng lý thuyết của Marx, phát xuất từ Âu châu, nhưng chính người Âu châu không chấp nhận lý thuyết này. Chẳng hạn như ở vùng Trèves (Đức), nơi sinh trưởng của Marx, người ta dựng một bức tượng của Marx, nhưng ở dưới có hàng chữ : "Nơi đây là nơi sinh trưởng của Marx, nhưng nơi đây không chấp nhận tư tưởng của ông". Ở nước Đức, người ta thấy những tỉnh lớn nơi nào cũng có viện Goeth, nhưng không có viện Marx.

Nhà đại văn hào Pháp Victor Hugo có nói: "Biển con đại bàng thành con chim chích, bắt con thiên nga thành con vịt trời, đó là Cộng sản. Và đó cũng là điều mà tôi không thích". (1)

Việt Nam không những dựa trên một nền tảng triết lý đạo đức sai lầm, mà hiến pháp còn là một hiến pháp xấu. Ở đây tôi chỉ đơn cử trường hợp về hiến pháp hiện hành Cộng sản Việt Nam. Không những đây là một hiến pháp dài dòng, tự quảng cáo, như trường hợp quảng cáo dầu cù là, mà lại còn là một hiến pháp đầy mâu thuẫn và độc tài :

- Dài dòng và tự quảng cáo, tự nhận, đó là cho rằng đảng Cộng sản là đại diện cho giới công nhân, cho toàn thể dân tộc Việt Nam, nhưng đầu là bằng chứng, có qua một cuộc bầu cử hay một cuộc trưng cầu dân ý nào không?

- Độc tài và mâu thuẫn ở chỗ chủ trương độc quyền, độc đảng, không có sự phân quyền rõ rệt, tất cả rốt cục là ở trong tay đảng CS quyền lập

pháp, hành pháp đến tư pháp. Mâu thuẫn ở chỗ mặc dầu nêu ra tất cả những quyền tự do căn bản, nhưng do quyết định và chỉ đạo của đảng.

- Ngoài ra giới lãnh đạo Cộng sản là những con người tham quyền, cố vị. Bắc Hàn thì cha truyền, con nối, Cuba thì anh truyền, em nối, Cộng sản Tàu và Việt Nam thì là gia đình trị, qua hệ thống gia tộc.

Đó là tất cả những điều kiện căn bản để làm cho một chế độ trở nên tốt hay xấu. Nếu thiếu một trong những điều kiện đó cũng không được, như có một nền tảng triết học, đạo đức, một hiến pháp tốt, nhưng giới lãnh đạo lại ngồi xồm lên đạo đức, coi thường hiến pháp và giới trí thức chỉ nịnh bợ, a dua với kẻ cầm quyền, như trường hợp một số trí thức Cộng sản Việt Nam, mà dân Việt đã chế riễu: "Nói leo, nói theo, nói dài, nói dở và nói dai", thì cũng không thể là một chế độ tốt được.

Chẳng khác nào như có Hydrogène và Oxygène, đó là điều kiện ắt có, nhưng không có đủ 2 nguyên tử Hydrogène và 1 nguyên tử Oxygène, thì không thể tạo ra nước được.

(1) *Xin đọc thêm bài Công bằng không phải là cào bằng từ trên xuống dưới và những bài về Hoa Kỳ, và về phê bình lý thuyết của Marx, trên <http://perso.orange.fr/chuchinam/>*

nghĩa". Thất bại này có thể nhìn thấy ở những quả đấm thép mà Nguyễn Tấn Dũng từng huỳnh hoang như : Vinashin, Vinalines, Tập đoàn Dầu khí quốc gia... Và gần đây là sự thất bại bẽ bàng của "chủ trương lớn" của đảng độc tài: Boxit Tây Nguyên. Như vậy rõ ràng thất bại đã nối tiếp với những con số mỗi vụ thất thoát hàng trăm nghìn tỷ đồng. Nền kinh tế vốn đã èo uột do đi vay nước ngoài lại phải gồng mình gánh đỡ cho "Quả đấm thép, chủ trương lớn" đã khiến cho lạm phát, thất nghiệp tăng chóng mặt mà mới đây chính các chuyên gia kinh tế Cộng sản đã cho biết lên tới mức kỷ lục 30% (1)

2. Trình độ điều hành kém chỉ là bề nổi ?

Nguyên nhân nào dẫn tới sự thất bại toàn diện đó ? Có nhiều nguyên nhân như trình độ kém và tham nhũng... Về vấn đề này chúng ta có thể thấy nền kinh tế Việt Nam được điều hành bởi những con người bảo thủ với tư duy của những kẻ độc tài và đốt nát với khẩu hiệu "kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa". Đây là một cách điều hành

Từ quả đấm thép đến chủ trương lớn: thất bại toàn diện

.....**Động Chí Hùng 16-05-2013**.....

Kinh tế Việt Nam đi từ thất bại này tới thất bại khác, nhân dân Việt Nam oằn mình trong cơn bão kinh tế mà nguyên nhân nằm ở bộ máy điều hành nó. Đã đến lúc chúng ta phải nhìn nhận vấn đề này không hẳn chỉ do trình độ yếu kém của Cộng sản.

1. Thất bại nối tiếp thất bại :

Trong vài năm qua, nhất là từ khi Nguyễn Tấn Dũng nắm quyền điều hành kinh tế và Nông Đức Mạnh, Nguyễn Phú Trọng điều hành chính trị thì nền kinh tế của Việt Nam ngày càng suy sụp và đứng bên bờ vực phá sản. Nhìn lại tổng thể hậu quả của sự thất bại, chúng ta có thể thấy đó là sự khởi nguồn từ các doanh nghiệp nhà nước được đảng Cộng sản o bế như một thứ vũ khí tối thượng của nền kinh tế mà họ gọi là "Kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ

treo đầu dê bán thịt chó và đốt nát nhưng bảo thủ và phục vụ lợi ích cho thiểu số tư bản đỏ. Cũng nằm ở vấn đề này, tham nhũng xuất phát từ nền chính trị độc tài, cấm phản biện là điều không thể tránh khỏi khi luật nhà nước là những luật rừng, luật nằm trong tay đảng viên và nhà nước. Không những điều hành kém và tham nhũng, nền kinh tế của Cộng sản Việt Nam còn phải chịu gánh nặng tự sự ăn xổi. Đó là nền kinh tế không sản xuất được một con ốc vít cho ra hồn nhưng lại chỉ nhằm nhằm đi vay tiền từ FDA, ODA để rồi tạo bề nổi giàu có giả tạo mị dân cũng như cho quan tư bản đỏ có thể vợ vét..

Nhưng tất cả những yếu tố đó cũng chỉ là yếu tố bề nổi. Nếu nhìn nhận lại hệ thống trong nhiều năm và nhìn những động thái gần đây, có thể thấy nguyên nhân sâu xa không

nằm ở những lý do nêu trên. Chúng ta có thể thấy hệ thống kinh tế yếu kém và ăn xin nước ngoài xuất hiện từ nhiều năm nay, nhưng chính quyền Cộng sản cố tình không thay đổi. Không những vậy họ còn cố tình ăn chơi trong lúc nền kinh tế Việt Nam đang đứng trước nguy cơ vỡ nợ toàn diện. Hãy nhìn cách nhà nước Việt Nam đang đối phó với khủng hoảng kinh tế hiện nay để biết họ cố tình đẩy nền kinh tế đến mức phá sản, đó là không chịu thay đổi chính sách quản lý và đầu tư trong khi đó tiếp tục đổ hàng nghìn tỉ vào nền bất động sản đã chết từ lâu bởi thói thổi phồng giá. Cũng đồng thời, đảng Cộng sản tiếp tục ngồi chơi xơi nước và cho ngân hàng nhà nước bán vàng nhà nước nhập lậu. Và cũng chính đảng Cộng sản tiếp tục cho thực hiện một chủ trương lớn như dự án nhà máy điện hạt nhân ở Ninh Thuận hay gần nhất là dự án nhà máy lọc dầu 27 tỷ USD tại Bình Định (2) trong khi nhà nước Việt Nam không có một xu vốn đối ứng, chỉ nhằm nhằm dùng tài nguyên và đất đai để vay tiền nước ngoài.

Nền kinh tế còn bị Trung Cộng chi phối mà gần đây hàng loạt báo chí của đảng đã loan tin cảnh báo như một thứ sấm sau chứa đồ thải của Trung cộng. Vậy nguyên nhân sâu xa là đâu? Đó chính là đảng Cộng sản đang cố tình để Trung cộng điều hành nền kinh tế đất nước, cố tình đứng nhìn cho nền kinh tế Việt Nam phải chết dần mòn. Để đến một lúc nào đó, có thể là 2020 theo hiệp ước Thành Đô, Trung cộng sẽ nhảy vào cứu kinh tế Việt Nam như một “anh hùng cứu mỹ nhân”. Sự kiện này như một thứ chuẩn bị dư luận và mị dân mà đảng Cộng sản Việt Nam lẫn Trung cộng là bậc thầy. Khi nền kinh tế Việt Nam phá sản toàn diện do đảng Cộng sản cố tình gây ra thì Trung cộng sẽ nhảy vào và “có công” cứu vớt, hay nói đúng hơn là Trung cộng sẽ thâm tóm Việt Nam một cách êm ái không cần một viên đạn.

Nhìn nhận ra sự yếu kém của nền kinh tế được điều hành bởi những kẻ tham nhũng, độc tài và đốt nát, đồng thời là nhìn thấy bản

chất thâm độc trong chính sách bán nước của CSVN cho Trung cộng là điều cần thiết để tiến hành đấu tranh đánh đổ những kẻ bán nước hại dân. Đó là nhiệm vụ của những người dân Việt Nam chúng ta.

Chú thích:

(1) <http://songmoi.vn/kinh-te-kinh-doanh/nghiep-o-viet-nam-co-the-so-sanh-voi-hy-lap>

(2) <http://vnexpress.net/gl/kinh-doanh/vi-mo/2013/05/thu-tuong-cho-phep-trien-khai-du-an-loc-dau-27-ty-usd/>

Nguồn Trí Nhân Media

Chế độ Độc tài toàn trị Cộng sản tại Việt Nam với nền kinh tế thị trường định hướng XHCN chẳng qua là một bản sao của NEP (chính sách kinh tế mới) của Lenin vào thập niên 20 của thế kỷ 20. Chúng đều có một mẫu số chung về cơ cấu tổ chức chính trị cũng như kinh tế. Chúng ta hãy thử tìm hiểu hai mẫu số chung về mặt chính trị và kinh tế của Độc tài toàn trị Cộng sản Việt Nam trong bối cảnh hiện tại.

- Về mặt cơ cấu và chính trị, chúng ta có thể thấy đảng CSVN đang áp dụng công thức sau: Nhân quyền = Tự do Dân chủ và các quyền phổ quát của con người. Dân chủ tập trung = độc quyền xử dụng bạo lực+độc quyền về truyền thông

Trong đó, độc tài toàn trị CS tỷ lệ nghịch với nhân quyền và tỷ lệ thuận với chế độ Tập trung dân chủ. Việc độc quyền xử dụng bạo lực là xử dụng những lực lượng vũ trang gồm cả an ninh, cảnh sát và quân đội để trấn áp những người bất đồng chính kiến và độc quyền trong lãnh vực truyền thông thông tin đã bóp chết nhân quyền tại Việt Nam. Do đó không lấy làm lạ khi TBT Nguyễn Phú Trọng quy cho những người đòi phi chính trị hóa quân đội là suy thoái về tư tưởng, chính trị, đạo đức, lối sống... Hồ Chí Minh.

- Nhưng kết quả các hội nghị BCHTW 6 và BCHTW 7 đã cho thấy chế độ Tập trung dân chủ, một pháp bảo của xây dựng Đảng và nhà nước của Độc tài toàn trị Cộng sản, đã bị phá sản với việc BCT không kỷ luật được đồng chí

X và hai nhân vật do đích thân TBT Nguyễn Phú Trọng tiến cử là Vương Đình Huệ và Nguyễn Bá Thanh đã bị loại trong cuộc bầu bổ sung nhân sự vào BCT.

- Những người trong lực lượng vũ trang bị thương trong vụ cưỡng chế Tiên Lãng đã không đòi hỏi gia đình anh Đoàn Văn Vươn bồi thường dù tỷ lệ thương tật cao, cũng như những cảnh sát hỗ trợ tư pháp đã để cô sinh viên Nguyễn Phương Uyên và cậu sinh viên Đinh Nguyên Kha chững chạc phát biểu tại phiên tòa vừa qua mà không có thái độ ngăn cản nào dù nhỏ, khác với cách đối xử thô bạo trong những phiên tòa trước đây xử Linh mục Nguyễn Văn Lý, anh Điều cây, AnhbaSaigon, chị Tạ Phong Tần với cùng tội danh. Những người trong lực lượng vũ trang cũng đã bắt đầu gián tiếp bày tỏ chính kiến của riêng mình.

- Độc tài toàn trị Cộng sản Việt Nam cũng đã dần đánh mất sự độc quyền trong lãnh vực truyền thông, thông tin, tuyên truyền, dân vận qua việc các trang mạng xã hội đã đăng tải thông tin và bình luận về hai nhân vật trúng cử vào BCT hằng tuần lễ, trước khi thông tin được coi là tuyệt mật của cuộc họp “được coi là bí mật trong thời bình” của BCHTW 7 được các phương tiện truyền thông thông tin, báo chí chính thức đăng tải.

- Có thể nói lá cờ trong mặt trận truyền thông, thông tin, tuyên truyền, dân vận đang nằm trong tay các trang mạng xã hội, các blog cá nhân vì tốc độ thông tin, chất lượng cũng như độ tin cậy của các bài viết như: AnhBasam, Dân Làm Báo, Quê Choa, Huỳnh Ngọc Chênh, Nguyễn Xuân Diện, Phạm Viết Đào, Bà Đàm Xòe, Nguyễn Tường Thụy, JB Nguyễn Hữu Vinh, Đào Tuấn, Nguyễn Trọng Tạo, Trương Duy Nhất, Bùi Văn Bông... với số lượng người truy cập hàng chục hàng trăm ngàn lượt ngày và không ngừng tăng lên.

- Việc Chính phủ bỏ ra 200 triệu USD để phát triển mạng xã hội cho Đoàn thanh niên Cộng sản HCM và nuôi 80.000 dư luận viên, chỉ để những DLV này vào

đánh phá các trang mạng xã hội và các blog cá nhân. Những DLV này với các comment thể hiện trình độ lý luận thấp kém, ấu trĩ, nhai đi nhai lại những giáo điều phản động, lạc hậu hoặc cực kỳ thô bỉ, tục tĩu mà ngay cả đến những người ở tầng lớp tận cùng của xã hội ở Việt Nam hiện tại, cũng đờ mặt khi đọc như các blog: HoaBinh, TreLang, Loa Phuong, Google.TienLang, BanCo Nong... Điều này chỉ nói lên ĐCS VN đã thua kém và ngày càng tỏ bất lực trên mặt trận truyền thông, thông tin, tuyên truyền, dân vận.

Tôi còn nhớ một câu nói của một vị tướng tình báo mà lâu quá đã quên mất tên: “Trong một cuộc chiến, phe nào làm chủ mặt trận truyền thông thông tin, phe đó sẽ thắng cuộc” (1).

Rõ ràng trong công thức này của Đảng CS VN, đang dần trở nên vô nghiệm, khi mẫu số đang tịnh tiến về 0.

- **Mẫu số chung về mặt kinh tế của nền kinh tế thị trường theo định hướng XHCN mà đảng CS VN và Chính phủ CHXHCNVN đang áp dụng theo công thức sau:** KT thị trường tự do = Các thành phần kinh tế tư nhân, khối doanh nghiệp ngoài quốc doanh. Định hướng XHCN = Các Tập đoàn kinh tế nhà nước + Các Tổng công ty độc quyền nhà nước

- **Trong công thức này nền kinh tế thị trường theo định hướng XHCN sẽ tỷ lệ nghịch với nền kinh tế thị trường tự do và tỷ lệ thuận với các Tập đoàn kinh tế nhà nước và các Tổng công ty độc quyền nhà nước.** Các Tập đoàn kinh tế nhà nước và các Tổng công ty độc quyền nhà nước vững mạnh thì nền kinh tế thị trường tự do sẽ yếu đi và nền kinh tế thị trường định hướng XHCN sẽ vững mạnh để CHXHCN VN tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc lên CNXH. Chính phủ của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã tạo mọi thuận lợi cho các Tập đoàn kinh tế nhà nước, các Tổng công ty độc quyền nhà nước về chính sách, ưu đãi thuế, cơ sở vật chất, cấp vốn bằng tiền thuế của người dân và các doanh nghiệp tư nhân, chỉ định vay hoặc bảo lãnh

cho vốn vay với Quốc tế cho các loại Vina.

- **Các tập đoàn kinh tế nhà nước và các Tổng công ty độc quyền nhà nước đã làm ăn thua lỗ hàng trăm, hàng triệu nghìn tỷ đồng tiền thuế của người dân và các thành phần kinh tế ngoài quốc doanh.** Chính phủ CHXHCN VN đã lấy mỡ của người dân và các thành phần kinh tế ngoài quốc doanh “để rán” các Tập đoàn kinh tế nhà nước và các Tổng công ty độc quyền nhà nước theo đúng nghĩa đen của từ rán hay nướng.

- **Bên cạnh đó, hệ thống Ngân hàng Việt Nam và trái tim đang bệnh hoạn của nó là NHNNVN đang đối mặt với cơn đột quy vì những khoản nợ xấu và khủng hoảng thanh khoản kép về kỳ hạn và cơ cấu đồng tiền.** Dự nợ tín dụng của toàn hệ thống NH tăng không đáng kể, trong khi đó dự nợ huy động tín dụng, tăng 5%? Phó chủ tịch nước Nguyễn Thị Doan đã phải thốt lên một cách “hoang loạn” rằng:

“Tình hình kinh tế gay go lắm rồi” (Tuổi Trẻ thứ tư 15-05-2013) trong phiên họp 14-05-2013 của Ủy ban thường vụ Quốc hội, khi nghe các báo cáo của Chính phủ và Ủy ban Kinh tế, Ủy ban Tài chính-Ngân sách về tình hình kinh tế xã hội và thu ngân sách những tháng đầu năm 2013. Với những số liệu thiếu “nghiêm túc và thật thà” (cách dùng từ của báo Tuổi Trẻ) trong các báo cáo của Chính phủ mà Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Sinh Hùng đã thừa nhận có trên 100.000 doanh nghiệp phá sản và 65% những doanh nghiệp còn hoạt động “thoi thóp thở” báo lỗ. Thu ngân sách hầu như chỉ trông vào phần được chia trong liên doanh khai thác dầu khí với Nga. Nguồn thu này, hiện tại cũng không ổn định và có nhiều khả năng giảm do xu hướng giá dầu quốc tế giảm vì tốc độ phát triển của đại công xưởng của thế giới là Trung Quốc đã giảm gần 3% và nguồn dầu mỏ tại mỏ Bạch Hổ cũng sắp cạn kiệt.

- **Xem chừng cái công thức về kinh tế của Đảng và Chính phủ đang áp dụng sắp trở nên vô**

nghiệm khi mẫu số của nó đang tịnh tiến về 0 với tốc độ của một cỗ máy công kênh đang lao dốc với góc 60 độ.

- **Quỹ bảo hiểm xã hội và quỹ hưu trí cũng đã bị các cấp quản lý ném vào canh bạc địa ốc và chứng khoán trên 70%.** Các quỹ này đang tiến tới nguy cơ bị vỡ vào khoảng tháng 10/2013.

Trong bài viết “**Năm tử huyệt của đảng Cộng sản Việt Nam**”, tôi đã đưa ra dự đoán: Sự tồn tại của Đảng CS VN tại Việt Nam không quá 2014. Lời dự đoán này đang trở thành hiện thực. Vì cho dù cán bộ, đảng viên có trung kiên đến mấy, lực lượng vũ trang công cụ bảo vệ chế độ là công an, quân đội có trung thành đến mấy, cũng sẽ quay lưng với giấc mộng “quang vinh muôn năm” của Đảng CS VN, một khi Đảng và Chính phủ không còn tiền !!! Lý tưởng đã chết thì chỉ có TIỀN thôi, mà đã không còn tiền, còn bạc dĩ nhiên không còn đệ tử mà cũng chẳng ông tôi, chỉ có mây với tao thôi...

Không quá 2014. Không chừng cuối 2013.

Paris 05/17/2013

Oanh Yến Thị Phạm

Blog Huỳnh Ngọc Chênh



Hội nghị lần thứ 7 Ban Chấp hành Trung ương đảng CS khóa XI đã bế mạc. Thông báo kết quả vẫn theo công thức rất cũ: nhất trí cao, với tinh thần dân chủ, ý thức trách nhiệm, phát huy trí tuệ và đạt kết quả tốt đẹp.

Trong diễn văn khai mạc cũng như diễn văn bế mạc, TBT Nguyễn Phú Trọng nhắc rất nhiều đến chữ nhân dân, chỉ rõ mối quan hệ then chốt, sinh tử ấy đang có nhiều vấn đề gay gắt kéo dài, từ chênh lệch giàu nghèo mở rộng, bất công lan tràn, nông dân nổi giận, bộ máy nặng nề quan liêu ‘hành dân’, nạn tham nhũng dai dẳng bất trị, nạn thất nghiệp gia tăng, xã hội mất ổn định, tội phạm và tiêu cực hoành hành.

Tuy chữ «dân» được nhắc đi nhắc lại mấy chục lần trong diễn văn, nghị quyết, nêu bật các khẩu hiệu dân vận, như: phải «thật sự

trọng dân, gần dân, hiểu dân, tin dân», «việc gì có lợi cho dân thì cố gắng làm thật tốt, điều gì có hại cho dân thì hết sức tránh», nhưng không thấy đưa ra được một biện pháp cụ thể nào để có thể lấy lại niềm tin đã mất của người dân.

Ngược lại, trong khi họp cũng như ngay trước và sau cuộc họp, các cuộc đàn áp thô bạo và xử án người dân yêu nước họp dã ngoại để cùng nhau trao đổi ý kiến về nhân quyền, rồi việc kết án một cách ngang ngược 2 sinh viên yêu nước chống Bành trướng Đinh Nguyên Kha 8 năm và Nguyễn Phương Uyên 6 năm tù giam là những hành động khiêu khích công luận, khiêu khích toàn xã hội, khiêu khích thế giới dân chủ. Phải chăng đó là những hành động tiêu biểu cho chính sách dân vận mới? Như vậy chỉ làm cho mối quan hệ giữa đảng CS và người dân đã rất xấu càng tồi tệ thêm.

Việc Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng báo trước rằng Ban dự thảo Hiến pháp tiếp thu có chọn lọc 26 triệu ý kiến của cử tri, để rồi một mực giữ hầu như nguyên bản dự thảo đã bị hàng vạn trí thức tiêu biểu phủ định với lý lẽ vững chắc, cũng là một biểu hiện của chính

được đào tạo ở Mỹ, có ý thức cởi mở với phương Tây, giữ khoảng cách với Bành trướng.

Xin hỏi tất cả các trí thức chuyên gia có trình độ và tâm huyết với ngành giáo dục về công hiến của ông Nhân khi làm bộ trưởng Bộ Giáo dục và Đào tạo xem ông đã công hiến được gì, đã có chút thành tựu dù nhỏ ra sao đối với nền giáo dục cũ kỹ, chạy theo thành tích, chạy theo thi cử, sùng bái bằng cấp, hủ lậu, hình thức. Suốt thời kỳ làm bộ trưởng, ông một mực duy trì nền giáo dục không thực chất, không thực học, thực chứng, xa thực tế. Ông là một bộ trưởng bất lực nhất, kém chuyên môn nhất, thất bại hiển nhiên trong ngành chuyên môn của mình, chỉ giỏi vâng dạ đối với cấp trên, lại được lên phó thủ tướng và nay được đội vương miện của một ông vua trong Bộ CT. Văn bằng từ đại học Harvard của ông không mấy may có giá trị thực chứng.

Còn bà Nguyễn Thị Kim Ngân ư? Xin hỏi giới chuyên gia kinh tế-tài chính-ngân hàng trong nước thì rõ. Bà Ngân có «công» từ khi làm giám đốc sở tài chính tỉnh Bến Tre, được ra Trung ương làm thứ trưởng Bộ Tài chính, dính sâu với «Kim và Ngân», tiền nong và vàng bạc, rồi

làm
thứ
trưởng
Bộ

Thương
g mại,

cũng dính sâu vào tiền nong và hàng hóa, xuất nhập cảng. Sau đó bà Ngân làm bộ trưởng Bộ Lao động-Xã hội, thành tích, nếu có, nổi rõ nhất là thả lỏng để hàng vạn lao động Trung Quốc tràn vào Việt Nam suốt từ 6 tỉnh biên giới phía Bắc xuống Hải Phòng, vào Thanh Hóa, tràn lên Tây Nguyên, xuống tận Sóc Trăng, Cà Mau, với những thị trấn Tàu, hàng hiệu Tàu, chợ Tàu, khu gia cư của người Tàu. Bà cũng chịu trách nhiệm chính về nạn xuất khẩu lao động cực kỳ tai tiếng, bất nhân, kiểu buôn người, đem con bỏ chợ, cũng như nạn thất nghiệp tăng nhanh. Đó là những «thành tích nổi bật nhất» phục vụ đảng, để bà lên chức phó chủ tịch Quốc hội,

nay được vào Bộ Chính trị.

Chế độ này thường công rất hậu cho những ai từng giữ các chức vụ cao trong ngành tài chính-ngân hàng. Các quan lớn CS ở VN phạm tội biển thủ công quỹ cho đảng và cho mình như thế, từng lộng hành trong ngành tài chính-ngân hàng, có thể điểm danh hàng loạt là: ông Nguyễn Sinh Hùng từng tiến thân từ vụ trưởng Vụ Ngân sách, rồi thứ trưởng Tài chính, rồi bộ trưởng Tài chính, rồi phó thủ tướng đặc trách kinh tế - tài chính - ngân hàng, để lên đến đỉnh cao là chủ tịch Quốc hội; ông Vũ Văn Ninh cũng từ thứ trưởng Tài chính rồi lên làm bộ trưởng Tài chính, nay là phó thủ tướng chuyên trách kinh tế - tài chính - ngân hàng; ông Vương Đình Huệ là bộ trưởng tài chính; Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng từng là thống đốc Ngân hàng Nhà nước; các thống đốc ngân hàng nhà nước khác như Lê Đức Thúy, Nguyễn Văn Giàu (hiện là phó chủ tịch Quốc hội), Nguyễn Văn Bình; và còn có Đại tá Công an Lương Ngọc Anh bị nước Úc chi mặt từng dính dáng đến vụ nhận hối lộ 10 triệu đôla trong vụ Securrency.

Đây là kiểu biển thủ đặc biệt, đại quy mô, từ ngân sách quốc gia do thu thuế, từ 2 nguồn viện trợ và đầu tư ngoại tệ lớn là ODA (Official Development Assistance) và FDI (Foreign Direct Investment) -mỗi năm hàng vài chục tỷ đôla- do các quan chức tài chính ngân hàng thu nhận và phân phối, Bộ CT âm thầm phê duyệt, sau lưng chính phủ, sau lưng Quốc hội, được Ban Kiểm tra Trung ương Đảng nhắm mắt làm lơ với sự đồng lõa của viên chức đảng đóng vai Tổng kiểm toán nhà nước.

Tội biển thủ khổng lồ vô vàn tiền, đôla, vàng... của các quan chức đảng được thơ văn của các blog tự do gọi là «chặt đẹp, cắt, xẻo, thiến, múc» tài sản công, thực tế là cưỡng chiếm mồ hôi nước mắt của dân lao động và trí thức nước ta. Đã có vô kể triệu phú đôla mới trong hàng ngũ quan chức CS thời đôi mới và hội nhập, đàn sâu tệ hại nhất bòn rút tận xương tủy toàn dân ta.

Đã có nhóm dân chủ yêu nước nào lập danh sách các tội phạm bán

DÂN VẬN LÀ THỂ NÀY ư?

.....Bùi Tín 21-05-2013.....

sách «trọng dân, gần dân, hiểu dân, tin dân» đó ư?

Rõ ràng Bộ Chính trị, dù là gồm 14 hay 16 người, vẫn một mực giữ thái độ xa dân, khinh dân, đi ngược lòng dân, chống lại dân. Khi dân kiên quyết chống bành trướng, kiên quyết đòi quyền tự do, đòi xây dựng Hiến pháp và pháp luật tiến bộ, đòi chống tham nhũng thật sự, thì Bộ Chính trị một mực kiên định chủ nghĩa Mác-Lênin đã bị cả thế giới đảo thái, kiên định chế độ một đảng cực kỳ lạc hậu, phản tiến hóa, kiên định thái độ hèn với giặc, ác với dân. Ông Nguyễn Thiện Nhân vừa vào Bộ Chính trị đã phải sang ngay Bắc Kinh trình diện trấn an Thiên triều, xóa bỏ ngay cái nhãn hiệu

THU HỒI ĐẤT

Dự thảo hiến pháp lại "thụt lùi sâu sắc"

.....**Phạm Chí Dũng 23-05-2013**.....

nước và biển thủ cỡ đầu số để xử lý theo lòng dân trong thời kỳ hậu Cộng sản sẽ tới, như ở Đông Âu hơn 20 năm trước chưa? Để thêm kinh nghiệm, họ có thể tham khảo vụ án Tổng Bí thư Erich Honecker của đảng Thống nhất Xã hội chủ nghĩa Đông Đức bị tòa án Cộng hòa LB Đức xét xử về tội biển thủ công quỹ sau ngày nước này thống nhất với Cộng hòa Dân chủ Đức. Việc lập một danh sách như vậy, ngay từ bây giờ, là việc rất nên làm.

Công tác «dân vận» của đảng hiện nay là thế, nghĩa là làm ngược lại với phương châm trong nghị quyết dân vận là «kiên quyết làm mọi điều dân muốn, không làm bất cứ điều gì dân không muốn», thành ra là «kiên quyết làm mọi điều dân không muốn - nhưng ta muốn vì có lợi cho địa vị, bản thân và gia đình của ta», như hèn với giặc, buông lỏng chống tham nhũng, và kiên quyết không làm điều dân muốn là chống Bành trướng và quét thẳng tay bậy sâu tham nhũng lớn, minh bạch hóa nền tài chính quốc gia.

Nhân dân luôn đánh giá đảng từ việc làm, không từ phương châm trên giấy. Làm «dân vận» như lãnh đạo đảng đang làm - bổ sung vào cơ quan lãnh đạo 2 nhân vật «có công» như trên, sửa đổi Hiến pháp theo kiểu «hiếp dân», dự định thay tên nước kiểu cưỡng bách để trở về với cái tên Việt Nam Dân chủ Cộng hòa có danh mà không có thực chất, lại mang nhiều tiếng xấu, đàn áp độc ác các thanh niên yêu nước chống Bành trướng được toàn dân yêu mến - thì chỉ tổ làm cho toàn dân, từ lao động, nông dân đến trí thức dân tộc, nhà kinh doanh vừa và nhỏ, và cả đồng đảo đảng viên CS ở cơ sở... thêm căm giận, phẫn nộ.

«Dân vận» như thế chỉ là tự diệt!



Khi Chủ nhiệm ủy ban pháp luật quốc hội Phan Trung Lý xuất hiện với bộ mặt căng đầy “vấn thu hồi đất cho các dự án kinh tế xã hội”, người ta lại có thể nhận ra một sự thụt lùi sâu sắc về mặt tư duy, không khác mấy từ ngữ tương tự mà người Mỹ thường dùng để ám chỉ những quốc gia vi phạm nhân

quyền một cách tệ hại.

Vỡ làng!

Với tiêu đề hiếm có trên, Nông nghiệp Việt Nam, một tờ báo “lề phải” nhưng đã có nhiều bài phản biện xã hội sắc sảo, trong số ra ngày 22-5-2013 đã chuyển tải những đồng phóng sự quá đỗi đau xót đến người đọc.

Tam Cường (Tam Nông, Phú Thọ) là một điển hình cho sự “vỡ làng” đau đớn ấy. Người già ở đây bảo cuộc Cải cách Ruộng đất dù đã trôi qua hơn nửa thế kỷ vẫn còn âm ỉ đau khổ thì nay vấn đề ruộng đất lại gây ra cho Tam Cường những đau khổ, day dứt không kém.

Năm 2008, Cty Cổ phần Hóa dầu và Nhiên liệu sinh học dầu khí lấy đất làm nhà máy cồn nhiên liệu sinh học ở địa bàn 3 xã Cổ Tiết, Văn Lương và Tam Cường với tổng diện tích 51 ha, phần nhiều trong đó là đất hai lúa thuộc diện “bờ xôi, ruộng mật”. Dù nhiều người dân của xã Tam Cường kịch liệt phản đối, yêu cầu chuyển dự án lên đồi rừng, tránh lấy đất hai lúa của họ nhưng không được đáp ứng. Người dân yêu cầu chủ đầu tư phải thỏa thuận với dân về giá cả nhưng cũng không được chấp nhận mà chỉ áp đền bù ở mức 15 triệu đồng/sào. Gần 100 hộ dân ở khu 3 của thôn Tự Cường kiên quyết phản đối chuyện lấy đất. Dự án vẫn tiếp tục. Nhiều đoàn thể đến từng nhà dân vận động ký vào biên bản “Hỗ trợ bồi thường tái định cư” mà họ gọi là ký đối soát. Việc ký đối soát được thực hiện cả ngày lẫn đêm.

Lão nông Phạm Công Lưu ở Khu 3 bảo: “Chưa bao giờ quê tôi tan nát như thế này. Trước giặc Pháp đóng ở Gành, các vùng khác theo tề, riêng dân Tam Cường mỗi người hai cây tre góp nhau rào làng kháng chiến đến lúc thắng lợi. Tình yêu Tổ quốc nói đâu xa, từ chính tình yêu con sông, cái suối, gốc đa, giếng làng, yêu bà con chòm xóm. Giờ quê tôi ăn cưới chia hai dãy mâm, bên phản đối bán đất, bên nhận tiền đền bù. Lắm đám cỗ cưới ế sung vì bà con không thèm đến, đám ma vắng lạnh phải huy động cả

đoàn thể đi để cho người chết đỡ tủi. Anh em không nhìn mặt nhau, bố con từ nhau cũng chỉ vì người nhận đền bù, người không chịu. Ông trưởng họ đồng ý bán đất, cả họ từ mặt...”.

Quốc hội?

Cùng với “vỡ làng”, một tan vỡ khác cũng vừa xảy đến, nhưng lần này ứng vào niềm tin đối với những người đại diện cao nhất của QH.

Trong những ngày đầu của kỳ họp QH lần thứ 5 khóa XIII vào tháng 5-2013, Ủy ban dự thảo sửa đổi hiến pháp (DTSĐHP) của cơ quan dân cử cao nhất này bất ngờ tung ra một “phán quyết”: việc thu hồi đất để phục vụ các dự án phát triển kinh tế-xã hội là cần thiết!

Ngay trước kỳ họp QH trên, trong bản dự thảo mới nhất của Luật đất đai sửa đổi, Bộ Tài nguyên và Môi trường vẫn đưa ra hai phương án về vấn đề thu hồi đất đối với các dự án phát triển kinh tế xã hội. Phương án thứ 1 giữ nguyên quan điểm thu hồi đất cho các dự án kinh tế, xã hội. Phương án thứ 2 không quy định việc thu hồi đất cho các dự án phát triển kinh tế, xã hội nhưng lại chia các dự án vào các nhóm được thu hồi đất vì mục đích lợi ích quốc gia, lợi ích công cộng, phục vụ an ninh, quốc phòng. Theo đó, các dự án như làm khu công nghiệp, khu kinh tế, khu đô thị mới... do Thủ tướng hoặc Chủ tịch UBND tỉnh chấp thuận chủ trương đầu tư... đều được nhà nước thu hồi đất.

Nhưng lại có nhiều ý kiến lo ngại rằng luật mới như vậy vẫn để ngỏ “cửa” cho những cuộc chạy chọt dự án cho các nhà đầu tư sau này.

Trên tờ báo điện tử Dân Trí, ông Đặng Hùng Võ –nguyên thứ trưởng Bộ Tài nguyên và Môi trường, đã một lần nữa vạch rõ: Dự án phát triển kinh tế xã hội là một khái niệm không mạch lạc. Đã gọi là dự án xã hội, hoặc kinh tế-xã hội kết hợp thì thường sẽ thấy được mục đích vì lợi ích công cộng.

Theo ông Võ, chỉ cần tách ra nhóm dự án vì mục đích thuần túy kinh tế; và cần loại bỏ hoàn toàn

các dự án kinh tế ra khỏi cơ chế Nhà nước thu hồi đất.

Chuyên gia Đặng Hùng Võ nói thẳng: Phần chúng ta cần chống lại, không chấp nhận là cơ chế Nhà nước thu hồi đất cho lợi ích riêng của nhà đầu tư. Việc Nhà nước có quyền rút quyền lợi, tài sản của người này đưa cho người khác thì xã hội đó thực sự không phải là một xã hội văn minh, dân chủ và công bằng; ở đó tiềm ẩn nguy cơ tham nhũng của quản lý và khiếu kiện của dân.

Kiểu dự án đó không thể được xếp là vì mục đích công cộng. Đó là vì mục đích “kiếm ăn” ở một khu dân cư nào đó, khu đô thị nào đó.

Do giá đất đai trong đô thị rất cao, tiềm năng thu lợi lớn nên nhà đầu tư mong muốn Nhà nước thu hồi đất để giao cho mình. Lợi dụng quyền thu hồi đất của Nhà nước để phục vụ lợi ích kinh tế đơn thuần của nhà đầu tư trong trường hợp này là không đúng.

Song nhiều cuộc tranh luận và lấy ý kiến cử tri về trường hợp “các dự án kinh tế xã hội” như trên dường như đều bị “thu hồi” chính kiến.

Như để tránh cái “không đúng” liên quan đến tình trạng thu hồi đất tràn lan mà ông Đặng Hùng Võ và nhiều cử tri khác bức xúc, Dự thảo hiến pháp lại quy định “Việc thu hồi đất phải có bồi thường, công khai, minh bạch, công bằng theo quy định của pháp luật”.

Thụt lùi sâu sắc!

Từ nhiều năm qua, “theo quy định của pháp luật” vẫn là một cụm từ trừu tượng đến mức luôn có thể làm phát sinh vô số vi phạm hết sức cụ thể ở các địa phương.

Một trong những vi phạm điển hình đã được đưa lên bản đồ nhân quyền thế giới là vụ cưỡng chế trái phép đất của gia đình “Người nông dân nổi dậy” Đoàn Văn Vươn ở Hải Phòng, gây nên một chấn động đủ lớn và cũng đủ làm nên một dấu mốc về phản ứng của nông dân đối với chính quyền, tính từ sau cuộc “cách mạng” Thái Bình năm 1997.

Chỉ sau vụ việc Đoàn Văn Vươn, các nhà lập pháp và cả hành pháp mới bắt buộc phải xem xét đến

khả năng điều chỉnh Luật đất đai theo hướng sở hữu cá nhân, thay cho điều được gọi là “sở hữu toàn dân” luôn bị khẹp chặt.

Thực ra, đã có một hy vọng cho dân chúng và đặc biệt cho tầng lớp nông dân áo mộc khi Luật đất đai được hứa hẹn đổi khác theo hướng đa sở hữu tích cực, cũng như đem lại sắc thái công bằng hơn và dĩ nhiên làm giảm nhẹ trách nhiệm của Nhà nước trong việc giải quyết làn sóng khiếu tố đất đai – vốn đang mỗi lúc một dâng cao và quyết liệt hơn.

Tuy nhiên, bầu không khí công dân đang manh nha hơi hướng tự do, bỗng trở nên hụt hẫng vào những ngày gần diễn ra kỳ họp quốc hội tháng 5-2013, khi những lời hứa hẹn vụt trở nên thâm trầm đến mức khó hiểu.

Không còn mấy quan chức nhắc đến câu chuyện “đa sở hữu”.

Thay vào đó, khi chủ nhiệm ủy ban pháp luật của Quốc hội – ông Phan Trung Lý – xuất hiện với bộ mặt căng đậy cùng phát ngôn “vấn đề thu hồi đất cho các dự án kinh tế xã hội”, người ta lại có thể nhận ra một sự thụt lùi sâu sắc về mặt tư duy, không khác mấy từ ngữ tương tự mà người Mỹ thường dùng để ám chỉ những quốc gia vi phạm nhân quyền một cách tệ hại.

Không có một cải cách xứng đáng nào được đưa ra liên quan đến Luật đất đai. Trái ngược với mong mỏi của người dân về quyền sở hữu đất cần được quy định trong luật, Dự thảo hiến pháp vẫn cho rằng: vì đất đai thuộc sở hữu toàn dân nên không đặt vấn đề trưng mua vì tổ chức, cá nhân chỉ có quyền sử dụng, không có quyền sở hữu.

Xem ra, Đoàn Văn Vươn và những người thân của mình đã phải đi tù một cách uổng phí. Cũng sau hình ảnh không thể quên của người nông dân này, hình như các cơ quan hữu trách vẫn chưa rút ra được một bài học nào về trách nhiệm trong hành xử với giai tầng nông dân trong cái xã hội đầy tiềm ẩn động loạn này.

Chỉ có một sự kiện dường như mang tính ngẫu nhiên và có thể an ủi phần nào cho dư luận: trước kỳ họp Quốc hội 3 ngày, Chính phủ

phát đi một văn bản về hoàn thiện 7 nhóm vấn đề của Dự thảo sửa đổi Hiến pháp. Trong đó, rất đáng chú ý là một đề xuất của cơ quan hành pháp này: “Việc thu hồi đất chỉ được thực hiện trong trường hợp thật cần thiết vì lý do quốc phòng, an ninh, hoặc vì lợi ích quốc gia, lợi ích công cộng mà không quy định trường hợp Nhà nước thu hồi đất của các tổ chức, cá nhân vì lý do “các dự án phát triển kinh tế xã hội””.

Tất nhiên, khi các đại biểu quốc hội chưa bấm nút thông qua, bất kỳ một đề nghị nào, dù của Chính phủ hay từ phía Ủy ban DTSDHDP, cũng chỉ mang tính số ít.

Nhưng lẽ nào vào lần này, Quốc hội muốn “phản công” Chính phủ?

Hai phe!

Trong khi những người đại diện cho dân chúng vẫn mãi mê với cuộc tranh luận thiếu lối ra, câu chuyện bị o ép thu hồi đất đai ở xã Tam Cường ở tỉnh Phú Thọ và những nơi tương tự vẫn không ngừng tái hiện.

“Phản đối ư?”, báo Nông nghiệp Việt Nam đặt câu hỏi.

Rồi tờ báo này cũng tự tìm ra câu trả lời đáng ngắt: những gia đình có công nông bị giữ xe, bảo phải ký vào biên bản đền bù đất mới cho chạy nhưng chạy được mấy hôm lại phạt, phải bán xe. Những cây xăng mini đều bị lập biên bản và bắt đình chỉ nếu không ký vào biên bản nhận đền bù. Các giấy tờ liên quan đến chính quyền rất khó được giải quyết.

Như con ông Phạm Công Lưu ở khu 3 đi đăng ký kết hôn không được giải quyết, sau đó phải về cơ quan đăng ký. Như con những nhà xin giấy tờ đi học bị phê thẳng vào hồ sơ: gia đình không chấp hành chủ trương đường lối của địa phương. Trong đại hội Hội Người cao tuổi xã có ba đảng viên trên 70 tuổi bị đuổi ra khỏi hội trường vì không ký. Đến ngay cả ông Hoàn, ông Lý đi bệnh viện huyện cũng bị bác sĩ hỏi gia đình đã ký bán ruộng chưa. Loa phóng thanh ra rả suốt ngày rằng những người không ký bán ruộng là kẻ xấu, là thoái hóa biến chất, là làm đường lạc lối...

Do phản đối chính sách lấy đất

ruộng, 2 đảng viên bị khai trừ, 18 đảng viên bị cảnh cáo (nhiều người 50-60 năm tuổi đảng, bệnh tật), 3 đại biểu hội đồng nhân dân bị bãi nhiệm, 1 trưởng khu bị cách chức, 1 cán bộ khuyến nông bị bãi nhiệm, 1 Chủ tịch Hội Người cao tuổi bị cách chức..., mấy người bị giam trên huyện. Tất cả cũng đều từ lý do phản đối chuyện dự án lấy đất ruộng của mình.

Gia đình anh Hán Văn Thanh ở khu 3 thôn Tự Cường là một điển hình về chia rẽ đến nỗi chia cả bàn thờ, chia cả ngày giỗ cha, giỗ mẹ. Anh bảo: “Nhà tôi có mười anh em giờ chia hai phe: bố tôi, mẹ tôi tôi cúng, bố anh mẹ anh anh cúng. Cùng cha mẹ mà nay ra ngõ không nhìn mặt nhau. Nhớ thời bầm bủ tôi còn sống vẫn thường khuyên con cái rằng: “Củ sắn chia đôi, bắp ngô bẻ nửa, nhà ta anh em đông nhưng no đói phải đùm bọc nhau” mà đau

mà ăn, rồi con cháu vài thế hệ sau ăn không khí à?

Tài nguyên quốc gia do mồ hôi xương máu bao đời giành được gồm: trời, đất, núi, nước, rừng, biển, khoáng sản và môi trường. Trong hoà bình xây dựng 30 năm nay, do ấu trĩ trong nhận thức và non kém về quản lý, chúng ta tiếp tục tàn phá tài nguyên dữ dội hơn, nặng nề hơn. Hình thế núi sông Việt Nam đang thấy đổi từng ngày, đang bị cày xới nham nhở!

20 năm qua có rất nhiều “phong trào” bán tài nguyên để “làm ngân sách” xảy ra rầm rộ. Như khai thác gỗ rừng để xuất khẩu ở at. Quốc doanh khai thác xuất khẩu, “hợp tác xã” khai thác xuất khẩu, tư nhân núp bóng nhà nước khai thác xuất khẩu... Gỡ cứ kìn kìn từ rừng miền Trung, rừng Tây Nguyên đổ về các cảng biển. Các đầu nậu gỗ, những người cấp phép khai thác gỗ, cấp

Người bán gỗ, bán than, thì có kẻ lại bán núi, bán đất ruộng làm giàu. Xem ra bán núi bán đất dễ giàu có hơn. Trong những chuyến đi thực tế ở vùng Đông Bắc hay Thanh Hóa, Ninh Bình..., tôi thấy nhiều ngọn núi bị san bằng tro tro, để khai thác đá sản xuất xi măng, đá xây dựng. Bây giờ tỉnh nào cũng hai ba nhà máy xi măng, hàng chục công trường khai thác đá hàng ngày ra sức san phá núi. Có tỉnh bán luôn cả ngọn núi cho nước ngoài làm xi măng, không chỉ bán phần dương mà còn bán cả phần âm tới 30 mét sâu, nghĩa là 50 năm sau, núi thành hồ! Hình thế núi sông Việt Nam ngàn đời hùng vĩ, bây giờ đang bị xé thịt nham nhở. Liệu con cháu tương lai sẽ sống như thế nào, có còn hình dung ra nước non Việt tươi đẹp xưa nữa không, khi mà quanh chúng núi non bị gặm nhấm, thân thể Tổ quốc ghê lở, xác xơ? Tài nguyên của mình, nước ngoài đến khai thác rồi chế biến thành sản phẩm xuất khẩu của họ, trong lúc hình hài non sông bị xâm hại. “Bán núi” để ăn như thế có đau núi quá không?

“Bán đất” mới là cuộc tỉ thí với tương lai khủng khiếp nhất. Tỉnh nào cũng có vài ba khu công nghiệp nhưng chẳng làm ra sản phẩm xuất khẩu nào có thương hiệu cả vì máy móc lạc hậu, bán trong nước cũng chẳng ai mua. Tỉnh nào cũng có ba bốn sân golf. Rồi dự án mở rộng đô thị lên gấp đôi gấp ba, dự án khu biệt thự... đang làm cho đất nông nghiệp, đất trồng lúa trong cả nước, đất trồng cây ăn trái ở Nam Bộ đang thu hẹp với tốc độ chóng mặt. Mỗi năm có từ 73.000-120.000 ha đất nông nghiệp bị thu hồi, bị chuyển đổi. Mở rộng đô thị thì đất ruộng thành đất thành phố, bán với giá cao hơn. Đua nhau mà ăn chia, lấn chiếm, đẩy nông dân ra khỏi mảnh đất ngàn đời sinh sống của họ. Thế là khẩu hiệu của “Dân cày có ruộng” thành ký ức lịch sử.

Vì mục tiêu tăng GDP, tăng thu ngân sách, các tỉnh đang thi nhau bán đất nông nghiệp một cách vô tội vạ. Mất đất, chỉ nông dân và nhà nước là thua thiệt. Ruộng mình đó, đất mình đó, bỗng nhiên bị mất

CHÚNG TA ĐANG ĂN THỊT ĐẤT NƯỚC MÌNH

.....*Ngô Minh 23-05-2013*.....

lòng!””.....

Cách đây vài ba năm, báo chí đưa tin làm tôi giật mình: Đến năm 2012, Việt Nam phải nhập than đá! Thế mà đến năm 2011, nước ta đã phải nhập hàng nghìn tấn than đá từ nước ngoài. Ai cũng lo, ai cũng bức xúc. Ôi thuở ấu thơ tôi được các thầy dạy: “Việt Nam ta rừng vàng biển bạc”. Bây giờ thì sắp cạn rồi sao? Nhìn lại đời mới từ năm 1986 đến nay, một thực trạng đau lòng đang diễn ra khắp nơi: Chúng ta đã khai thác, buôn bán tài nguyên quốc gia một cách ồ ạt, vô tội vạ. Đường như thu nhập GDP đất nước đều do buôn bán tài nguyên mà có, còn hàng hoá sản phẩm mang hàm lượng chất xám cao chiếm tỷ lệ không đáng kể. Nghĩa là từ “đổi mới” đến nay, chúng ta đang sống nhờ bán tài nguyên, chứ chẳng làm được thương hiệu gì bền vững có tầm cỡ thế giới cả. Nhìn qua Hồng Kông, Ma Cao, Singapore, Nhật Bản... mà thương cho đất nước mình. Người ta chẳng có nhiều tài nguyên khoáng sản, sao người ta giàu thế? Còn mình bán tài nguyên

quota xuất khẩu gỗ giàu lên từng ngày một. Đến khi “ngộ ra”, ban hành lệnh cấm, thì rừng đã bị “bán ăn” gần hết. Thế là lại phải “làm dự án” trồng 5 triệu hec-ta rừng gần chục năm nay vẫn không thành.

Hết rừng rồi thì bán đất rừng. Hơn 300.000 hec ta rừng đầu nguồn đã bị các tỉnh bán cho doanh nhân Trung Quốc khai thác 50 năm. Nghĩa là 50 năm, chúng muốn biến mảnh đất rừng đó thành căn cứ quân sự, lô cốt, hầm ngầm v.v... là quyền của họ. Hết nước rồi non nước ời!

Bán hết rừng đến bán khoáng sản dầu thô, than đá, cát, quặng titan, quặng a-pa-tít, quặng vàng... Nghe thông tin báo chí về việc xuất khẩu than lậu ở Quảng Ninh mà choáng váng. Trữ lượng than của ta ở Quảng Ninh có được bao lắm mà hô hào thành tích “khai thác và xuất khẩu năm sau cao hơn năm trước”? rồi quản lý yếu kém để cho hàng trăm công ty “ma” xuất khẩu than lậu một lúc hàng trăm tàu. Sao coi tài nguyên quốc gia “như vỏ hến” vậy?

trắng tay. Tiền đền bù giá bèo không đủ mua đất mới để xây nhà, nói chi đến làm ăn sinh sống.

Hết bán rừng, than, ti-tan, đá, người ta còn bán cả bo-xit Tây Nguyên, thứ mà cách đây mấy chục năm, khối Comecon (Khối kinh tế các nước XHCN) đã ngăn không cho khai thác, họ sợ làm hư hỏng môi trường và văn hóa Tây Nguyên. Nhưng bây giờ thì bất cần tương lai Tây Nguyên, bất cần hàng ngàn trí thức tâm huyết với đất nước kịch liệt phản đối, họ vẫn khai thác. Các nhà chiến lược quân sự thường nói: "Ai làm chủ Tây Nguyên sẽ làm chủ Đông Dương". Chao ôi, từ việc bán tài nguyên đến "bán nước" chỉ còn một khoảng cách mong manh như sợi chỉ!

Nước là loại tài nguyên quý giá cũng đang bị xâm hại nghiêm trọng. Hiện nay tất cả các con sông đều "đang chết dần" vì ô nhiễm do chất thải công nghiệp, bệnh viện chưa qua xử lý đều đổ trực tiếp ra sông. Mạch nước ngầm đang xuống thấp chưa từng có do khai thác vô tội vạ. Rồi "phong trào" phát triển thủy điện tùm lum làm cho mực nước ở đồng bằng giảm xuống. Đến cả sông Hồng cũng cạn trơ đi bộ qua được. Có tỉnh làm đến hàng chục nhà máy thủy điện. Được điện thì mất lúa vì đất đai khô cằn không có nước tưới, bị sa mạc hoá không trồng lúa, trồng màu được. Muốn phát điện thì mực nước tích ở hồ phải cao hơn mực nước chết. Ví dụ hồ thủy điện Hoà Bình bình thường mực nước cao 115 mét. Mực nước chết cao 80 mét. Nghĩa là để có điện, phải tích nước cao hơn 80 mét. Cái lượng "nước chết" cao 80 mét ấy chứa hàng tỷ mét khối không thể đổ về những cánh đồng lúa được, thì ruộng khô hạn là phải! Mùa lũ, nhà máy điện xả lũ để bảo vệ đập, thế là không chỉ xóm làng mà cả xã cũng ngập chìm trong nước. Làm thủy điện vô tội vạ cũng là một cách "ăn tài nguyên nước" qua dự án đầu tư. Không "ăn" dự án thì các quan huyện, quan tỉnh, quan trung ương tiền đâu mà làm nhà lầu, mua xe hơi, sống cuộc sống giàu sang phú quý, cho con đi học các trường nổi tiếng thế giới như Ha-

vót, Sóc-bon?

Bộ Chính trị và Chính phủ là người chịu trách nhiệm chính trong việc khai thác tài nguyên vô tội vạ. Chúng tôi khẩn thiết đề nghị Chính phủ và chính quyền các địa phương phải có một chiến lược khai thác tài nguyên lâu dài và chỉ đạo thực hiện thật quyết liệt mới mong không bán

giàu cho đất nước. Chúng ta phải hướng nền kinh tế theo cách làm của Nhật Bản, Singapore, Hồng Kông, những nước ít tài nguyên nhưng biết cách làm giàu bằng trí tuệ.

Ôi, giá mà tiếng kêu của tôi đến được tai những người đang cầm vận mệnh đất nước trong tay?

ĐẤT NƯỚC DƯỚI SỰ LÃNH ĐẠO CỦA ĐẢNG

giáo viên bán dâm để cải thiện cuộc sống

.....**Đông A-Đào Tuấn 25-05-2013**.....

Theo báo *Người Lao Động*, gần đây đã xuất hiện trường hợp giáo viên nam giới bán dâm để cải thiện cuộc sống do quá khó khăn. Vào năm 2006, ông Nguyễn Thiện Nhân làm Bộ trưởng Bộ Giáo dục có hứa đến năm 2010 giáo viên sống được bằng lương. Nhưng cho đến năm nay, 2013, lương cho người lao động vẫn chưa đủ sống, theo báo cáo tại hội thảo "Mức sống tối thiểu và những vấn đề đặt ra đối với việc xác định lương tối thiểu và lương đủ sống cho người lao động". Không biết có phải do thành tích thất hứa mà ban Chấp hành TW đảng đã bầu ông Nguyễn Thiện Nhân vào Bộ Chính trị trong hội nghị vừa qua. Lương không đủ sống, giáo viên chẳng bán dâm thì cạp đất mà ăn à? Dù sao đi nữa, bán dâm vẫn còn lương thiện chán so với bán miệng, bán lương tâm. So sánh như vậy để thấy rằng trong những tiêu

Nguồn: Blog Quê Choa

đại bác vào tương lai. Chúng tôi đề nghị:

- Kiểm kê lại tài nguyên đất nước để có kế hoạch bảo vệ. Quy hoạch chi tiết ngay các vùng đất nông nghiệp lâu dài, vùng núi non hung vĩ, và cấm tiết việc khai thác bừa bãi.

- Phải dừng ngay các dự án khai thác bô-xít Tây Nguyên vì với sự án này, người Trung Quốc không cần bô-xít, cái mà họ cần là địa bàn Tây Nguyên, đó là điều mà nhiều trí thức lớn đã phân tích, Đại tướng Võ Nguyên Giáp cũng đã có thư cảnh báo. Phải thu hồi các diện tích đất rừng bị bán cho nước ngoài, dù phải bồi thường hợp đồng, vì chúng đang đe dọa đến vận mạng, sự sống còn của đất nước.

- Hạn chế tối đa, kiểm tra chặt chẽ các dự án đầu tư FDI vào lĩnh vực khai thác tài nguyên (như xi măng, quặng ti-tan, và các loại khoáng vật khác), khuyến khích đầu tư nước ngoài vào các lĩnh vực có hàm lượng chất xám cao như công nghệ thông tin, sản xuất hàng tiêu dùng. Khuyến khích các doanh nghiệp đầu tư ra nước ngoài để làm

chí nhất định, nghề mại dâm còn lương thiện và trong sạch rất nhiều so với những ngành nghề khác như nghề dư luận viên, nhà báo công cụ... Trong suốt lịch sử 4000 năm sử sách chưa bao giờ ghi nhận một trường hợp nào người thầy phải bán dâm để cải thiện cuộc sống quá khó khăn. Kể từ khi đất nước dưới sự lãnh đạo của đảng Cộng sản đã xuất hiện người thầy phải bán dâm để cải thiện cuộc sống. Trước đây đã từng có những câu chuyện văn nghệ sĩ phải bán máu để sống. Có lẽ cũng sẽ chẳng bất ngờ nữa nếu có những giáo sư tiến sĩ, nhà khoa học bán dâm, bán máu để cải thiện cuộc sống, bởi vì đất nước đang được Đảng lãnh đạo. Đảng ta vạn tuế (!)

Mời đọc thêm

THẦY GIÁO "ĐỪNG ĐUỜNG"

Đào Tuấn

Vụ mại dâm mà công an TP. HCM vừa "hốt" ngay lập tức đã "gây bão" trong dư luận. Hãy nhìn trong những từ khóa liên quan "Mại

dâm nam”; “Nghiện hút”; “Quý bà” và... “Thầy giáo”. Không khó để nhận ra, dư luận sốc nặng chính từ tình tiết một thầy giáo phải đi bán dâm.

Thế là từ nay, công cụ tìm kiếm sẽ mặc định thêm một cụm từ “thầy giáo bán dâm”. Nhưng thưa các bạn, với tư cách là một người học trò, đã từng là học trò, bạn có thấy đau đớn khi người thầy của mình, những người có khi chúng ta còn trọng hơn cha mẹ, phải ẩn mặt giấu tên che thân phận kiếm tiền bằng cách bán đi thứ của cải lớn nhất là thanh danh.

Có bao giờ bạn nhìn thấy đằng sau 4 chữ “thầy giáo bán dâm”, là nỗi khôn khổ cam chịu đến cùng cực của không chỉ một câu chuyện, không chỉ một thân phận?

Giữa Thủ đô, ở Đông Anh, báo chí có lần xót thương nói đến chuyện những cô giáo mầm non phải ra chợ bán bánh rán, làm ô sin để lấy nghề phụ nuôi thân khi nghề chính chỉ cho họ đồng lương bèo đến mức sau hàng chục năm quá quen với sự tui nhục mà mỗi cuối tháng nào đến ngày lĩnh lương các cô cũng muốn khóc.

Ở Hải Phòng, một cô giáo đã bật khóc nức nở khi bị rình bắt dạy thêm như rình bắt trộm, bị lập biên bản như bắt... mại dâm ngay trước mặt học trò.

Đừng bao giờ trách người thầy khốn khổ “sao không kiếm việc gì khác mà làm”.

Tháng 11 năm ngoái, trong một buổi tọa đàm về hình ảnh người thầy, nguyên Phó Ban tư tưởng văn hóa Thành ủy Tp. HCM Hồ Thiệu Hùng đã nói ra một sự thật là trong khi nhà nước luôn miệng khẳng định “Giáo dục là quốc sách hàng đầu”, thì những thầy cô giáo hưởng một mức lương không bằng một lái xe của nhân viên ngành điện. “Nguyện vọng số 1 của nhà giáo là sống được bằng lương để có thể toàn tâm toàn ý dốc sức tại lớp, để có thời gian chăm sóc học sinh, để tích cực tham gia đời mới giáo dục, để tự học và cả nghỉ ngơi, chăm sóc gia đình. Một đòi hỏi chính đáng và rất tối thiểu mà mấy đời bộ trưởng của “ngành quốc sách hàng đầu”

chưa ai làm được và chưa biết đến bao giờ mới làm được”.

Hôm nay, câu chuyện của ngành “Quốc sách hàng đầu” lại được nhắc lại khi trước Quốc hội, Phó chủ nhiệm Ủy ban Văn hoá, Giáo dục, Thanh niên, Thiếu niên và Nhi đồng của Quốc hội Trịnh Ngọc Thạch đã thẳng thắn phê bình ngành giáo dục là “phiến diện”, là “không đánh giá đúng thực trạng xã hội” khi chỉ biết “cắm dạy thêm”, dù “chưa chắc nó đã phải là xấu”.

Không ai muốn sau một ngày đứng lớp mệt mỏi phải xách cặp đi dạy thêm. Có phải đi dạy thêm thì chắc chắn cũng không phải để làm giàu.

Không sống được bằng đồng lương chết đói. Không kiếm được tiền bằng chính nghề nghiệp của mình. Vậy thì các thầy cô giáo sẽ phải sống thế nào và bằng cách gì đây?!

Cô giáo dạy nhạc đi hát đám cưới kiếm tiền. Cô giáo mầm non đi làm ô sin. Và giờ, một thầy giáo đi bán dâm, thực ra cũng chẳng phải trộm cướp của ai, để mỗi lần nhận số tiền 200-300 ngàn đồng.

Đừng bao giờ dùng từ buông thả đối với những người thầy, cho dù đó có thể là sự buông thả.

<http://quechoa.vn/2013/05/25/>

Phản ứng của độc giả trên Kienthuc.net.vn

Vụ việc được "phanh phui" một lần nữa khiến cho dư luận và cộng đồng mạng không khỏi giật mình xót xa. Bạn đọc có nickname Thaiduong... bình luận: "Tôi thấy thật xót xa cho đời là giáo viên. Mỗi lần như thế khoảng 200.000 - 300.000 đồng là tiền thật và có thể giúp người giáo viên đó giải quyết được một số cái thiết yếu trong đời thường. Nhưng tôi vẫn thấy buồn và lo cho tương lai của con em chúng ta".

Nickname Nam chia sẻ: "Nghe nói đến thầy giáo cũng có mặt trong việc này, tự nhiên tôi thấy tim mình đau nhói! Cũng không biết nói làm sao. Thật buồn!".

Thành viên Sprin... bày tỏ trên diễn đàn Vozforums: "Là một người trong nghề, mình bày tỏ sự quan ngại sâu sắc với vấn đề này".

Trên diễn đàn Webtretho, thành viên Hongnhung72 chia sẻ: "Sao giáo viên nam lại phải đi làm cái công việc này? Với trình độ học thức của mình

không đủ tiền sinh sống hay sao? Cá nhân mình thấy đau lòng cho hình ảnh của những người được mang danh hiệu làm thầy nên tự hiểu vì sao lớp trẻ giờ sống buông thả như vậy".

"Nghề giáo viên là "kỹ sư" tâm hồn. Thầy cô phải là những tấm gương sáng cho học sinh noi theo. Hình dung thầy giáo đứng trên bục giảng dạy những bài học đạo đức, nay học trò biết được thầy giáo đó bán dâm thì sẽ ra sao?", thành viên Hien Bong đặt câu hỏi.

Trong khi đó, nickname Dcl phân tích: "Giáo viên mà chưa vào biên chế. Dạy hợp đồng, lương bèo nhèo không bằng anh công nhân. Đi làm kiếm thêm cũng phải thôi...".

Cùng chung quan điểm, nickname Le Khanh cho rằng: "Giáo viên thì cũng là người, người ta cũng cần tiền để trang trải cuộc sống trong tình hình kinh tế khó khăn như hiện nay. Đôi khi cũng có người đến với cái "nghề" để kiếm này không phải vì tiền, mà có thể chỉ để "giải quyết sinh lý". Mọi người cũng không nên có cái nhìn 'áp đặt'".

Kienthuc.net.vn 22-05-2013

